ЦРКВА ИСУСА ХРИСТА СВЕТАЦА ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Генерална конференција

април 2010. год.

Црква Исуса Христа светаца последњих дана

Генерална конференција

Април 2010. год.

Добродошли на конференцију

Од председника Томаса С. Монсона

Хвала вам, моја браћо и сестре, за вашу веру и посвећеност јеванђељу Исуса Христа.

Моја вољена браћо и сестре, како је лепо што смо опет на окупу. Ова конференција обележава сто осамдесет година постојања Цркве. Захвални смо за пророка Џозефа Смита који је трагао за истином и пронашао је, и који је под вођством Господа обновио и организовао Цркву.

Црква је стално напредовала од тог дана 1830. године. Она наставља да мења животе све више и више људи сваке године и да се шири земљом, док наше мисионарске снаге трагају за онима који траже истину. Још једном позивамо чланове Цркве да се ставе на располагање новим обраћеницима или онима који желе да се врате у Цркву, да их окруже љубављу и учине да се осећају добродошлима.

Хвала вам, моја браћо и сестре, за вашу веру и преданост јеванђељу Исуса Христа. Хвала вам за све што чините у вашим одељењима и огранцима, у вашим окрузима и подручјима. Добровољно и ваљано служите и остварујете многа добра. Нека вас Господ благослови док настојите да Га следите и слушате Његове заповести.

Од нашег последњег сусрета Црква је наставила да пружа преко потребну хуманитарну помоћ на различитим местима широм света. Само у последња три месеца, између осталих области, хуманитарна помоћ је обезбеђена у Француској Полинезији, Монголији, Боливији, Перуу, Аризони, Мексику, Португалији и Уганди. Недавно смо обезбедили помоћ за Хаити и Чиле после разорних земљотреса и цунамија у тим областима. Изражавамо своју љубав према нашим члановима Цркве који су пропатили у тим катастрофама. Ви сте у нашим молитвама. Исказујемо дубоку захвалност свима вама за вашу спремност да помогнете у хуманитарним напорима, тако што делите своја средства и, у многим случајевима, ваше време, ваше таленте и вашу стручност.

Ове године обележава се 25 година од како је наш хуманитарни програм постао део нашег програма социјалне помоћи. Број појединаца који су помогли у овом програму никада не би могао бити адекватно измерен. Увек ћемо тежити да будемо међу првима на месту катастрофа, где год да се појаве.

Црква наставља да расте и да напредује. Изградња храмова је један од показатеља таквог раста. Недавно смо најавили нови храм, који ће бити изграђен у Пејсону, у Јути. Такође смо најавили значајна реновирања која ће се радити на храму у Огдену, у Јути. У току наредна три месеца посветићемо нове храмове у Ванкуверу, у Британској Колумбији, у Гила Вали, у Аризони, и Кебу Ситију, на Филипинима. Касније током године и други храмови ће бити посвећени или обновљени. Наставићемо да градимо храмове широм света како наше чланство буде расло. Сваке године обаве се милиони обреда у храмовима за наше вољене који су преминули. Наставимо да будемо верни у обављању таквих обреда за оне који нису у стању да то ураде за себе.

Многима од вас је познато да је недуго после октобарске конференције моја драга супруга Френсис доживела пад који је довео до прелома кука и раменог зглоба. После две успешне операције и неколико недеља лежања у болници могла је да се врати кући. Сада је добро и напредује ка потпуном опоравку. Могла је да присуствује прошле суботе главном састанку Младих жена и планира да присуствује једном или два састанка овог викенда. У ствари, у последњем тренутку је рекла: „Идем данас!" И овде је! Придружује ми се у изражавању наше дубоке захвалности према нашем Небеском Оцу и свима вама за ваше молитве и ваше лепе жеље за њу.

Сада, браћо и сестре, дошли смо овде да будемо поучени и надахнути. Поздрављамо оне међу вама који су нови у Цркви. Ви остали, борите се са проблемима, изазовима, разочарењима, губицима. Волимо вас и молимо се за вас. Многе поруке, покривене разним јеванђеоским темама, биће дате током наредна два дана. Мушкарци и жене који ће вам говорити тражили су небеску помоћ у вези са порукама које ће дати.

Моја је молитва да можемо бити испуњени Његовим Духом док слушамо и учимо. Да то може бити тако, молим се у име Исуса Христа, нашег Господа и Спаситеља, амен.

Моћ свештенства

Од председника Бојда К. Пакера,

председника Већа дванаесторице апостола

Свештенство нема снагу коју треба да има и неће је ни имати све док моћ свештенства не буде добро учвршћена у породицама.

Обраћам се очевима породица, и породицама широм Цркве.

Пре доста година започели смо усклађивање под вођством председника Харолда Б. Лија. У то време председник Томас С. Монсон је рекао: „Данас смо се улогорили против мноштва греха, порока и зала икада сакупљених пред нашим очима . . . План битке по коме ћемо се борити да бисмо спасили душе људске није наш сопствени. Дошао је надахнућем и откривењем од Господа."[1]

Током тих година усклађивања цело оперативно лице Цркве се променило. Целокупан наставни план је поново направљен. Циљеви и односи међу организацијама су поново одређени. Кључна реч током тих година усклађивања и реструктуирања била је *свештенство*.

Председник Монсон је такође говорио о Гидеону, хероју Старог завета. Гидеон је био изабран да води војске Израелове, које су бројале на хиљаде. Али од свих њих изабрао је само 300 људи.

Гидеон је на интересантан начин бирао своје регруте. Када су људи пили воду из потока, већина „клече на кољена своја да пију". Њих је изоставио. Мањина је захватала воду рукама и пила остајући потпуно на опрезу. Њих је изабрао.[2]

Живимо у време „ратова и гласина о ратовима, и земљотреса на местима различитим."[3] Као што је проречено, „цела земља ће се пољуљати"[4] и „Сотона кружи земљом."[5] Он тражи да уништи све што је добро и праведно.[6] Он је Луцифер који је избачен из присуства Божјег.[7] Упркос свему томе, велики смо оптимисти у вези са оним што нас очекује.

Гидеонова мала сила је успела због тога што, како је записано, „стадоше сваки на свом месту."[8]

Ово раздобље пунине времена[9] отворено је појавом Оца и Сина дечаку Џозефу Смиту.[10] Потом је анђео Морони показао Џозефу место где су биле закопане плоче које садрже Мормонову књигу.[11] Џозеф је добио моћ да их преведе.[12]

Током превођења, Џозеф и Оливер Каудери су читали о крштењу. Молили су се да сазнају шта да чине.[13] Пред њима се појавио анђео гласник, Јован Крститељ. Он им је поверио Ароново свештенство „које држи кључеве послуживања анђеоског, и јеванђеља покајања, и крштења урањањем за опрост греха."[14]

Затим су се појавили апостоли Петар, Јаков и Јован, који су били најближи Господу у Његовој служби, и поверили Џозефу и Оливеру више свештенство,[15] или „свето свештенство по реду Сина Божјег."[16] То свештенство, како објашњавају Света писма, требало је назвати по Мелхиседеку, великом високом свештенику коме је Аврам плаћао десетину.[17]

Оно је затим постало њихова власт. Преко кључева свештенства имали су приступ свим небеским моћима. Заповеђено им је да проносе јеванђеље свим народима.[18]

Никада није било лако живети по јеванђељу Исуса Христа. Није било лако у време када је Он живео, а није било лако ни у првим данима Цркве. Први свеци су били изложени неизрецивој патњи и противљењу.

Прошло је више од 180 година од обнове свештенства. Ми сада имамо близу 14 милиона чланова. И поред тога, представљамо само делић у поређењу са милијардама људи на земљи. Али ми смо оно што јесмо, и знамо оно што знамо, и треба да кренемо и проповедамо јеванђеље.

Мормонова књига јасно говори да никада нећемо доминирати бројчано. Али имамо моћ свештенства.[19]

Пророк Нефи је написао: „И догоди се да спазих цркву Јагањца Божјег, а беше она малобројна . . . ; Спазих, пак, да је црква Јагањчева, а то беху свеци Божји, такође, по свом лицу земаљском. А власт њихова на лицу земаљском беше мала."[20]

Председник Џозеф Филдинг Смит је рекао: „Мада се може рећи . . . да смо само шачица у поређењу са . . . светом, ипак се можемо упоредити са квасцем о коме је Спаситељ говорио, који ће коначно узаврети [или подићи] цео свет."[21]

Ми можемо, и у одређено време сигурно ћемо утицати на цело човечанство. Биће познато ко смо и зашто смо то што јесмо. Можда ће изгледати безнадежно; веома је тешко; али није само могуће него и извесно да ћемо добити битку против Сотоне.

Пре више година дао сам говор под насловом „Шта сваки старешина треба да зна: Буквар начела свештеничког управљања."

Касније, када је требало да буде објављен, променио сам наслов у: „Шта сваки старешина треба да зна - и свака сестра такође."[22]

Укључујем сестре због тога што је од пресудне важности да свако разуме шта се од браће очекује. Уколико не обратимо пажњу на мајке, ћерке и сестре, које имају утицаја на своје мужеве, очеве, синове и браћу, не можемо напредовати. Свештенство ће изгубити велику моћ ако сестре буду занемарене.

Свештенство је власт и моћ које је Бог подарио људима на земљи да делују уместо Њега.[23] Када се свештеничка власт прикладно користи, носиоци свештенства чине оно што би Он чинио да је присутан.

Били смо веома успешни у дељењу *власти* свештенства. Имамо свештеничку власт постављену скоро свуда. Имамо већа старешина и високих свештеника широм света. Али расподела *власти* свештенства се увећала, мислим брже од расподеле *моћи* свештенства. Свештенство нема снагу коју треба да има и неће је ни имати све док *моћ* свештенства не буде учвршћена у породицама онако како треба.

Председник Харолд Б. Ли је рекао: „Чини ми се да је јасно да Црква *нема избора* - и никада није имала – него да учини више помогне *породици* у остваривању њене божанске мисије, не само због тога што је то небески поредак, него и због тога што је то најреалнији допринос који можемо дати нашој омладини - да помогнемо да побољшамо квалитет живота у домовима светаца последњих дана. Колико год да су важни наши многобројни програми и организациони напори, они *не треба* да замене дом; они треба да *подрже* дом."[24]

Председник Џозеф Ф. Смит је изјавио следеће о свештенству у дому: „У дому се председавајућа власт увек даје оцу и у свим догађајима у дому и породичним стварима нема друге најважније власти. Да бисмо илустровали ово начело, један једини случај ће можда бити довољан. Понекад се старешине позивају да послужују члановима породице. Међу тим старешинама могу бити председници округа, апостоли или чак чланови првог председништва Цркве. Није прикладно да се у оваквим околностима отац повуче и очекује да старешине управљају послуживањем овог важног обреда. Отац је ту. Његово право и његова дужност су да председава. Треба да изабере неког ко ће

да послужује уље, а неког ко треба да представља уста у молитви, и не треба да осећа да је он, због тога што су присутне председавајуће власти у Цркви, лишен својих права да усмерава послуживање тог благослова у свом дому. (Ако је отац одсутан, мајка треба да замоли присутну председавајућу власт да преузме дужност.) Отац председава за столом, у молитви, и даје општа упутства која се односе на његов породични живот без обзира на то ко је присутан."[25]

Током Вијетнамског рата, одржали смо серију посебних састанака за чланове Цркве који су били позвани у војну службу. После црквеног састанка у Чикагу, стајао сам поред председника Харолда Б. Лија, када је један фини, млади светац последњих дана рекао председнику Лију да је на одсуству да би отишао у посету кући, а затим је по наређењу требало да иде у Вијетнам. Замолио је председника Лија да му да благослов.

На моје велико изненађење, председник Ли је рекао: „Твој отац треба да ти да благослов."

Веома разочаран, младић је рекао: „Мој отац неће знати како да да благослов."

Председник Ли је одговорио: „Иди кући, момче, и кажи свом оцу да одлазиш у рат и да желиш да примиш очински благослов од њега." Ако не зна како, кажи му да ћеш сести на столицу. Он може стати иза тебе и ставити своје руке на твоју главу и рећи шта год му падне на памет."

Овај млади војник је отишао жалостан.

Отприлике две године касније поново сам га срео. Не сећам се где. Подсетио ме је на то искуство и рекао: „Учинио сам како ми је речено. Објаснио сам свом оцу да ћу сести на столицу и да он треба да стави своје руке на моју главу. Моћ Божјег свештенства испунила нас је обојицу. Била је то снага и заштита у тим опасним месецима борбе."

Други пут сам био у једном далеком граду. После конференције смо зарећивали и рукополагали вође. Када смо завршили, председник округа је упитао: „Можемо ли једног младића који одлази на мисију да заредимо у старешину?" Одговор је наравно био потврдан.

Када је младић иступио, повео је тројицу браће и они су се поставили за његово зарећење.

У последњем реду сам приметио слику и прилику овог младића и питао: „Да ли је то твој отац?"

Младић је одговорио потврдно.

Рекао сам: „Твој отац ће те заредити."

Он се успротивио: „Али ја сам већ замолио другог брата да ме зареди."

А ја сам рекао: „Младићу, твој отац ће те заредити, и ти ћеш доживети да се захвалиш Господу за овај дан."

Затим је отац иступио.

Срећа да је био старешина. Да није, ускоро би постао! У војсци би то назвали унапређењем. Понекад се у Цркви раде такве ствари.

Овај отац није знао како да зареди свог сина. Обавио сам руку око њега и водио га кроз обред. Када је завршио, овај младић је постао старешина. Онда се догодило нешто дивно. Потпуно промењени, отац и син су се загрлили. Било је очигледно да се то никада раније није догодило.

Отац је кроз сузе рекао: „Нисам успео да зоредим своје остале синове." Помислите колико је више постигнуто него да га је заредио неко други, па чак и апостол.

Мада је свештенство присутно широм света, ми позивамо сваког старешину и високог свештеника, сваког носиоца свештенства да стане, попут Гидеонове мале моћне силе од 300 људи, *на своје место*. Ми сада морамо пробудити у сваком старешини и високом свештенику, у сваком већу и групи, и у оцу сваког дома моћ свештенства Свемогућег.

Господ је рекао да ће слаби света иступити и посрамити моћне и јаке.[26]

Пророк Нефи је такође говорио о „моћи Јагањца Божјег како силази на свеце Јагањчеве и на заветни народ Господњи који беше расејан по свом лицу земаљском" и рекао је да „беху они наоружани праведношћу и моћу Божјом у слави великој."[27]

Сви су нам потребни. Уморни или исцрпљени, или лењи, чак и они који су свезани кривицом, морају бити обновљени преко покајања и праштања. Сувише наше браће из свештенства живи испод својих привилегија и Господњих очекивања.

Морамо ићи напред, уверени у божанску моћ свештенства. Сазнање ко смо ми, шта имамо и шта морамо чинити у делу Свемогућег представља извор снаге и охрабрења .

Господ је рекао: „Ја, Господ, обавезан сам кад ви чините што ја кажем. Али, кад ви не чините оно што кажем, обећања немате."[28]

Свештеничка већа треба да надгледају домове без свештенства и да им послужују. На тај начин ниједна кућа у оквиру Цркве неће чекати на било какве благослове.

Пре доста година, једна породица се окупила поред постеље једне старе Данкиње. Међу њима је био њен средовечни својеглави син. Последњих година је живео код куће.

Са сузама је молио: „Мама, мораш да живиш. Мама, не смеш умрети." Рекао је: „Мама, не можеш отићи. Нећу те пустити да одеш."

Омалена мајка је погледала свог сина и испрекиданим данским акцентом рекла: „Али где ти је моћ?

Павле је рекао: „него назидани на темељу апостола и пророка, где је камен од угла сам Исус Христ. У њему је сва зграда састављена и расте за храм, свет у Господу; у њему се и ви зидате за духовни стан Божји."[29]

Не поставља се питање да ли ће Господње дело превладати. Познато је да ми морамо распоредити све своје напоре и ујединити се.

Власт свештенства је са нама. После свега што смо усагласили и организовали, сада је на нама одговорност да активирамо *моћ* свештенства у Цркви. *Власт* у свештенству долази путем

зарећења; *моћ* у свештенству долази путем вере и послушности у животу, уз поштовање завета. Она се увећава коришћењем свештенства у праведности.

Сада очеви, подсетио бих вас на свету природу вашег позива. Имате моћ свештенства која потиче директно од Господа да заштити ваш дом. Биће тренутака када ће све што буде стајало као штит између ваше породице и противникових зала бити та моћ. Примићете усмерење од Господа путем дара Светог Духа.

Противник не нарушава стално наше црквене састанке, можда само повремено. Све у свему, слободни смо да се окупљамо без много проблема. Али он и они који га следе су доследни у нападању дома и породице.

Коначан циљ сваке активности у Цркви јесте да мушкарац и његова жена и њихова деца могу бити срећни у дому заштићеном начелима и законима јеванђеља, безбедно запечаћени у заветима вечног свештенства.

Сваки закон и начело и моћ, свако уверење, сваки обред и зарећење, сваки завет, свака проповед и свако причешће, сваки савет и исправљање, печаћења, позиви, разрешења, служба - све то има као свој коначни циљ савршенство појединца и породице јер је Господ рекао: „То је дело моје и слава моја - остваривати бесмртност и вечни живот за човека."[30]

Износим сведочанство о моћи свештенства датог Цркви да нас штити и води. И због тога што га имамо, немамо страха од будућности. Страх је супротан вери. Ми идемо напред, сигурни да ће Господ пазити на нас, посебно на породицу. Износим сведочанство о Њему, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Томас С. Монсон, „Correlation Brings Blessings," *Relief Society Magazine,* април 1967. год., стр. 247.

2. Видети Књ. о судијама 7:4-8.

3. Мормон 8:30; такође видети УИЗ 45:26; ЏС - Матеј 1:23, 28.

4. УИЗ 45:26; видети такође УИЗ 88:91.

5. УИЗ 52:14.

6. Видети УИЗ 10:22-23.

7. Видети Откривење 12:7-9; УИЗ 29:36-37; 76:25-26.

8. Књ. о судијама 7:21.

9. УИЗ 112:30.

10. ЏС-Историја 1:17.

11. Видети ЏС-Историја 1:33-34, 59.

12. Видети Мормонова књига насловна страница; УИЗ 135:3.

13. Видети ЦС - Историја 1:68-69.

14. Видети УИЗ 13:1.

15. Видети УИЗ 27:12-13.

16. УИЗ 107:3.

17. Видети УИЗ 107:2-4; такође видети Јеврејима посл. 7:1-4; Алма 13:15.

18. Видети УИЗ 42:58.

19. Видети 1. Нефи 14:14.

20. 1. Нефи 14:12.

21. Joseph Fielding Smith из *Conference Report, окт.* 1968. год., стр. 123.

22. Видети Boyd K. Packer, „What Every Elder Should Know - and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government," *Tambuli,* нов. 1994. год., 15-24.

23. Видети *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998. год.), стр. 141; Joseph Smith Translation, Genesis 14:28-31, из Bible appendix.

24. Harold B. Lee, „Preparing Our Youth," *Ensign,* март 1971. год., стр. 3; курзив додат.

25. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine,* 5. изд. (1939. год.), стр. 287.

26. УИЗ 1:19.

27. 1. Нефи 14:14.

28. УИЗ 82:10.

29. Посл. Ефесцима 2:20-22.

30. Мојсије 1:39.

„И на слушкиње [ћу] у оне дане излити дух свој"

Од Џули Б. Бек,

врховне председнице Потпорног друштва

Знамо да смо успешни ако живимо тако да се оспособимо за Духа, примимо га и знамо како да га следимо.

Протеклих година сам упознала хиљаде светица последњих дана у многим земљама. Списак изазова са којима се ове сестре суочавају је дугачак и озбиљан. Ту су породични проблеми, економски изазови, невоље, несреће и болести. Много је расејаности и недовољно мира и радости. Упркос порукама популарних медија који тврде супротно, нико није довољно богат, довољно леп или паметан да би могао да избегне смртничко искуство.

Питања која сестре постављају су озбиљна и проницљива. Осликавају узнемиреност због будућности, тугу због неиспуњених очекивања, неку неодлучност и осећања ниже вредности. Такође осликавају дубоку жељу да се чини оно што је исправно.

Преплављује ме сведочанство о вредности Божјих ћерки. Толико тога зависи од њих. Током посета сестрама, осетила сам да никада није постојала већа потреба за већом вером и личном праведношћу. Никада нису биле потребније јаке породице и домови. Никада није могло више да се помогне онима који су у потреби. Како неко увећава веру, јача породице и пружа помоћ?[1] Како жена у нашем времену проналази одговоре на сопствена питања и стоји постојано и непоколебљиво суочена са невероватним отпором и тешкоћама?

Лична објава

Добра жена зна да нема довољно времена, енергије, нити прилика да се брине за све људе или да учини све оне вредне ствари за којима њено срце чезне. За многе жене живот није успорени снимак, и чини се да сваки дан захтева да се постигне милион ствари, а већина њих су важне. Добра жена мора стално да одолева поводљивим и обмањујућим порукама са многих извора, које јој говоре да има право да проводи више времена ослобођена својих одговорности и да заслужује лакши и самосталан живот. Али уз личну објаву, она може успешно да постави приоритете и са самопоуздањем пролази кроз живот.

Способност да се заслужи, прими и делује сходно личној објави је најважнија вештина коју можемо стећи у овом животу. Припремање за Господњег Духа почиње жељом да се прими тај Дух и подразумева одређен степен достојности. Држање заповести, покајање и обнављање крсних завета воде благослову сталног присуства Господњег Духа уз нас.[2] Склапање и одржавање храмских завета такође доприносе духовној снази и моћи у животу једне жене. Многи одговори на тешка питања се проналазе када читамо Света писма, јер су она помоћно средство за објаву.[3]

Увиди из Светих писама се временом гомилају, те је важно проводити време у читању Светих писама сваког дана. Свакодневна молитва је такође неопходна да бисмо имали Господњег Духа са нама.[4] Они који вредно траже помоћ у молитви и док проучавају Света писма, често имају папир и оловку поред себе да би записали питања и забележили утиске и идеје.

Објава може да долази из сата у сат и сваког тренутка, док радимо оно што је исправно. Када жене брину као што је то Исус чинио, моћ и мир могу се спустити да их воде када је помоћ потребна. На пример, мајке могу осетити помоћ Духа чак и када уморна, бучна деца захтевају пажњу, али се могу удаљити од Духа ако изгубе стрпљење са децом. Боравак на правом месту нам допушта да примамо вођство. Потребно је уложити свестан напор да не дозволимо одвлачење пажње, али присуство Духа објаве омогућава да савладамо отпор и истрајемо у вери када имамо тешке дане, обављајући рутинске задатке. Лична објава нам пружа увид у оно шта треба да радимо свакога дана како бисмо увећали веру и личну праведност, ојачали породице и домове и тражили оне

којима је потребна наша помоћ. Пошто је лична објава сталан обнављајући извор снаге, можемо осећати помоћ са свих страна чак и у стресним тренуцима.

Речено нам је да имамо поверења у Духа који води да „праведно чиниш, да ходаш понизно, да просуђујеш праведно".[5] Такође нам је речено да ће нам овај Дух просветлити умове, испунити наше душе радошћу и помоћи нам да сазнамо све оно што треба да знамо.[6] Обећану личну објаву примамо онда када је тражимо, припремамо се за њу и напредујемо у вери, сигурни да ће се излити на нас.

Потпорно друштво – поучавање, надахнуће и јачање

Поред тога, Господ је у својој мудрости дао Потпорно друштво да помогне Његовим ћеркама у овим последњим данима. Када је Потпорно друштво надахнуто, оно уздиже жене изнад проблематичног света и показује им начин живљења који их припрема за благослове вечног живота. У самом срцу овог друштва лежи одговорност да помаже сестрама да увећају веру и личну праведност, јачају породице и домове, траже и помажу другима који су у потреби. Кроз Потпорно друштво, сестре могу примити одговоре на своја питања и бити благословене удруженом духовном моћу свих сестара. Потпорно друштво потврђује праву и вечну природу ћерки Божјих. Оно је свето поверење, звезда водиља и систем брижног надгледања, које поучава и надахњује жене да буду јаке и непоколебљиве. Његов мото: „Милосрђе никад не престаје"[7] је уткан у све добре жене.

Када девојка прелази у Потпорно друштво или када се жена крсти у Цркви, она постаје део сестринства које јој даје снагу да се припреми за вечни живот. Улазак у Потпорно друштво подразумева да се жени сада може веровати и рачунати на њу да ће да пружи значајан допринос у Цркви. Она наставља да напредује као појединац, не примајући много награда и хвале ван Цркве.

Друга врховна председница Потпорног друштва, Елиза Р. Сноу, рекла је сестрама следеће:

„Желимо да будемо даме у правом смислу те речи, не као судије света, већ као достојне сапутнице Богова и светаца. Као организација можемо да помажемо једна другој, не само у добром раду, већ и у личном оплемењивању, и било да неколицина или велики број њих иступи да помогне ово велико дело, оне ће заузимати истакнута места у царству Божјем... Жене треба да буду жене, а не бебе којима су стално потребни пажња и опомињање. Знам да волимо да нас цене, али и ако не примимо сва признања која мислимо да нам следују, па шта? Знамо да нам је Господ наменио велике одговорности, и нема те жеље или чежње коју је Господ у праведности усадио у наша срца, а да наш ум не може да је контролише, а најбоље добро које можемо пружити себи и другима јесте да се прочистимо и негујемо у свему што је добро и оплемењујуће, како бисмо заслужиле те одговорности."[8]

Мерење успеха

Добре жене увек желе да знају да ли су успешне. У свету где су мерила успеха често искривљена, важно је да тражимо признање и потврђивање од правих извора. Парафразираћу листу из приручника *Проповедај моје јеванђеље*, чинимо добро када развијамо особине Христа и тежимо да будемо послушни Његовом јеванђељу у сваком погледу. Чинимо добро када тежимо да се усавршимо и покажемо се у најбољем светлу. Чинимо добро када увећавамо веру и личну праведност, јачамо породице и домове, тражимо и помажемо онима који су у потреби. Знамо да

смо успешни, ако живимо тако да можемо да се припремимо, примимо и знамо како да следимо Духа. И када будемо давали све од себе, можда ћемо и даље доживљавати разочарања, али нећемо бити разочарани у себе. Можемо бити сигурни да је Господ задовољан када осећамо да Дух делује кроз нас.[9] Мир, радост и нада су доступни онима који мере успех на прави начин.

Према откривењу у књизи Јоиловој, у последње дане ће синови и ћерке Божје пророковати и Господ ће излити свог Духа на Његове слуге и Његове слушкиње.[10] Председник Спенсер В. Кимбал је потврдио ово пророчанство, када је рекао: „Највећи део великог напретка који ће да бележи Црква у последњим данима биће захваљујући добрим женама света (које често имају невероватну унутрашњу духовност) које ће се у великом броју придружити Цркви. То ће се догодити у оној мери у којој жене Цркве одражавају праведност и јасну опредељеност у својим животима, и у оној мери у којој ће жене Цркве бити виђене као посебне и различите - у позитивном смислу - у односу на световне жене... Стога, десиће се да ће примерне жене Цркве бити значајна сила за напредак Цркве, како бројчани тако и духовни, у последњим данима."[11]

Сведочим да је јеванђеље Исуса Христа истинито. Господ зависи од Његових ћерки, да ли ће да одраде свој део у јачању домова у Сиону и у изградњи Његовог царства на земљи. Док траже и припремају се за личне објаве, Господ ће излити свог Духа на Његове слушкиње у ове последње дане. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јаков 2:17, Мосија 4:26, Учење и завети 38:35; 44:6.

2. Видети Учење и завети 20:77.

3. Видети 2. Нефи 32:3.

4. Видети 3. Нефи 19:24-33.

5. Учење и завети 11:12.

6. Учење и завети 11:13.

7. 1. посл. Коринћанима 13:8.

8. Елиза Р. Snow, обраћање Lehi Ward Relief Society, 27. октобар 1869. год. Lehi Ward, Utah Stake, Relief Society Minutes (1868-1879) Vol.1, LR 4817 Sr. 14, reel # 2, стр. 26.

9. Видети *Проповедај моје јеванђеље* (2004. год.), стр. 10-11.

10. Видети Књига Јоилова 2:28-29.

11. Председник Спенсер В. Кимбал, „The Role of Righteous Women," *Ensign*, нов. 1979. год., стр. 103-104.

Наш пут дужности

Од бискупа Кејта Б. Мекмалина,

другог саветника у Председавајућем бискупству

Дужност не захтева савршенство, али захтева марљивост. Једноставно није оно што је дозвољено; то је оно што је честито.

Ово је проблематичан свет. Раздор и невоље су свуда. Понекад се чини као да је само човечанство угрожено.

Предсказујући наше време, Господ је рекао: „Небеса ће се затрести, а тако и земља. И велике ће недаће бити међу синовима људским, *али ћу народ свој сачувати.*”[1] Треба да имамо велику утеху у овом обећању.

Мада ће невоље потпуно пореметити „раван ток [наших] путева”[2] - не морају да оставе наше животе заувек несређеним. Могу нас подстаћи да се сетимо,[3] пробудити у нама осећај дужности према Богу,[4] и држати нас на путу . . . наше дужности.[5]

У Холандији, током Другог светског рата, породица Каспера тен Бума користила је свој дом као место за скривање оних које су тражили нацисти. Био је то њихов начин на који су живели према својој хришћанској вери. Четири члана породице су изгубила живот због пружања тог уточишта. Кори тен Бум и њена сестра Бетси провеле су ужасне месеце у злогласном концентрационом логору Равенсбрук. Бетси је тамо умрла, Кори је преживела.

У Равенсбруку су Кори и Бетси научиле да нам Бог помаже да опростимо. После рата, Кори је одлучила да подели ту поруку. Једном приликом је управо говорила групи људи из Немачке који су страдали од ратних разарања. Њена порука је била, „Бог опрашта.” Био је то тренутак када је верност Кори тен Бум донела благослове.

Један човек јој је пришао. Препознала га је као једног од најокрутнијих стражара у логору. „Споменула си Равенсбрук док си говорила,” рекао је. „Био сам стражар тамо. Али после тога сам постао хришћанин. Објаснио је да је тражио Божји опроштај због окрутности које је учинио. Испружио је своју руку, а затим упитао: „Хоћеш ли ми опростити?”

Кори тен Бум је затим рекла: „Није прошло много секунди како је стајао тамо - испружене руке - али мени се чинило сатима, док сам се борила са најтежом ствари коју сам икада морала да урадим . . . Порука да Бог прашта има . . . услов: да ми опростимо онима који су нас повредили . . .‘Помози ми!’ Тихо сам се молила. ‘Могу да подигнем своју руку. Могу толико да учиним. Ти дајеш тај осећај.’

Круто, механички, гурнула сам своју руку у руку испружену према мени. Кад сам то учинила догодила се невероватна ствар. Струја је кренула мог рамена, спустила се низ руку, експлодирала у нашим спојеним рукама. А затим је та исцељујућа топлина прострујала целим мојим бићем, натеравши ми сузе на очи.

‘Опраштам ти, брате,’ узвикнула сам, ‘свим својим срцем.’ Један дуг тренутак стезали смо руку једно другом, бивши стражар и бивша затвореница. Никада нисам спознала Божју љубав толико интензивно као тада.”[6]

За оне који избегавају зло и воде добре животе, који се боре за ведрији дан и држе заповести Божје, ствари могу постати све боље и боље упркос трагедији. Спаситељ нам је показао пут. Из Гетсеманије, са крста и из гроба, устао је као победник, доносећи живот и наду свима нама. Он нам нуди: „Хајде за мном.”[7]

Председник Томас С. Монсон је саветовао:

„Ако желимо да ходамо уздигнуте главе, морамо дати свој допринос у животу. Ако желимо да остваримо своју судбину и вратимо се да живимо са нашим Оцем на Небу, морамо држати Његове заповести и обликовати наше животе према Спаситељу. Чинећи тако нећемо само остварити наш циљ вечног живота, него ћемо и напустити овај свет богатији и бољи него да нисмо *живели и извршили своје дужности.*”[8]

У светој Библији налазе се ове надахнуте речи: „Главно је свему што си чуо: Бога се бој, и заповести његове држи: јер *то је све човеку.*”[9]

Шта је то што се назива *дужношћу*?

Дужност о којој ја говорим је оно што се од нас очекује да чинимо и будемо. То је морални императив који извлачи из појединаца и заједница оно што је исправно, истинито и часно. Дужност не захтева савршенство, али захтева марљивост. Једноставно није оно што је дозвољено; то је оно што је честито. Није резервисано за моћне или на високом положају, него уместо тога почива на темељу личне одговорности, исправности и храбрости. Када неко врши своју дужност исказује своју веру.

Председник Монсон је рекао о томе: „Волим и ценим племениту реч *дужност.*”[10] За чланове Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, наш пут дужности одржава наше завете у свакодневном животу.

За кога и за шта нас везује дужност?

Прво, наш пут дужности води према Богу, нашем вечном Оцу. Он је изумитељ плана спасења, градитељ неба и земље, створитељ Адама и Еве.[11] Он је фонтана истине,[12] оличење љубави[13] и разлог што постоји откупљење кроз Христа.[14]

Председник Џозеф Ф. Смит је рекао: „Све што имамо долази од [Бога] . . . Наша унутрашњост и спољашност само су беживотан грумен глине. Живот, интелигенција, мудрост, расуђивање, моћ разума, све су то Божји дарови деци човечјој. Он нам даје физичку снагу као и наше менталне моћи. Треба да поштујемо Бога својом интелигенцијом, својом снагом, својим разумевањем,

својом мудрошћу и свим моћима које поседујемо. Треба да тежимо да чинимо добро у свету. *То је наша дужност.*”[15]

Особа не може извршити своју дужност према Богу а да не чини исто тако према Сину Божјем, Господу Исусу Христу. Да бисмо дубоко поштовали једног, потребно је да дубоко поштујемо другог, јер је Отац одредио да само у, и преко имена Христовог особа може испунити ово задужење.[16] Он је наш пример, наш Откупитељ, и наш Цар.

Када мушкарци и жене, дечаци и девојчице извршавају своју дужност према Богу, осећају се подстакнутима да изврше своје дужности једни према другима, према својим породицама, својој цркви и народу, и према свему што им је поверено на бригу. Дужност од њих захтева да величају своје таленте и да буду добри људи који се покоравају закону. Постају понизни, смерни и лако их је замолити за нешто. Одмереност побеђује попустљивост; послушност води њихову марљивост. Мир се излива на њих. Грађани постају одани, заједнице постају милосрдне а суседи постају пријатељи. Бог на небу је задовољан, на земљи се успоставља мир а овај свет постаје боље место.[17]

Како ми знамо наш пут дужности усред опасности?

Молимо се! То је сигуран начин за свакога да зна; то је свачија животна веза са небом. Апостол Петар је рекао: „Очи Господње гледају на праведнике, и уши његове на молитву њихову."[18]

Понизна, искрена, надахнута молитва омогућава свакоме од нас божанско вођство, које нам је очајнички потребно. Бригам Јанг је саветовао: „С времена на време људи су сметени и пуни бриге и проблема . . . ; ипак, наш здрав разум нас поучава *да је наша дужност да се молимо*."[19]

Исус је поучавао:

„Морате увек бдети и молити се да не паднете у искушење;

Морате се, стога, увек молити Оцу у име моје;

У породицама својим молите се Оцу увек у име моје, да вам жене и деца буду благословени."[20]

Да би молитве биле делотворне морају бити у складу са небеским планом. Молитва вере доноси род када такав склад постоји, а тај склад постоји када су молитве надахнуте Светим Духом. Дух објављује оно што наше молбе треба да буду. Без тог надахнутог вођства склони смо да „зло иштемо,"[22] да тражимо само нашу вољу а не "Твоја воља да буде."[23] Подједнако је важно бити вођен Светим Духом док се молимо као што је бити просветљен тим истим Духом док примамо одговор на молитву. Такве молитве доносе небеске благослове јер „зна Отац ваш шта вам треба пре молитве ваше"[24] и одговара на сваку искрену молитву. Коначно, ОТАЦ И Син су они који обећавају: „Иштите и даће вам се; тражите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се."[25]

Износим своје сведочанство да је наш пут дужности јасно обележен неподељеном вером и поверењем у Бога, Вечног Оца, и Његовог Сина, Исуса Христа, и моћу молитве. Тај пут треба да пређу сва Божја деца која Га воле и желе да држе Његове заповести. За младе, он води до личног достигнућа и припреме; за одрасле, води до обнављања вере и храбрости; за старију генерацију, води до перспективе и истрајности у праведности до краја. Он опрема сваког верног путника снагом Господњом, штити га од зала овог времена и дарива га сазнањем да „главно је свему што си чуо: Бога се бој и заповести његове држи, јер *то је све човеку*."[26] У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 1. Мојсије 7:61; курзив додат.

2. Џозеф Ф. Смит, *Gospel Doctrine*, 5. изд. [1939. год.], стр. 156.

3. Мосија 1:17.

4. Алма 7:22.

5. Хеламан 15:5.

6. Corrie ten Boom, *Tramp for the Lord* (1974. год.), стр. 54-55.

7. Јев. по Луци 18:22.

8. Томас С. Монсон, коришћено уз дозволу.

9. Књига проповедникова 12:13; курзив додат.

10. Томас С. Монсон, „To the Rescue," *Ensign*, мај 1996. год., стр. 43.

11. Видети УИЗ 20:17-19.

12. Видети УИЗ 93:36.

13. Видети 1. Посл. Јованова 4:8.

14. Видети Јев. по Јовану 3:16; Хеламан 5:10-11.

15. Џозеф Филдинг Смит, из Conference Report, окт. 1899. год., стр.69, 70; курзив додат.

16. Видети Морони 10:32-33; УИЗ 59:5.

17. Видети Алма 7:23, 27.

18. 1. Посл. Петрова 3:12, 15.

19. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997. год.), стр. 45; курзив додат.

20. 3. Нефи 18:18-19, 21.

21. Видети УИЗ 50:29-30.

22. Посл. Јаковљева 4:3.

23. Јев. по Матеју 6:10.

24. Јев. по Матеју 6:8.

25. Јев. по Матеју 7:7; такође видети Joseph Smith Translation, Матеј 7:12-13, у додатку Библије.

26. Књига проповедникова 12:13; курзив додат.

Стена нашег Откупитеља

Од старешине Вилфорда В. Андерсена,

из Седамдесеторице

Сведочим да ће они који држе Његове заповести напредовати у вери и нади. Добиће снагу да превладају сва животна искушења.

Пре доста година посетио сам са својом породицом Наву, у Илиноису. Ту су први свеци дошли у потрази за уточиштем. Многи су изгубили своје домове и своја имања, а неки су у прогону који се распламсавао изгубили своје ближње. Сакупили су се у Навуу и изградили нов и леп град. Али прогон је био немилосрдан и до 1846. године били су присиљени да поново напусте своје домове - овога пута усред зиме. Постројили су своја кола у улици Парли чекајући свој ред да пређу залеђену реку Мисисипи, одлазећи у непознату будућност. Док смо стајали у улици Парли размишљајући о њиховим безнадежним околностима, поглед су ми привукле дрвене ознаке прикачене на ограду на којима су били угравирани цитати из дневника тих напаћених светаца. Док смо читали сваки цитат, на наше чуђење, оно што смо открили у њиховим речима није одражавало очај и обесхрабрење, него веру и преданост, чак и радост. Били су испуњени надом, надом коју је одражавао овај цитат из дневника Саре Де Армон Рич, у фебруару 1846. године: „Започети овакво путовање усред зиме . . . чинило се попут хода у чељуст смрти, али смо ми имали веру . . . (и) осећали да треба да се радујемо што је дошао дан нашег избављења.”[1]

Ови први свеци су заиста били без домова, али нису били очајни. Срца су им била сломљена, али су им духови били јаки. Научили су мудру и важну лекцију. Научили су да нада, са својим пратећим благословима мира и радости, не зависи од околности. Открили су да је прави извор наде вера - вера у Господа Исуса Христа и у Његово бесконачно помирење, сигуран темељ на коме треба да градимо своје животе.

Данас, друга група пионира оличава ово важно начело. У уторак, 12. јануара, јак земљотрес је погодио државу Хаити. Земљотрес је опустошио главни град Порт о Пренс. Његов утицај је био разоран - процењено је да је милион људи остало без домова, а преко двеста хиљада је проглашено мртвима.

Док је свет показивао незапамћен интернационални одазив, одигравао се још један напор изванредног и надахнутог спасавања у Порт о Пренсу - овога пута вођен од стране одбора сачињеног од локалних вођа Цркве на Хаитију, организован према моделу свештенства и делујући под надахнућем. Чланове одбора су чинили, између осталих, два окружна председника и две окружне председнице Потпорног друштва у Порт о Пренсу, и председник мисије који са 30 година председава над 74 пуновремена мисионара на Хаитију, у мисији Порт о Пренс. [крај Слика бр. 1] Сви мисионари су Хаићани, и за чудо, ниједан од њих није био повређен у овом разорном земљотресу. У руке ових локалних надахнутих вођа били су поверени сви црквени извори, извори коју су укључили дарежљиве приносе многих међу вама. За те прилоге народ Хаитија је дубоко

захвалан. Под вођством одбора, камиони пуни намирница зачас су стигли из Доминиканске Републике. Током дана земљотреса, стизали су авиони са товарима хране, филтерима за воду, шаторима, ћебадима, лековима и тимовима лекара.

Девет капела у Порт о Пренсу и околини биле су скоро неоштећене - још једно изванредно чудо. Током седмица после земљотреса, оне су постале уточиште за преко 5 хиљада Хаићана, и места са којих су дистрибуирани храна, вода и медицинска брига. Задовољене су основне потребе и из хаоса је почео да извире ред.

Мада су верни хаићански свеци претрпели много тога, испуњени су надом у будућност. Попут првих пионира 1846. године, срца су им сломљена, али су им духови јаки. Они такође подучавају да нада, срећа и радост нису резултат околности него вере у Господа.

Пророк Мормон коме лично нису биле стране тешке околности, разумео је и јасно подучавао овој доктрини:

„И опет, љубљена браћо моја, говорио бих вам о нади. . . Гле, кажем вам да ћете имати наду кроз помирење Христово . . . а то због вере ваше у Њега, по обећању. Стога, има ли човек веру мора имати и наду, јер без вере не може бити ни наде."[2]

Нада долази од вере у Исуса Христа. Он је већ превладао свет и обећао да ће отрти наше сузе само ако се окренемо Њему, верујемо и следимо Га.[3]

Они који се баш у овом тренутку осећају очајно и обесхрабрено могу се запитати како да поново стекну наду. Ако спадате у њих, сетите се да нада долази као резултат вере. Ако хоћемо да градимо наду, морамо градити своју веру.

Вера у Спаситеља захтева много више од тога. Апостол Јаков је подучавао да чак и ђаволи верују и дрхте.[4] Међутим, права вера захтева рад. Разлика између ђавола и верних чланова ове Цркве није у веровању - него у делу. Вера расте држањем заповести. Морамо радити на држању заповести. У Библијском речнику читамо да чудеса не производе веру него јака вера се развија послушношћу јеванђељу Исуса Христа; другим речима, вера долази по праведности.[5]

Када настојимо да држимо Божје заповести, кајући се за своје грехе и обећавајући да ћемо уложити своје највеће напоре да следимо Спаситеља, почињемо да растемо у уверењу да ће помоћу Помирења све бити добро. Та осећања потврђује Свети Дух који тера од нас оно што су наше мајке и очеви пионири називали „нашим непотребним бригама."[6] Упркос нашим искушењима испуњени смо осећајем благостања и осећамо потребу да певамо са њима да је заиста све добро.[6]

Не желим да умањим стварност клиничке депресије. Неки ће решења за депресију и анксиозност пронаћи саветујући се са стручним особама. Али за већину нас туга и страх почињу да нестају и замењују их срећа и мир када своје поверење укажемо Створитељу плана среће и када развијемо веру у Кнеза мира.

Недавно је један мој драги пријатељ преминуо од рака. Он и његова породица су људи велике вере. Било је надахњујуће видети их како их је њихова вера водила кроз то веома тешко време. Били су испуњени унутарњим миром који их је подржавао и јачао. Са њиховом дозволом желео бих да

прочитам нешто из писма једног члана породице написаном само неколико дана пре него што је њен отац преминуо:

„Ових неколико последњих дана били су посебно тешки . . . Прошле ноћи када смо се окупили поред татиног кревета, Господњи Дух је био очигледан и заиста је на нас деловао као утешитељ. Имамо мир. . . Било је то најтеже искуство које смо икада доживели, али осећамо мир у сазнању да . . . нам је наш Отац на Небу обећао да ћемо поново живети заједно као породица. Пошто је лекар у болници рекао тати да више ништа не може да се уради, он нас је све погледао са савршеном вером и одважно рекао: 'Да ли ико у овој просторији има проблем са планом спасења?' Ми немамо и захвални смо за оца и мајку који су нас подучавали да имамо потпуно поверење у план."

Говорим свима вама који патите, свима који тугујете, свима који се сада суочавате или ћете се тек суочити са искушењима и изазовима овог живота. Моја порука упућена је свима вама који сте забринути, уплашени, или обесхрабрени. Моја порука је само ехо - подсетник на сталан утешни савет Оца на Небу пуног љубави за сву Његову децу од почетка света.

Сетите се, сетите да морате сазидати темељ свој на стени - Откупитељу нашем који је Христ, Син Божји, да када ђаво пошаље своје снажне ветрове, да, своје стреле у вихору, да, кад сав град његов и снажна олуја ударе на њих, да не може имати никакве моћи над њима да их повуче у понор беде и бескрајног јада, због стене на којој су сазидани, која је темељ поуздан, темељ на коме људи не падају ако на њему граде.[7]

Сведочим о Њему, да је Он превладао свет, да нас никада неће заборавити нити напустити јер нас је урезао на длановима својих руку.[8] Сведочим да ће они који држе Његове заповести расти у вери и нади. Добиће снагу за савладавање свих животних искушења. Искусиће мир који превазилази свако разумевање.[9]

У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Sarah DeArmon Rich, in Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail* (1997. год.), стр. 173-474; правопис модернизован.

2. Морони 7:40-42.

3. Видети Откривење Јованово 7:14-17.

4. Видети Посл. Јаковљева 2:19.

5. Bible Dictionary, „Faith."

6. „Хајдемо свеци," Химне и песме за децу бр. 2.

7. Хеламан 5:12.

8. Видети 1. Нефи 21:16.

9. Видети Посл. Филибљанима 4:7.

Мајке и ћерке

Од старешине М. Расела Баларда,

из Већа дванаесторице апостола

У овим последњим данима, важно је - чак пресудно - да родитељи и деца слушају и уче једни од других.

Браћо и сестре, пре шест месеци на састанку свештенства генералне конференције говорио сам очевима и синовима. Као што можете очекивати, мојих пет ћерки, двадесет-четири унуке и стално растући број праунука траже подједнаку пажњу. Тако да ћу данас превасходно говорити мајкама и ћеркама Цркве.

Моја драга супруга, Барбара, имала је утицај од вечног значаја на наше ћерке и унуке, а оне заузврат, на њу. Мајке и ћерке играју значајну улогу док једна другој помажу да истраже своје бесконачне могућности, упркос нагризајућим утицајима света у ком се положај жена и материнство скрнаве и манипулише се њима.

Обраћајући се женама Цркве пре скоро један век, председник Џозеф Ф. Смит је рекао: „Не треба вас да воде жене света, него ви треба да водите жене света у свему што је вредно, у свему што је богоугодно, у свему што је уздижуће и ... прочишћујуће за децу човечју" (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998. год.], стр. 184).

Сестре, ми, ваша браћа, не можемо урадити оно за шта сте ви божански створене да радите пре постанка света. Можемо покушати, али се никада не можемо надати да ћемо поновити ваше јединствене дарове. Не постоји на свету ништа тако лично, што тако храни или тако мења живот као утицај праведне жене.

Схватам да неке од вас жена немају мајке са којима би разговарале о овим стварима. И многе од вас жена тренутно немају ћерке у својим животима. Али зато што све жене имају у божанској природи и таленат и положај као мајка, већина онога што ћу рећи подједнако се односи на баке, тетке, сестре, маћехе, таште, вође и друге саветнице које понекад испуњавају празнине у овим значајним односима мајка-ћерка.

Младе жене, ваше мајке вас обожавају. Оне у вама виде обећање за будуће генерације. Све што остварите, сваки изазов који победите, доноси им чисту радост. Исто тако, ваше бриге и туге су њихове бриге и туге.

Данас желим да вама младим женама дам неке предлоге како да у потпуности искористите ваш однос са својом мајком. А затим имам да поделим неколико идеја са мајкама о томе како могу да увећају свој утицај на ћерке као и на друге чланове својих породица.

Нажалост, сувише је лако показати збуњеност и искривљеност положаја жена у савременом друштву. Нескромне, неморалне, необуздане жене пуне радио станице и телевизијске канале, монополизују часописе и појављују се на филмским платнима – док свет све то слави. Апостол Павле је пророчки говорио о „опасним временима" која ће доћи у последње дане, и посебно се осврнуо на нешто што се њему вероватно учинило посебно опасним: „женице које су натоварене гресима, и воде их различне жеље" (2. Тимотију 3:1, 6). Популарна култура данас често чини жену луцкастом, недоследном, безумном и беспомоћном. Она их конкретизује и омаловажава, а затим сугерише да могу да оставе свој траг на човечанство само преваром – вероватно најпродорнија опасна порука коју непријатељ шаље женама о њима самима.

И тако, драге младе жене, свим својим срцем вас подстичем да не тражите у савременој култури ваше узоре и саветнике. Молим вас да ваше верне мајке гледате као модел који треба следити. Обликујте себе према њима, не по славнима чији стандарди нису Господњи стандарди и чије вредности не одражавају вечну перспективу. Угледајте се на своју мајку. Учите из њене снаге, њене храбрости и њене верности. Слушајте је. Можда није експерт за СМС поруке. Можда чак нема ни Фејсбук страницу. Али када је у питању срце и оно што је Господње, она има богато знање. Док се приближава време за брак и мајчинство, она ће бити ваш највећи извор мудрости. Ниједна друга особа на земљи вас не воли на исти начин нити је вољна да се толико жртвује да би вас охрабрила и помогла вам да пронађете срећу – у овом животу и заувек.

Волите своју мајку, моје младе сестре. Поштујте је. Слушајте је. Верујте јој. Она у срцу има најбоље намере. Она брине за вашу вечну безбедност и срећу. Зато будите љубазни према њој. Будите стрпљиви према њеним несавршеностима, јер их има. Сви их имамо.

Могу ли сада да поделим неколико мисли са вама мајкама о посебној улози коју играте у животима ваших ћерки. Имамо породичну пријатељицу која често путује са члановима своје шире породице. Њено основно запажање после сваког пута је о томе како се младе жене понашају попут својих мајки. Ако су мајке скромне и девојке су. Ако мајке носе папуче и другу немарну одећу на причесном састанку, тако чине и њихове ћерке.Мајке, ваш пример је веома важан за ваше ћерке – чак и када оне то не признају.

Током историје света жене су увек биле учитељице моралних вредности. Таква поука почиње од колевке и траје током читавог живота њихове деце. Данас је наше друштво бомбардовано порукама о положају жена и материнству које су опасно и порочно погрешне. Слеђење ових порука може усмерити ваше ћерке на пут греха и самоуништења. Ваше ћерке можда неће разумети то

уколико им не кажете – или боље, уколико им не покажете како да доносе добре одлуке. Као мајке у Израелу, ви сте за ваше ћерке прва линија одбране против превара света.

Сада, мајке, разумем да се понекад чини да наша деца не обраћају пажњу на лекције које покушавамо да их научимо. Верујте ми, видео сам тај испразан поглед адолесцената када дођете до онога што мислите да је најбољи део вашег савета. Допустите ми да вас уверим да чак и када ваша ћерка не слуша оно што говорите, она још увек учи од вас док вас посматра како би видела да ли се ваши поступци слажу са вашим речима. Као што је, сматра се, рекао Ралф Валдо Емерсон: „Оно

што радите говори тако гласно да не могу да чујем оно што кажете" (видети Ralph Keyes, *The Quote Verifier* [2006. год.], стр. 56).

Поучите ваше ћерке да пронађу радост у неговању деце. То је место где њихова љубав и таленти могу имати највећи вечни значај. Размотрите у овом контексту налог председника Харолда Б. Лија да ће „најзначајније дело које ћете икада урадити бити унутар зидова сопственог дома" (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000. год.], стр. 134). То је, наравно, истина за све нас, али је посебно моћно када разматрамо однос мајки и ћерки.

Мајке, учите ваше ћерке да верна ћерка Божја избегава искушење да оговара или осуђује једна другу. У проповеди Потпорном друштву Навуа пророк Џозеф Смит је саветовао: „Језик непокоран уд – не остављајте ваше језике без контроле" (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007. год.], стр. 455).

Протеклих година била је гомила чланака, књига и филмова писаних о женама и девојкама које оговарају и које су „лоше." Сотона увек покушава да поткопа најдрагоценије елементе божанске природе жене – природе коју треба неговати.

Однос мајка/ћерка је однос у коме ћерка учи како да негује тако што је негују. Она је вољена. Поучавају је и доживљава из прве руке како изгледа имати некога да брине о њој довољно да је исправља док наставља да је храбри и у исто време верује у њу.

Запамтите сестре, Бог је извор сваке моралне и духовне моћи. Приступ тој моћи стичемо уласком у завете са Њим и држањем тих завета. Мајке, поучавајте своје ћерке значају склапања завета, а затим им покажите како да држе те завете на такав начин да ће пожелети да живе достојне да оду у храм.

У данашњем свету то значи и разговор о стварима у вези са сексом. Ваше ћерке као и ваши синови одрастају у свету који отворено прихвата рани, немаран и непромишљен промискуитет. Бесрамне, развратне жене се величају и све чешће славе и подржавају. Док постоје кораци које можемо предузети у нашим домовима и породицама да умањимо нашу изложеност овим непријатним елементима савременог живота, ваше ћерке не могу потпуно избећи разметљиве сексуалне поруке и завођења којима су окружене. Потребно је да имате честе отворене разговоре током којих ћете поучити ваше ћерке истини о овим стварима.

На пример, треба да схвате да када носе одећу која је сувише уска, сувише кратка или сувише дубоко изрезана, оне не само да шаљу погрешну поруку младићима са којима се друже, него такође одржавају у својим сопственим умовима заблуду да је вредност жене зависна само од њене телесне привлачности. То није никада био нити ће икада бити праведан опис верне ћерке Божје. Оне треба да чују ово – јасно и више пута – са ваших усана, и треба то да виде како се примењује исправно и доследно у вашим сопственим, личним стандардима одевања, дотеривања и скромног живљења.

Већа је вероватноћа да ће сви млади држати завете ако науче како да препознају присуство и глас Духа. Поучите ваше ћерке о Духовним стварима. Укажите им на Писма. Понудите им искуства која ће им помоћи да негују благослов свештеничке моћи у својим животима. Кроз држање завета научиће да чују глас Господњи и приме лично откривење. Бог ће заиста чути и одговорити на њихове молитве. Општа тема за 2010. год. односи се на нашу омладину као и на све нас: „Буди

слободан и храбар? Не бој се и не плаши се; јер је с тобом Господ Бог твој куда год идеш.” (Књига Исуса Навина 1:9). То ће их безбедно довести до благослова дома Господњег.

Постарајте се да знају да је држање заповести најсигурнији пут ка вечној срећи. И, ако је потребно, поучите их како да се покају и како да остану чисте и достојне.

Сада, ако ово има познат призвук, моја браћо и сестре, то је зато што говорим родитељима и њиховој деци на три генералне конференције узастопно. Прошлог априла сам охрабрио младе да „науче лекције из прошлости.” Из тог говора цитирам: „Када сте вољни да слушате и учите, нека од најзначајнијих животних учења долазе кроз оне који су отишли пре вас ... Колико ће бољи бити ваш живот ако следите узвишени пример верних следбеника Христових” („Learning the Lessons of the Past,” *Liahona,* мај 2009. год., стр. 31, 33).

Прошлог октобра сам говорио очевима и синовима на састанку свештенства, а данас сам углавном говорио мајкама и ћеркама. У оба случаја моја порука је била различита, али слична. Надам се да слушате и видите образац и чујете поуздану и постојану поруку да је у овим последњим данима од суштинске важности, чак пресудно – да родитељи и деца уче једни од других. Ово нису само неважни концепти о којима говорим. Они су суштина, средиште Божјег плана за нашу вечну срећу и мир.

Црква ће помоћи где год може. Ту смо да вас подупремо и подржимо као родитеље и као децу. Али, дом је најважније место за припрему младих данас да воде породице и Цркву сутра. Сваком од нас, као мајки и очева, преостаје да урадимо све што можемо да припремимо наше младе да буду верни, праведни мушкарци и жене. Дом је место где морамо поучавати јеванђељу правилом и примером.

Завршавам свој савет са овим пророчким сажетком од пророка Џозефа Ф. Смита: „Наша [породична] удружења нису искључиво намењена за овај живот, за време, пошто га разликујемо од вечности. Живимо за време и вечност. Стварамо удружења и односе за време и сву вечност.... Ко поред светаца последњих дана размишља да ћемо после гроба наставити породичну организацију? Отац, мајка, деца која познају једни друге ... ова породична организација као јединица у великој и савршеној организацији Божјег дела, и сви одређени да наставе кроз време и вечност?” (*Teachings: Joseph F. Smith,* стр. 385, 386).

Нека нас Бог благослови да поучавамо, негујемо и припремимо једни друге унутар зидова наших домова за велико дело које морамо обавити сви ми сада и убудуће, моја је молитва у име Господа Исуса Христа, амен.

Помозите им на њиховом путу кући

Од председника Хенрија Б. Ајринга,

првог саветника у Првом председништву

Највише помажемо Божјој деци тако што им, док су још мала, пружамо начине за изградњу вере у Исуса Христа и Његово обновљено јеванђеље.

Браћо и сестре, наш Небески Отац жели и потребна му је наша помоћ да доведемо Његову духовну децу поново кући код Њега. Говорим данас о младим људима који већ јесу у Његовој истинитој Цркви и који су тако кренули тесним и узаним путем повратка у свој небески дом. Он жели да они рано стекну духовну снагу како би остали на том путу. И потребна Му је наша помоћ да их, ако почну да лутају, одмах вратимо на пут.

Био сам млад бискуп када сам почео јасно да увиђам зашто Господ жели да ојачамо децу када су млада и спасемо их брзо. Испричаћу вам причу о једној младој особи која представља многе којима сам се трудио да помогнем током година.

Седела је преко пута мене за мојим бискупским столом. Причала ми је о свом животу. Била је крштена и потврђена као члан Цркве када је имала осам година. Док је описивала више од двадесет година које су следиле, у њеним очима није било суза, али јој се у гласу осећала туга. Рекла је да је суноврат започео избором да се дружи са, како је она мислила, узбудљивим људима. Почела је да крши, како јој се у почетку чинило, мање важне заповести.

Испрва је осећала мало туге и грижу савести. Али дружење са тим пријатељима дало јој је нов осећај да је вољена и тако су њене повремене одлуке да се покаје, изгледале све мање важне. Како се озбиљност заповести које је кршила увећавала, сан о срећном вечном дому чинило се да бледи.

Седела је прекопута мене у ономе што је назвала бедом. Желела је да је спасем из замке греха за коју се осећала везаном. Али једини излаз за њу је био да испољи веру у Исуса Христа, да има скрушено срце, да се покаје и буде тако очишћена, промењена и ојачана кроз Христово помирење. Изнео сам јој своје сведочанство да је то још увек могуће. И било је, али много теже него што би било да је раније у свом животу испољила веру на путу кући према Богу и када је први пут почела да лута.

Стога, најбоље помажемо Божјој деци када им, док су још млади, пружимо начине да изграде веру у Исуса Христа и Његово обновљено јеванђеље. А затим морамо помоћи да ту веру што пре поново распале, пре него што она избледи током њиховог скретања са пута.

Тако ви и ја можемо очекивати скоро сталну прилику да помажемо путницима међу децом Божјом. Спаситељ нам је рекао зашто ће то бити тако када је описао опасно путовање кући за сву Божју духовну децу у измаглици коју грех и Сотона стварају:

„Уђите на уска врата, јер широка су врата и простран пут који у пропаст води, и много их је који њиме иду; јер уска су врата и тесан пут који у живот воде, и мало их је који га налазе."[1]

Предвидевши потребе своје деце, Небески Отац пун љубави поставио је упутства и спасиоце дуж њиховог пута. Послао је свога Сина, Исуса Христа, да омогући безбедан и видљив пролаз. Позвао је свог пророка у овим временима, председника Томаса С. Монсона. Од своје младости, председник Монсон је подучавао не само о томе како остати на путу него и како спасити оне који су заведени у жалост.

Небески Отац нас је поставио на разноразне положаје да бисмо ојачали и, када је потребно, водили путнике у безбедност. Наша најважнија и најмоћнија задужења су у породици. Она су важна због тога што породица има прилику да на почетку дететовог живота чврсто постави ноге пут дома. Родитељи, браћа и сестре, бабе и деде, стрине и стричеви, чине моћније водиче и спасиоце везама љубави које представљају саму природу породице.

Породица има предност у првих осам година дететовог живота. У тим заштитничким годинама, због помирења Исуса Христа, Сотонина употреба сумаглице таме да би сакрио пут повратка кући је блокирана. У тим драгоценим годинама, Господ помаже породицама позивајући раднике Школице како би помогли у духовном јачању деце. Он такође обезбеђује носиоце Ароновог свештенства за послуживање причешћа. У тим причесним молитвама, деца чују обећање да једног дана могу примити Светог Духа за водича ако буду послушна Божјим заповестима. Као резултат, ојачана су да се одупре искушењу када оно дође, а затим, у неком тренутку у будућности, да иде да спасава друге.

Многи бискупи у Цркви су надахнути да позову најјаче људе у одељењу да служе појединој деци у Школици. Они схватају да ће деци ако су ојачана вером и сведочанством, као тинејџерима мало вероватно бити потребно спасавање. Они схватају да јак духовни темељ може направити разлику за цео живот.

Сви можемо помоћи. Баке, деде, и сваки члан који познаје дете може помоћи. Није потребан званичан позив у Школици. Нити је ограничена узрастом. Једна таква жена, као млађа особа, била је у врховном одбору Школице који је помогао да се направи мото БИ (бирај исправно).

Никада се није уморила од служења деци. Подучавала је у Школици свог одељења, на сопствени захтев док није напунила скоро 90 година. Мала деца су могла да осете њену љубав према њима. Видела су њен пример. Научила су од ње једноставна начела јеванђеља Исуса Христа. И изнад свега, због њеног примера, научила су да осећају и препознају Светог Духа. И када се искушење десило, били су добро утврђени да му на путу вере одоле. Мало је вероватно да би им били потребни спасавање и припрема да би ишли да спасавају друге.

Моћ једноставне вере у молитву и Светог Духа научио сам када су наша деца била мала. Наш најстарији син још није био крштен. Његови родитељи, учитељи у Школици и слуге из свештенства трудили су се да му помогну да осети и препозна Духа и сазна како да прими Његову помоћ.

Једног поподнева, моја супруга га је одвела код једне жене која га је учила да чита. Планирали смо да га покупим на повратку кући са посла.

Његов час се завршио раније него што смо очекивали. Био је уверен да зна пут до куће. Стога је кренуо. Рекао је касније да се осећао потпуно самоуверено и допала му се идеја да иде сам. Пошто је прешао око осамсто метара, почело је да се смркава. Схватио је да је још увек веома далеко од куће.

Још увек се сећа да су му сузе заслепљивале светла аутомобила док су пролазили поред њега. Осећао се као мало дете, а не као самоуверен дечак који је сам кренуо кући. Схватио је да му је

потребна помоћ. Затим се сетио нечега. Знао је да треба да се моли. Стога се удаљио од пута према дрвећу које је једва могао да види у тами. Нашао је место да клекне.

Кроз жбуње је могао да чује гласове како му се приближавају. Двоје младих људи га је чуло како плаче. Док су се приближавали, рекли су: „Можемо ли да ти помогнемо?” Кроз сузе им је рекао да се изгубио и да жели да иде кући. Питали су га да ли зна свој кућни број телефона или адресу. Није знао. Питали су га за име. То је знао. Одвели су га до оближњег места где су они живели. Пронашли су наше презиме у телефонском именику.

Када сам примио позив, излетео сам по њега, захвалан што су се добри људи нашли на његовом путу до куће. И заувек сам захвалан што је он научио да се моли са вером да помоћ дође када се изгуби. Та вера га је водила у безбедност и довела му спасиоце више пута него што он може да изброји.

Господ је поставио модел спасавања и мрежу спасилаца у Његовом царству. У својој мудрости, Господ је надахнуо своје слуге да поставе неке од најмоћнијих начина да нас ојача, и да поставе најбоље спасиоце, док пролазимо кроз тинејџерске године.

Ви знате за два моћна програма која је Господ обезбедио. Један, за младе жене, зове се „Лични напредак.” Други, за носиоце Ароновог свештенства, зове се „Дужност према Богу.” Ми подстичемо младе људе нове генерације да сагледају свој потенцијал како би стекли велику духовну снагу. И молимо оне који брину о тим младим људима да се подигну до онога што Господ захтева од нас да бисмо им помогли. И пошто будућност Цркве зависи од њих, сви ми бринемо.

Та два програма су побољшана али је њихова сврха непромењена. Председник Монсон је то објаснио на овај начин: ми морамо да „научимо оно што треба да научимо, урадимо што треба да радимо и будемо оно што треба да будемо.”[2]

Брошура Лични напредак за младе жене разјашњава им ову сврху:

„Програм Личног напретка користи осам врлина Младих жена да би вам помогао да потпуније разумете ко сте, зашто сте овде на земљи, и шта као ћерка Божја треба да радите да бисте се припремиле за дан када ћете отићи у храм и склопити свете завете.”[3]

Даље се каже да ће младе жене „прихватити обавезе, извршити их и о свом напретку обавестити родитеља или вођу.” Такође обећава да ће „модели које успоставите док радите на Личном напретку - као што су молитва, проучавање Светих писама, служење, и вођење дневника - постати свакодневне личне навике. Те навике ће ојачати ваше сведочанство и помоћи вам да учите и усавршите се током свог живота.”[3]

Програм Дужност према Богу за младе мушкарце у Ароновом свештенству је ојачан и усмерен. Биће садржан у једној једноставној књизи за све три службе у Ароновом свештенству. Млади мушкарци и њихове вође примиће примерак ове нове књиге. Она је моћно средство.

Ојачаће сведочанства младих мушкараца и њихов однос са Богом. Помоћи ће им да уче и испуњавају своје свештеничке дужности. Ојачаће њихов однос са родитељима, међу члановима већа и са њиховим вођама.

Оба ова програма стављају велику одговорност на напоре самих младих људи. Они су позвани да уче и раде ствари које ће бити изазов за свакога. Док се присећам сопствене младости, не могу да се сетим да је била баш пуна изазова. Ах, у неколико прилика сам био позван да положим такве животне испите али само повремено. Ти програми рачунају на доследност, велики напор и акумулацију учења и духовних искустава током година.

Када сам размишљао о томе, схватио сам да је садржај тих брошура био физичко представљање Господњег поверења у младу генерацију и у све нас који их воле. И видео сам доказ да је поверење добро указано.

У посетама сам посматрао већа Ароновог свештенства на делу. Видео сам младе мушкарце који следе модел учења, како праве планове да чине оно што Бог жели од њих, а затим одлазе да ураде оно што су се обавезали да ће урадити и сведоче другима како су се духовно изменили. Док сам посматрао и слушао, било је јасно да су очеви, мајке, вође и пријатељи, и чак суседи у неком састајалишту, били дотакнути Духом када су чули како млади сведоче да су били ојачани. Млади су били уздигнути док су износили сведочанство, а тако и они који су се трудили да им помогну да се подигну.

Програм Младих жена има у себи тај исти моћни модел за развијање духовне снаге младих жена и да нам пружи прилику да помогнемо. Лични напредак помаже Младим женама да се припреме да приме обреде храма. Помажу им примери мајки, бака и сваке праведне жене у њиховом окружењу у Цркви. Видео сам како су родитељи помогли ћерки да оствари своје циљеве и снове тако што су примећивали и ценили све добре ствари које чини.

Пре само неколико дана посматрао сам једну мајку која је стајала са својом младом ћерком док су примале признање за заједнички пример изванредних жена. И док су делиле са мном оно што им је то значило, осетио сам Господње одобравање и охрабрење за све нас.

Од све помоћи коју можемо дати тим младим људима, највећа ће бити да им омогућимо да осете наше поверење да су на путу кући код Бога и да могу успети. А ми дајемо све од себе идући са њима. Због тога што је тај пут стрм и понекад стеновит, они ће се повремено осећати обесхрабренима и чак посртати. Повремено се могу збунити у вези са својим одредиштем и лутати зациљевима од мање важности у вечности. Ови надахнути програми чине то мање вероватним због тога што ће водити младе особе да позову и приме сарадништво Светог Духа.

Најбољи савет који можемо да дамо младим људима је да они могу да стигну назад код Небеког Оца само док их води и исправља Божји Дух. Дакле, ако смо мудри, ми ћемо охрабривати, славити и показати примером све што призива сарадништво Духа. Када са нама деле оно што чине и осећају ми такође морамо бити квалификовани да примимо Светог Духа. Они ће потом у нашим похвалама и нашим осмесима осећати Божје одобравање. И ако осетимо потребу да дамо добронамеран савет, они ће осетити нашу љубав и Божју љубав у томе, не укор и одбијање који могу допустити Сотони да их одведе још даље.

Пример који им је највише потребан од нас је онај који их наводи да раде оно што морају. Треба да се молимо за дарове Духа. Треба да проучавамо Света писма и речи живих пророка. Треба да направимо планове који нису само жеље него завети. А затим треба да држимо наше завете

Господу. И треба да подижемо друге делећи са њима благослове Помирења који су дошли у наше животе.

Треба да у сопственим животима будемо оличење сталне и трајне верности коју Господ очекује од њих. Док то чинимо, помоћи ћемо им да осећају уверење Духа да ће, ако истрају, чути речи Спаситеља и Небеског Оца пуног љубави: . . . „Добро, слуго, добри и верни; у малом био си ми веран, над многима ћу те поставити; уђи у радост господара свога."[4] А ми који им помажемо дуж пута чућемо те речи са радошћу.

Сведочим да Господ воли вас и свако Божје дете. Ово је Његово царство обновљено са кључевима свештенства преко пророка Џозефа Смита. Томас С. Монсон је Господњи пророк данас. Обећавам сваком од вас, док следите надахнуто вођство у овој истинитој Цркви Исуса Христа, да наши млади, и ми који им помажемо и волимо их, можемо бити безбедно пренети у наш дом са Небеским Оцем и Спаситељем, да заувек живимо у породицама и у радости. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 3. Нефи 14:13-14.

2. Томас С. Монсон, „To Learn, to Do, to Be," *Liahona,* нов. 2008. год., стр. 30.

3. Брошура *Лични напредак Младих жена,* (брошура 2009. год.) стр. 6.

4. Јев. по Матеју 25:21.

Подржавање надлежних лица Цркве

Представио председник Дитер Ф. Ухдорф,

други саветник у Првом председништву

Предлаже се да подржимо Томаса Спенсера Монсона као пророка, видеоца, и откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана; Хенрија Бениона Ајринга, као првог саветника у Првом председништву; и Дитера Фридриха Ухдорфа, као другог саветника у Првом председништву.

Они који се слажу, могу то показати.

Они који су против, ако их има, могу то показати.

Предлаже се да подржимо Бојда Кенета Пакера као председника Већа дванаесторице апостола, и следеће чланове тог већа: Бојд К. Пакера, Л. Тома Перија, Расела М. Нелсона, Далина Х. Оукса, М. Расела Баларда, Ричарда Џ. Скота, Роберта Д. Хејлса, Џефрија Р. Холанда, Дејвида А. Беднара, Квентина Л. Кука, и Д. Тода Кристоферсона и Нила Л. Андерсена.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Ако је неко против може то показати.

Предлаже се да подржимо саветнике у Првом председништву и Дванаесторицу апостола као пророке, видеоце и откровитеље.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Они који су против, ако их има, молим да то покажу на исти начин.

Предложено је да разрешимо следеће вође као Седамдесеторицу у областима, чије разрешење ступа на снагу 1. маја 2010. год.: Хорхе М. Алварадо, Омеро С. Амато, Мануел Араис, Хорхе Д. Аревиљага, Марсело Болфарини, Фернандо Е. Калдерон, Габриел А. Кампос, Чу Јен Чиа, Флавио А. Купер, Роналдо да Коста, Џон С. Далтон, Кевин Р. Данкан, Ренди Д. Фанк, Роберт Х. Гарф, Герит В. Гонг, Фрерих Ј. Герц, С. Орасио Гусман, Роналд Ј. Хамонд, Стефен В. Хансен, Ју Чен (Филип) Хо, Патрик Кирон, Кристијан Х. Клајвег, Лари Р. Лоренс, Роберт В. Лис, Ф. Рене Лоли, Хуан А. Маћука, Пер Г. Малм, Карлос С. Обата, Александер А. Одуме, А. Роландо Ојола, Мелвин Р. Перкинс, Џејмс С. Пери, Џон С. Пингри, Динар М. Рејес, Д. Чад Ричардсон, Маури В. Скуф, Ханс Т. Соренсен, Џон С. Тагарт, Доналд П. Тени, Г. Перин Вокер, Јохан А. Вондра, Казухико Јамашита

Они који желе да нам се придруже у изражавању наше захвалности за њихову изузетну службу, молимо да то покажу.

Предложено је да разрешимо сестре Черил С. Лант, Маргарет С. Лиферт и Вики Ф. Мацумори као врховно председништво Школице.

Такође разрешавамо све чланице врховног одбора Школице.

Сви они који желе да нам се прикључе у изражавању захвалности за посвећену службу ових сестара, молимо да то покажу.

Предложено је да подржимо нове чланове Првог већа Седамдесеторице Кевина Р. Данкана, Герита В. Гонга, Патрика Керона, и Хуана А. Уседу; и као нове чланове Другог већа Седамдесеторице Ларија Р. Лоренса, Пер Г. Малма и Хаира Мазагардија. Сви који се слажу нека то покажу.

Они који су против , на исти начин.

Предложено је да подржимо следеће вође као нову обласну Седамдесеторицу: Јан С. Ардерн, Филип К. Бази, Рене Х. Кабрера, Ренато Капелети, Пол Д. М. Кристенсен, Рохерио Г. Р. Крус, Доналд Д. Дешлер, Џорџ Р. Доналдсон, Ини Б. Еконг, Кристијан Фингерле, Крег Г. Фишер, Џерил Л. Гарнс, Џек Н. Џерард, М. Кит Гиденс, Брент Џ. Хилијер, Јуи Чанг Јуан, Џорџ М. Кил, Дејн О. Ливит, Александер Т. Местре, Араик В. Минасиан, Т. Џексон Мкабела, С. Гифорд Нилсен, Валентин Ф. Нуњес, Џефри Е. Олсон, Р. Ингвар Олсон, Роберт Н. Пакер, Натаниел Р. Пејн, Сесар А. Перес мл., Фушар Пјерно, Мајкл Џ. Реал, Едсон Д. Г. Рибеиро, Бред К. Рајзенмеј, Мосарт Б. Соарес, Карлос А. Солис, Норланд де Соуса Лопес, Коузоу Таширо, Омар Виљалобос, В. Кристофер Вадел, Кевин Џ. Вортен, Алан Џ. Веб, Крег Т. Рајт, Герардо Вилхелм, Џим Л. Рајт.

Сви који се слажу, молим да покажу.

Да ли је неко против?

Предложено је да подржимо Розмери Микс Виксом као нову врховну председницу Школице, са Цин Алдриџ Сивенс као првом саветницом и Черил Феј Ејзи Есплин као другом саветницом.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Да ли је неко против?

Предложено је да подржимо остале Врховне власти, Седамдесеторицу у областима и врховна председништва помоћних организација како су сада установљени.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Они који се не слажу, могу то показати.

Председниче Монсон, колико сам могао да приметим, подржавање у Конференцијском центру је било једногласно у корист предложених.

Хвала вам, наша драга браћо и сестре, за ваш глас подршке, и вашу сталну веру, посвећеност и молитве.

Позивамо сада новоизабране Врховне власти и врховно председништво Школице да иступи и заузме своје место на подијуму.

Извештај Црквеног одељења за ревизију за 2009. год.

Подноси га Роберт В. Кантвел,

генерални директор Црквеног одељења за ревизију

Упућено: Првом председништву Цркве Исуса Христа светаца последњих дана

Драга браћо!

Како је препоручено кроз откривење у одсеку 120 Учења и завета, трошење црквених фондова одобрава Савет за располагање десетином. Овај савет чине Прво председништво, Веће дванаесторице апостола и Председавајуће бискупство. Овај савет одобрава буџете за црквена одељења и пословања. Црквена одељења користе фондове у складу са одобреним буџетом и према црквеним правилима и процедурама.

Црквеном одељењу за ревизију одобрен је приступ свим потребним записима и системима, ради процене примерености контроле новчаних признаница, трошкова и заштите црквене активе.

Црквено одељење за ревизију је независно у односу на сва друга црквена одељења и пословања, а запослени у њој су дипломиране државне рачуновође, дипломирани интерни ревизори, дипломирани ревизори за информационе системе и други акредитовани професионалци.

На основу извршених ревизија, Црквено одељење за ревизију сматра да су све материјалне ствари, примљени прилози, начињени трошкови и актива Цркве за 2009. год., унети у запис и спроведен је поступак у складу са адекватном рачуноводственом праксом, одобреним буџетима и црквеним правилима и процедурама.

С поштовањем,

Црквено одељење за ревизију

Роберт В. Кантвел,

генерални директор

Статистички извештај за 2009. год., за априлску генералну конференцију 2010. год.

Представио Брук П. Хејлс,

секретар у Првом председништву

Прво председништво је објавило следећи статистички извештај Цркве до 31. децембра 2009. године.

Црквене јединице

Окрузи	2865
Мисије	344
Подручја	616
Одељења и огранци	28424

Чланство Цркве

Чланство Цркве	13824854
Нова деца у запису током 2009. год.	119722
Крштени током 2009. год.	280106

Мисионари

Број пуновремених мисионара 51736

Храмови

Храмови посвећени током 2009. год. 2 (Дрејпер и Квир Маунтин у Јути)

Број храмова у функцији 130

Бивша надлежна лица Цркве и други истакнути чланови Цркве који су преминули од прошлог априла

Старешина Ројден Џ. Дерик, члан врховне власти у пензији; старешине Џорџ И. Кенон, В. Дон Лед, Даглас Џ. Мартин, и Џозеф Б. Марен, бивши чланови Седамдесеторице; сестра Колин В. Ејсеј, удовица старешине Карлоса Е. Ејсеја, члана врховне власти у пензији; сестра Џин С. Дан, удовица старешина Пола Х. Дана, члана врховне власти у пензији; сестра Џелејр С. Симпсон, удовица старешине Роберта Л. Симпсона, члана врховне власти у пензији; сестра Џеклин Ј. Лоренс, супруга старешине В. Мека Лоренса, бившег члана Седамдесеторице; сестра Бети Н. Терли, супруга Ричарда Е. Терлија старијег, бившег члана Седамдесеторице; брат Дејвид С. Кинг, бивши помоћник у Mutual Improvement Association General Superintendency Младих мушкараца; сестра Ен С. Риз, бивша саветница у врховном председништву Потпорног друштва; брат Роберт Џ. Метјус, стучњак за превод Библије од стране Џозефа Смита; и брат Труман Медсен, црквени теолог и бивши директор Центра УБЈ у Јерусалиму.

Мајке подучавају децу код куће

Од старешине Л. Том Перија,

из Већа Дванаесторице апостола

Верујем да према божанској промисли улога материнства истиче неговање и поучавање следеће генерације.

Недавно сам имао прилику да путујем са старешином Доналдом Л. Халстромом у посету пет градова у централном делу Сједињених Држава. У сваком граду који смо посетили одржали смо састанак са пуновременим мисионарима, после кога смо имали састанак са окружним и одељењским вођама у вези са мисионарским радом. Између та два састанка, сестре окружног Потпорног друштва би нам припремиле лаку вечеру, како бисмо имали довољно времена за сусрет са окружним председницима. Када смо дошли у Милвоки, у Висконсину, две младе породице замолиле су вође Потпорног друштва да им дозволе да припреме и послуже вечеру. Оба супруга су заузела кухињу. Мајке су надгледале аранжирање стола и послуживање хране. Троје деце је било задужено за постављање стола и служење хране под надзором својих мајки. Ово је за мајке била

прилика за подучавање њихове деце. Било је посебно искуство посматрати децу како реагују на сваки детаљ док су их мајке подучавале. Извршили су своја задужења у потпуности.

Ово искуство ме је подстакло да се присетим подучавања које сам примио од ссвоје мајке. Попут пророка Нефија, као и многих од вас, рођен сам од стране добрих родитеља (видети 1. Нефи 1:1).

Једна од мојих сестричина недавно је поделила са мном четири свеске које је моја мајка испунила белешкама док се припремала за подучавање свог часа у Потпорном друштву. Замишљам како те свеске - а има и других које још нисам прегледао - представљају стотине сати припреме моје мајке.

Мајка је била велика учитељица, марљива и темељна у својој припреми. За дане који су претходили њеним лекцијама вежу ме упечатљива сећања. Трпезаријски сто би био прекривен потребним материјалима и белешкама које је припремала за своју лекцију. Материјала је било толико да сам сигуран да је само мали део тога био искоришћен током часа, али сам исто тако сигуран да ништа од њене припреме није било узалудно. Како могу бити сигуран у то? Док сам прегледао странице њених свезака било је то као да још једанпут слушам подучавање своје мајке. Понављам, у њеним свескама је било толико тога на сваку тему да све то никада не би могла поделити на једном часу, али оно што није искористила на часу употребила је за подучавање своје деце.

Верујем да је чак уверљивије да кажем да док је моја мајка била веома делотворна учитељица међу сестрама Потпорног друштва, њено најбоље подучавање одвијало се са њеном децом код куће. Наравно, то је углавном било због тога што је имала много више времена да подучава своју децу него сестре у Потпорном друштву, али такође ми се допада идеја да се тако темељно припремала најпре због тога да би била пример својој деци по питању служења у Цркви, а друго, зато што је препознала да је оно што је научила из припремања својих лекција могла стално понављати у сврху виших циљева - подучавања њених синова и ћерки.

Дозволите ми, молим вас, да се на неколико тренутака присетим и поделим неколико лекција које сам научио од своје мајке о подучавању јеванђеља код куће. Моја мајка је разумела вредност подучавање своје деце стандардима, вредностима и доктрини док су још била мала. Мада је била захвална другима који су подучавали њену децу изван дома, било у школи или Цркви, препознала је да је родитељима поверено образовање њихове деце, и коначно, родитељи морају обезбедити својој деци подучавање о ономе што Небески Отац жели да науче. Моју браћу, сестре и мене мајка је веома пажљиво испитивала после подучавања изван дома како би била сигурна да су нам до ушију стигле и обликовале наш ум исправне лекције.

Понекад сам, док сам јурио кући из школе, мислио да сам завршио са учењем тога дана, али та илузија би се брзо распршила када бих видео своју мајку како стоји на вратима очекујући ме. Када смо били мали свако од нас је имао сто у кухињи где је могла да настави да нас подучава док је извршавала кућне обавезе и припремала вечеру. Она је имала природу учитељице и била је далеко захтевнија од наших учитеља у школи и Цркви.

Подучавања моје мајке обухватало је и световне и духовне лекције. Водила је рачуна да нико од нас не заостаје са школским задацима, које је она често допуњавала. Такође је вежбала са нама њене лекције за Потпорно друштво. Ми смо наравно примали потпуне верзије које су се налазиле у њеним свескама, а не скраћене верзије које су се уклапале у један час.

Део нашег учења код куће такође је укључивао памћење стихова из Светих писама, укључујући Чланке вере и речи пророка, виделаца и откровитеља. Моја мајка је била особа која је веровала да ће ум ослабити ако се стално не вежба. Подучавала нас је док смо прали судове, мућкали путер и помагали на многе друге начине. Није веровала у могућност окупирања дечјих умова доконим мислима, чак и када су укључена у физички рад.

Не користим своју мајку као модел за родитеље у данашњем свету. Данас су сасвим друга времена, али мада се времена могу мењати, подучавање од стране родитеља никада не сме бити обезвређено. Многе активности повезују вредности једне генерације за следећу, али је можда водећа од тих активности родитељско подучавање деце код куће. То је посебно тачно када разматрамо подучавање вредностима, моралним и етичким стандардима, и вери.

Подучавање у дому постаје још важније у данашњем свету, где је утицај противника толико раширен и када он напада и покушава да нагризе и уништи сам темељ нашег друштва, управо породицу. Родитељи морају одлучити да подучавање код куће буде најсветија и најважнија одговорност. Док друге институције, као што су црква и школа, могу помоћи родитељима да „уче дете којим ће путем ићи" (Приче Соломунове 22:6), ова одговорност коначно лежи на родитељима. Према великом плану среће, родитељима је поверена брига и развој деце нашег Небеског Оца. Наше породице су интегрални део Његовог дела и славе - „да оствари бесмртност и живот вечни за човека" (Мојсије 1:39). На Божјој вечној позорници обично је одређено да родитељи имају главну улогу у животима њихове деце. На срећу, постоје дублери који су укључени у дело, који могу ући када родитељи не могу. Међутим, Господ је родитељима заповедио да одгајају своју децу у светлу и истини (видети УИЗ 93:40).

Родитељи морају уносити светло и истину у своје домове, почевши са по једном породичном молитвом, једним састанком проучавања Светих писама, једном прородичном кућном вечери, читањем наглас једног поглавља, једном песмом и једним заједничким породичним оброком. Они знају да утицај праведних, савесних, доследних, увек присутних родитеља спада међу најмоћније и подржавајуће силе за добро у овом свету. Здравље сваког друштва, срећа његових људи, њихов напредак и њихов мир сви имају заједничке корене у подучавању деце у дому.

Старешина Џозеф Филдинг Смит је подучавао:

„Дужност родитеља је да подучавају своју децу тим спасоносним начелима јеванђеља Исуса Христа, тако да она знају зашто треба да се крсте и да после крштења у свом срцу могу развити жељу да наставе да држе Божје заповести, како би се могла вратити у Његово присуство. Да ли ви, моја добра браћо и сестре, желите своје породице, своју децу; да ли желите да будете запечаћени са својим очевима и мајкама који су живели пре вас? . . . Ако је тако, онда са подучавањем морате почети од колевке. Треба да подучавате примером као и поуком" (из Conference Report, окт. 1948. год., стр. 153).

Пример моје мајке као учитељице у дому призива још једну мисао о подучавању, у ширем смислу. Црквене вође проводе много времена размишљајући о томе како да побољшају подучавање у Цркви. Зашто улажемо то време и напор? Због тога што верујемо у неизмерну моћ подучавања на увећање вере појединаца и јачање породица. Моје уверење је да је једна од најделотворнијих ствари које можемо да урадимо за побољшање подучавања у Цркви јесте да побољшамо

подучавање у нашим домовима. Наше подучавање код куће припрема нас да подучавамо делотворније у Цркви, а наше подучавање у Цркви помаже нам да делотворније подучавамо код куће. Широм Цркве постоје трпезаријски столови покривени материјалима са препорукама и свескама испуњеним идејама за лекције које треба подучавати. Не постоји тако нешто као што је претерана припрема за подучавање јеванђеља Исуса Христа; због тога што се јеванђеоске +истине било да се користе или не користе током часа, могу увек подучавати у дому.

У надахнутом документу, „Породица: Проглас свету," стоји:

„Муж и жена имају свечану одговорност да се воле и брину једно о другом и о својој деци. Деца су наследство од Господа (Псалам 127:3). Родитељи имају свету дужност да своју децу подижу у љубави и праведности, да обезбеде њихове материјалне и духовне потребе, да их подучавају да се међусобно воле и служе једни другима, да их уче да се придржавају Божјих заповести и да буду грађани који се придржавају закона где год да живе. . . . Према божанској замисли, очеви треба да своје породице воде у љубави и праведности и одговорни су да својим породицама обезбеде животне потребе и заштиту. Мајке су првенствено одговорне за негу њихове деце. У тим светим одговорностима, очеви и мајке дужни су да једни другима помажу као равноправни партнери" (*Liahona,* окт. 2004. год., стр. 49).

Према прогласу „Породица: Проглас свету," начела која сам изнео о подучавању у дому примењива су на оба родитеља, али су пресудна за улогу мајке. Очеви су најчешће већи део свог дана због посла одсутни од куће. То је један од многих разлога што толико одговорности за подучавање детета у дому пада на мајку. Мада се околности разликују и идеално није увек могуће, верујем да је божанска замисао да улога мајке придаје нарочит значај неговању и подучавању следеће генерације. Данас видимо толико изазова, као последицу збуњујућих и разорних утицаја намењених за обману Божје деце. Видимо многе младе људе којима недостају дубоки духовни корени неопходни да остану у вери када се олује неверовања и очаја ковитлају око њих. Сувише деце нашег Небеског Оца подлеже световним жељама. Насртај греха на нашу децу одједном је постао суптилнији и бестиднији него икад пре. Подучавање јеванђеља Исуса Христа у дому додаје још један изолациони слој за заштиту наше деце од световних утицаја.

Нека вас Бог благослови, дивне мајке и очеви у Сиону. Он вам је поверио бригу о Његовој вечној деци. Као родитељи учествујемо, управо се придружујемо Богу у остваривању Његовог дела и славе међу Његовом децом. Наша је света дужност да дамо све од себе. О томе сведочим, у име Исуса Христа, амен.

Благослов Светих писама

Од старешине Д. Тода Кристоферсона,

из Већа Дванаесторице апостола

Главна сврха свих Светих писама јесте да испуне наше душе вером у Бога Оца и у Његовог Сина

Исуса Христа .

6. октобра године 1536., једна измучена особа је изведена из тамнице у замку Вилвурд, у близини Брисела, у Белгији. Скоро годину и по дана, тај човек је провео у изолацији мрачне, хладне ћелије. Сада, ван зидина замка, затвореника су везали за стуб. Имао је времена да наглас изговори своје последње речи молитве: „Господе, отвори очи краља Енглеске", након чега су га обесили. Убрзо затим, његово тело је спаљено на ломачи. Ко је био тај човек и који је био злочин због кога су га осудиле и политичке и верске власти? Његово име је Вилијам Тиндејл, а његов злочин је био то што је превео и објавио Библију на енглеском језику.

Тиндејл, рођен у Енглеској отприлике у време када је Колумбо отпловио за Нови свет, стекао је образовање на унуверзитетима Оксфорда и Кембриџа, а потом постао члан католичког свештенства. Течно је говорио осам језика, укључујући грчки, хебрејски и латински. Тиндејл се посветио проучавању Библије, а изражено непознавање Светих писама које је приметио и код свештеника и код лаика га је дубоко узнемиравало. У жустрој расправи са свештеником који се противио стављању Светих писама у руке обичног човека, Тиндејл се заветовао: „Ако Бог поштеди мој живот, пре него што прође доста година, учинићу да дечак који вуче плуг да зна више о Светим писмима од вас!"

Тражио је одобрење од црквених власти да припреми превод Библије на енглески језик, како би сви могли да читају и примењују реч Божју. Одбили су га – уз главно образложење да би било чији директан приступ Светим писмима ван реда свештенства угрозио црквену власт и био би раван „бацању бисера пред свиње" (МЈев. по Матеју 7:6).

Ипак, Тиндејл се бацио на захтевни посао превођења. 1524. год., отпутовао је у Немачку под лажним именом, где је највише времена проводио у скривању, због сталних претњи хапшења. Уз помоћ верних пријатеља, Тиндејл је успео да објави енглески превод Новог Завета, а касније и Старог Завета. Библије су биле прокријумчарене у Енглеску, где су биле изузетно тражене и цењене од стране оних који су могли да их набаве. Подељене су великом броју људи, али у тајности. Власти су спалиле све примерке које су нашле. Ипак, три године након Тиндејлове смрти, Бог је заиста отворио очи краљу Хенрију VIII и објављивањем онога што је названо „Велика Библија", Света писма у Енглеској су почела да буду јавно доступна. Тиндејлово дело је постало основа за скоро све касније енглеске преводе Библије, поготово издање King James.[1]

Вилијам Тиндејл није био ни први ни последњи међу онима, који су се из многих земаља и на многим језицима жртвовали, чак и по цену смрти, да би реч Божју извели из таме. Дугујемо им велику захвалност. Можда смо још више дужни онима који су верно забележили и сачували реч током времена, често уз мукотрпан рад и жртву – Мојсију, Авраму, Јовану, Павлу, Нефију, Мормону, Џозефу Смиту и многим другим. Шта су они знали о важности Светих писама, што и ми треба да знамо? Шта су људи у Енглеској 16. века, који су платили велике суме новца и преузели на себе велики ризик да би им Библија била доступна, разумели, што би и ми требало да разумемо?

Не много пре своје смрти, пророк Алма је поверио свете записе његовог народа свом сину, Хеламану. Подсетио је Хеламана да Света писма „увећаше... сећање овог народа, да, и многе увери у грешност путева њихових и приведе их познању Бога њиховог, за спасење душа њихових" (Алма 37:8), Заповедио је Хеламану да сачува записе, како би преко њих Бог „моћ своју показао будућим

покољењима" (Алма 37:14).

Кроз Света писма, Бог је заиста „моћ своју показао" како би спасао и уздигао своју децу. Његовом речју, као што је Алма рекао, Он освежава наше памћење, баца светлост на обмане и грешке и наводи нас на покајање и да се радујемо у Исусу Христу, нашем Откупитељу.

Света писма освежавају наше памћење

Света писма поспешују наше памћење тако што нам помажу да се увек сећамо Господа и нашег односа са Њим и са Оцем. Она нас подсећају на оно што смо знали у нашем предсмртничком животу. И подстичу наше памћење у другом смислу, подучавајући нас о епохама, људима и догађајима које нисмо лично доживели. Нико од нас није био присутан да види како се Црвено море поделило, нити је ико прешао са Мојсијем између водених зидина на другу страну. Нисмо присуствовали проповеди на гори, видели Лазара како се уздиже из мртвих, нисмо видели патњу Спаситеља у Гетсеманском врту и на крсту и нисмо са Маријом чули два анђела како сведоче пред празном гробницом да се Исус узнео из мртвих. Ни ви ни ја се нисмо пробијали кроз мноштво један за другим у земљи Баунтифул на позив васкрслог Спаситеља да додирнемо ожиљке од ексера и перемо његова стопала својим сузама. Нисмо клечали поред Џозефа Смита у светом шумарку, нити погледом пратили Оца и Сина. Ипак, знамо све то и много, много више од тога, јер имамо свете записе који нам поспешују памћење, да нас подуче ономе што нисмо знали. И док све то продире у наш ум и срце, наша вера у Бога и у Његовог вољеног Сина се учвршћује.

Света писма утичу на наше памћење и тако што нам помажу да не заборавимо оно што смо заједно са ранијим генерацијама научили. Они који или немају или игноришу записане Божје речи, временом ће престати да верују у Њега и заборавиће сврху свога постојања. Ви ћете памтити колико је било важно да Лехијев народ понесе месингане плоче са собом када су напустили Јерусалим. Ова Света писма су била кључна за њихово знање о Богу и о будућем Христовом откупљењу. Друга група, која је дошла из Јерусалима, недуго након што је Лехи остао без записа и када су их Лехијеви потомци пронашли три или четири стотине година касније, забележено је да „језик се њихов беше искварио, . . . и порицаху постојање Створитеља свога" (Омни 1:15, 17).

У Тиндејлово време, непознавање Светих писама је било распрострањено, јер људи нису имали приступ Библији, поготово не на језику који су разумели. Данас су Библија и друга Света писма на дохват руке, али је духовна неписменост ипак све присутнија, јер људи не отварају књиге. Као последица тога, заборавили су оне ствари које су њихови прародитељи знали.

Света писма су стандард за распознавање истине и заблуде

Бог користи Света писма да би разоткрио лоше мисли, лажна учења и грех са својим разарајућим последицама. Он је брижан родитељ који нас поштеђује беспотребне патње и жалости и истовремено нам помаже да препознамо свој божански потенцијал. Света писма, на пример, оповргавају древну филозофију која је данас поново у моди – филозофију Корихора, према којој не постоје апсолутни морални стандарди, и „сваки човек успева у складу са способношћу својом, и сваки човек побеђује у складу са снагом својом. И шта год човек учини није злочин" и „када човек умре, да је тада крај" (Алма 30:17-18). Алма, који је познавао Корихора, није оставио свога сина, Коријантона, у недоумици, по питању стварности и вредности божанског моралног закона. Коријантон је починио сексуални преступ и његов отац му се обратио нежно и јасно: „Зар не знаш,

сине мој, да је то одвратност у очима Господњим, да, најодвратнији од свих греха, осим проливања крви недужне или порицања Светог Духа?" (Алма 39:5).

Потпуно супротно прошлом веку, данас би се многи расправљали са Алмом о великом значају бесмртности. Други би тврдили да је све релативно или да је Божја љубав попустљива. Ако постоји Бог, кажу, Он опрашта све грехе и преступе, јер нас воли – нема потребе за покајањем, или, у крајњем случају, једноставно признање ће бити довољно. Замислили су Исуса који жели да се људи боре за социјалну правду, али нема захтеве по питању њихових личних живота или понашања. Али Бог пун љубави нас не оставља да учимо на тужним искуствима да „опакост никад није била срећа" (Алма 41:10; такође видети Хеламан 13:38). Његове заповести су глас реалности и наша заштита против само-нанетог бола. Света писма су критеријум за мерење исправности и истине и она јасно стављају до знања да стварна срећа не лежи у порицању Божје правде, или покушавању да се избегну последице греха, већ у покајању и праштању кроз помирбену милост Сина Божјег (видети Алма 42).

Света писма нас подучавају начелима и моралним вредностима битним за одржавање поштеног друштва, укључујући интегритет, одговорност, несебичност, верност и милосрђе. У Светим писмима проналазимо веродостојне приказе благослова који произилазе из поштовања истинитих начела, као и приказе трагедија које се дешавају када их појединци и народи одбаце. Тамо где се духовне истине игноришу или напуштају, морална срж друштва се распада и пропаст је близу. Временом, ништа не преостаје да подупре институције које чине друштво.

Света писма нас приводе Христу, нашем Откупитељу

На крају, главна сврха свих Светих писама јесте да испуне наше душе вером у Бога Оца и у Његовог Сина Исуса Христа – вером да Они постоје, вером у Очев план за нашу бесмртност и вечни живот, вером у помирење и васкрсnуће Исуса Христа који изводи овај план среће, вером која ће јеванђеље Исуса Христа претворити у начин на који живимо и вером којом ћемо спознати „јединога истинога Бога, и кога си послао Исуса Христа" (Јев. по Јовану 17:3).

Реч Божја, како је Алма рекао, налик је семену посејаном у нашим срцима из кога ће изникнути вера, када почне да клија у нама (видети Алма 32:27-43; такође видети Римљанима 10:13-17). Вера неће доћи проучавањем древних текстова, као чистог академског рада. Неће је донети археолошка ископавања и открића. Неће проистећи из научних експеримената. Неће доћи ни када се доживе чуда. Ове ствари могу потврдити веру, или је у неким случајевима ставити на пробу, али оне не стварају веру. Вера је последица сведочанства Светог Духа нашој души, духа духу, док слушамо или читамо реч Божју. А вера сазрева када се стално гостимо речју.

Света писма говоре о томе како вера других помаже у јачању сопствене вере. Сећамо се судбине центуриона који је дозволио Христу да излечи његовог слугу, а да Га претходно није ни видео (видети Јев. по Матеју 8:5-13) и излечења ћерке паганске жене, јер је скромна мајка била вољна да прихвати чак и мрвице са Учитељевог стола (видети Јев. по Матеју 15:22-28; Јев. по Марку 7:25-30). Чујемо плач измученог Јова: „да ме и убије, опет ћу се уздати у њ" (Књига о Јову 13:15) и проповедајући: „Знам да је жив мој искупитељ, и напошљедак да ће стати над прахом. . . опет ћу у тијелу свом видјети Бога" (Књига о Јову 19:25). Слушамо о њој и храбри нас одлучност нежног дечака - пророка, омраженог и горко прогоњеног од стране мноштва одраслих – „Имах виђење, и

знао сам то, а знао сам да то и Бог зна, и не могу то порећи, нити бих се усудио да то учиним” (Џозеф Смит – Историја 1:25).

Пошто шире Христово учење, Света писма су праћена Светим Духом, чија је улога да сведочи о Оцу и Сину (видети 3. Нефи 11:32). Стога, један од начина да примимо Светога Духа је проучавањем Светих писама. Наравно, Света писма су пре свега дата кроз Светог Духа (видети 2. посл. Петрова 1:21; УИЗ 20:26-27; 68:4) и тај исти Дух може да потврди истинитост истих вама и мени. Пажљиво и промишљено проучавајте Света писма. Размишљајте и молите се о њима. Света писма су откривење и донеће додатна откривења.

Размишљајте о величини нашег благослова да имамо Свету Библију и неких 900 додатних страница Светих писама, које обухватају Мормонову књигу, Учење и завете и Драгоцени бисер. Потом размислите и о томе да речи пророка надахнуте Светим Духом у оваквом окружењу, речи које Господ назива Светим писмима (видети УИЗ 68:2-4) стижу до нас скоро непрестано путем телевизије, радија, интернета, сателита, дискова и штампе. Претпостављам да никада раније у историји људи нису били благословени толиком количином Светих записа. И не само то, сваки човек, жена и дете могу да поседују и проучавају свој лични примерак светих текстова, већина на матерњем језику. Колико би тако нешто фантастично изгледало људима из доба Вилијама Тиндејла и свецима у ранијим раздобљима! Господ нам овим благословом сигурно говори да је наша потреба за сталним прибегавањем Светим писмима сада већа него икада раније. Стално се гостимо Христовим речима, које ће нам ставити до знања шта све треба да чинимо (видети 2. Нефи 32:3). Проучавао сам Света писм, размишљао о њима, и овог ускршњег празника, дајем вам своје сведочанство о Оцу и Сину, какви су приказани у Светим писмима, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1.Следећи извори су консултовани ради обавештења о Вилијаму Тиндејлу: Daniell, *The Bible in English* (2003. год.), стр. 140-157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985. год.), стр. 67-74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale, Martyr, Father of the English Bible* (2004. год.); John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs* (Bridge-Logos Publishers, 1997. год.), стр. 121-133; „William Tyndale," http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale, приступљено 28. фебруара 2010. год.

2. Видети интервју Richard Neitzel Holzapfel in Michael De Groote, „Questioning the Alternative Jesus," *Deseret News*, 26. нов. 2009. год., M5.

Кад Господ заповеди

Од старешине Бруса А. Карлсона,

из Седамдесеторице

Верна послушност, без обзира на очигледну величину задатка, донеће Господње вођство, помоћ и мир.

Прича говори о двојици љубитеља природе који су изнајмили мали авион да их одбаци до удаљеног језера ради њиховог годишњег пецања. После успешног излета пилот се вратио по њих. Међутим, брзо је обавестио пецароше да његов мали авион не може издржати њих, њихову опрему и додатну тежину рибе коју су ухватили. Биће потребан још један лет.

Спортисти нису били спремни да плате другу туру. Тако, после обећања да ће се стиснути и малог новчаног бонуса пилот се нерадо сложио да прихвати лет.

Пецароши су се зналачки насмешили када је пилот подигао авион у ваздух. Међутим, неколико секунди касније авион је изгубио брзину и пао на огромну мочварну површину, на крају језера.

Авион је изгубио брзину док је узлетао из добро познатог феномена званог „земљин ефекат." „Земљин ефекат" се ствара када се ваздух компресује између крила летилице и површине земље – када су на блиском одстојању. У овом случају, док се авион полако подизао нагоре ван домета „земљиног ефекта," било је потребно да лети користећи сопствени погон и снагу, што је било просто немогуће учинити.

Срећом није било озбиљних повреда и пошто су дошли к свести, један од пецароша је питао другог: „Шта се десило?" Други је одговорио: „Пали смо при полетању – стотинак метара од места где смо завршили прошле године!"

Попут ове двојице спортиста, повремено верујемо да мора постојати лакши пут, пречица или прилагођене Господње заповести које ће се прилагодити нашим појединачним околностима. Размишљања попут ових пропуштају да прихвате да строга послушност Божјим законима доноси благослове и неуспех у придржавању Његових закона води ка предвидивим последицама.

У време његовог наименовања за председника Цркве, Харолд Б. Ли је рекао: „Безбедност Цркве лежи у држању заповести од стране чланова ... Када држе заповести, благослови ће доћи."[1]

Када одаберемо да не послушамо заповест то је обично зато што:

убедили смо себе да се заповест не односи на нас; 2. не верујемо да је важна; *или* 3. убеђени смо да је сувише тешка да се изврши.

1. Ова заповест се не односи на мене
   У време последњих година владавине цара Соломона Господ га је преко пророка обавестио „Отргнућу од тебе царство и даћу га слузи твојему."[2]

Недуго затим, пророк Ахија је одредио да тај слуга буде Јеровоам, „крепак" човек ког је Соломон поставио „над свим данцима дома Јосифова"[3] Јеровоамове дужности захтевале су од њега да путује са гора Јефремових, где је живео, до града Јерусалима. Током једног од тих путовања Ахија га је срео на путу. Господ је рекао преко Ахије: „И даћу теби десет племена..."[4] Такође је посаветовао Јеровоама: „Ако узидеш мојим путовима,... држећи уредбе моје и заповести моје, ... бићу с тобом, ... и даћу ти Израиља."[5]

Пошто је чуо Ахијево пророштво Соломон је тражио да убије Јеровоама, тако да је Јеровоам побегао у Египат.[6] После Соломонове смрти Јеровоам се враћа из изгнанства у северни део Израела и почиње да води десет северних племена.[7]

Међутим, Јеровоамов план да влада краљевством укључио је мешавину добра и зла. Основао је Сихем као главни град државе, град великог религиозног значаја за његов народ. Али, нажалост, он је у њихово богослужење увео сатанистичке ритуале.[8]

Јеровоам је себе убедио да се неке Божје заповести не односе на њега. Као последица његових поступака сви његови потомци су били побијени, а због паганских поступака које је увео у њихове свете обреде десет племена Израелових је на крају било протерано са њихове баштине.[9]

Баш као што ће летење изван „земљиног ефекта" са више тежине него што крила летелице могу подржати довести до несрећних последица, наша делимична или селективна сагласност са Божјим законима неће нам донети све благослове послушности.

Ова заповест није важна

2. Деценијама касније, Неман, сиријски јунак, „човјек велик у части"[10] путовао је из своје домовине у Израел и приступио цару, Јораму, да га излечи од губе.[11]

Неман је упућен пророку Јелисију. „ ... А Јелисије посла к њему и поручи: иди и окупај се седам пута у Јордану, ... и очистићеш се."[12]

Упркос пророчком обећању да ће се излечити Неман се увредио што га Јелисије није лично поздравио, а још више га је увредило пророково упутство да се седам пута опере у малој и прљавој реци Јордан. Његов понос је захтевао нешто више пажње и важности, нешто што одговара његовом угледу и месту у заједници и народу.

Срећом по Немана његове слуге су га убедиле да без обзира на оно што је пророк тражио од њега да учини, ако послуша, то ће му донети Господње благослове, Наман се окупао у реци Јордан како му је речено, и као резултат његове послушности био је очишћен од губе.[13]

Послушност Господњим заповестима, упркос томе колико сматрамо да су важне или безначајне, свакако ће донети Његове обећане благослове.

3. Ова заповест је сувише тешка

Следећи Господњу заповест пророк Лехи је повео своју породицу у дивљину. Током првих неколико недеља путовања Лехи је саветовао свог сина Лемуила, да буде "чврст и постојан, и непоколебљив у држању заповести Господњих!"[14]

Међутим, када је пророчки захтев био повратак у Јерусалим, како би повратили месингане плоче које су садржале „јеврејски запис,"[15] два старија дечака су се побунила, говорећи: „да је тешко."[16]

Упркос гунђању старије браће Нефијева вера и послушност Господњим заповестима довели су до задобијања ових месинганих плоча. Држава је изграђена, језик сачуван и јеванђеље Исуса Христа подучавано генерацијама које долазе.

Понекад можемо оправдавати себе мислећи да ће Господ разумети нашу непослушност, јер наше посебне околности чине нашу послушност Његовим законима отежаном, непријатном или чак болном. Међутим, верна послушност, без обзира на очигледну величину задатка, донеће Господње смернице, помоћ и мир.

Пророк Џозеф Смит молио је Господа у две прилике, тражећи да истакнути пријатељ, Мартин Харис, може узети првих 116 руком писаних страница преведеног материјала из „Књиге Лехијеве," из Хармонија, у Пенсилванији, назад у Палмиру. Сваки пут је Господ саветовао Џозефа да избегава да повери рукопис господину Харису.

Мартин је тражио да преведени материјал употреби као доказ да би зауставио своје другове да шире гласине његовом пријатељству са Џозефом Смитом. На трећи захтев Господ је одобрио Џозефову молбу.[17]

Мартин је изгубио рукопис а као последица било је одузимање плоча од пророка Џозефа Смита на дужи период. Ова је била болна лекција за пророка Џозефа, који је рекао: „Донео сам ово моје правило: *када Господ заповеди, уради то.*"[18] То треба и може да буде и наше правило.

Господњи одговор када послушамо Његове заповести је сигуран. Он нам је обећао да ако држимо Његове заповести и издржимо до краја имаћемо живот вечни.[19]

Још нас је посаветовао да је Он, Господ, милосрдан и милостив онима који Га се плаше, а *ужива* да укаже почаст онима који Му служе у праведности и истини до краја.[20]

Послушност Господњим заповестима нам пружа самопоуздање на нашем одабраном путу, оспособљава нас за Његово вођство и управљање док смо истрајни у нашим напорима и нуди нам могућност да постанемо попут нашег Спаситеља, Исуса Христа, и вратимо се у присуство нашег Оца.

Моја је молитва да нас сваки дан затекне како тежимо да будемо послушнији законима, обредима и заповестима јеванђеља Исуса Христа, како би могао потпуније да благослови наше животе.

Сведочим да послушност Божјим наредбама доноси небеске благослове, да наш Небески Отац и Његов Син, Исус Христ, живе, да је Мормонова књига Реч Божја и да је председник Томас С. Монсон Господњи пророк наших дана. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Harold B. Lee, цитат из Stephen W. Gibson, „Presidency Meets the Press," *Church News,* 15. јул 1972. год., стр. 3.

2. 1. Књига о царевима 11:11

3. 1. Књига о царевима 11:28

4. 1. Књига о царевима 11:315. 1. Књига о царевима 11:38

6. Вдети 1. Књига о царевима 11:40

7. Видети 1. Књига о царевима 12:2-3, 20

8. Видети 1. Књига о царевима 12:25-30

9. 1. Књига о царевима 14:10, 15-16.

10. 2. Књига о царевима 5:1.

11. Видети 2. Књига о царевима 5:5-6.

12. 2. Књига о царевима 5:9-10

13. 2. Књига о царевима 5:11-14

14. 1. Нефи 2:10

15. 1. Нефи 3:3

16. 1. Нефи 3:5

17. Видети *History of the Church,* 1:20-21; УИЗ 3; 10.

18. *Учења председника Цркве: Џозеф Смит* (2007. год.), стр. 160.

19. Учење и завети 14:7.

20. Учење и завети 76:5; курзив додат.

Стражите са свакијем трпљењем

Од старешине Дејвида А. Беднара,

из Већа Дванаесторице апостола

Рани духовни систем упозорења . . . може помоћи родитељима у Сиону да буду опрезни и разборити у вези са својом децом.

Недавно сам возио свој аутомобил док су олујне кишне капи почеле да падају на ветробран. Електронски знак поред пута благовремено је упозорио: „На путу рупа са водом." Површина пута којим сам возио изгледала је сасвим безбедно. Али ова важна информација помогла ми је да се припремим за могућу опасност коју нисам очекивао и још нисам могао да видим. Док сам возио према свом одредишту, успорио сам и пажљиво тражио додатне знаке опасности.

Рани знаци упозорења су очигледни у многим аспектима наших живота. На пример, повишена температура може бити први симптом болести. Различити финансијски и тржишни показатељи се користе за предвиђање будућих токова локалне и националне економије. И у зависности од области света у којој живимо, можемо бити упозорени на поплаву, одрон, ураган, цунами, торнадо или мећаву.

Такође смо благословени раним духовним упозоравајућим сигналима као извором заштите и усмерења у нашим животима. Сетите се како је Бог упозорио Ноја на ствари које још нису биле видљиве, и он „начини ковчег за спасеније дома својега" (Посл. Јеврејима 11:7).

Лехи је био упозорен да оде из Јерусалима и поведе своју породицу у дивљину због тога што су људи којима је проглашавао покајање настојали да га убију (видети 1. Нефи 2:1-2).

Сам Спаситељ је био спасен путем упозорења анђела. „...а то анђео Господњи јави се Јосифу у сну и каза му: устани, узми дете и матер његову па бежи у Мисир, и буди онамо док ти не кажем; јер ће Ирод тражити дете да га погуби" (Јев. по Матеју 2:13).

Размотрите Господње речи у откривењу познатом као Реч мудрости: „Услед зла и сплетака које постоје и које ће постојати у срцима људи који завере кују у последње дане, упозорих вас и унапред опоменух дајући вам објавом ову реч мудрости" (УИЗ 89:4).

Духовна упозорења упућују на већу опрезност. Живимо у „дан опомене" (УИЗ 63:58). И због тога што јесмо и бићемо опомињани треба да, као што је апостол Павле упозорио, „стражите . . . са сваким трпљењем" (Ефесцима посл. 6:18).

Молим се за вођство Светог Духа док будем описивао систем раних духовних упозорења која помажу родитељима у Сиону да буду опрезни и разборити у вези са својом децом. Тај систем се односи на децу свих узраста и садржи три основна елемента: (1) читање Мормонове књиге са вашом децом и разговор о њој, (2) радо изношење сведочанстава о јеванђеоским истинама вашој деци, и (3) позивање деце као ученике јеванђеља да делују а не само да се на њих делује. Родитељи који верно чине ове ствари биће благословени да препознају ране знаке духовног раста или изазова њихове деце и биће припремљенији да приме надахнуће за јачање и помоћ тој деци.

Елемент број један: Читање Мормонове књиге и разговор о њој

Мормонова књига садржи пунину Спаситељевог јеванђеља и једина је књига за коју је сам Господ посведочио да је истинита (видети УИЗ 17:6; такође видети Расел М. Нелсон „A Testimony of the Book of Mormon," *Liahona,* јан. 2000. год., стр. 84). Заиста, Мормонова књига је камен темељац наше религије.

Моћ Мормонове књиге да уверава и обраћа долази од чињенице да је она усредсређена на Исуса Христа и од надахнуте једноставности њених учења. Нефи је рекао: „Душа моја ужива у јасноћи према моме народу, да могу научити" (2. Нефи 25:4). Корен речи „јасно" у овом стиху не односи се на обичне или једноставне ствари; пре означава упутство које је јасно и лако разумљиво.

Мормонова књига је најисправнија од свих књига на земљи јер се базира на истини (видети Јев. по Јовану 14:6, 1. Нефи 13:40), и то Исусу Христу, и обнавља јасне и драгоцене ствари које су

уклоњене из истинитог јеванђеља (видети 1. Нефи 13:26, 28-29, 32, 34-35, 40). Јединствен спој ова два елемента - усредсређеност на Спаситеља и јасноћа учења - моћно позива уверљиво сведочанство о трећем члану Божанства, управо Светом Духу. Према томе, Мормонова књига се обраћа духу и срцу читаоца попут ниједне друге књиге Светих писама.

Пророк Џозеф Смит је подучавао да ће нам слеђење поука које се налазе у Мормоновој књизи помоћи да „приђемо ближе Богу" више од иједне друге књиге (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007. год.], стр. 64). Редовно читање Мормонове књиге и разговор о њој призваће моћ да се одупремо искушењу и пробудимо осећања љубави у нашим породицама. А разговори о учењима и начелима Мормонове књиге обезбеђују родитељима прилике да посматрају своју децу, да их слушају, уче од њих и подучавају их.

Млади свих узраста, чак и бебе, могу да одговоре и одговарају на посебан дух Мормонове књиге. Деца можда неће разумети све речи и приче, али свакако могу осетити духа бајача, кога је описао Исаија (Исаија 29:4; такође видети 2. Нефи 26:16). И питања која дете поставља, размишљања која дели, и разговори који се воде, обезбеђују пресудне ране духовне знаке упозорења. Још важније, такви разговори могу помоћи родитељима да виде шта њихова деца уче, мисле, и осећају о истинама које садржи ова света књига Светих писама, као и тешкоће са којима се можда суочавају.

Елемент број два: Радо изношење сведочанства

Сведочанство је лично сазнање засновано на сведочењу Светог Духа да су извесне чињенице од вечног значаја истините. Свети Дух је гласник Оца и Сина и учитељ који води свакој истини (видети Јев. по Матеју 14:26; 16:13). На тај начин „моћу Духа Светога [можемо] сазнати истину о свему" (Морони 10:5).

Сазнање и духовно уверење које примамо од Светог Духа су резултат откривења. За тражење и добијање тих благослова потребно је искрено срце, права намера и вера у Христа (видети Морони 10:4). Лично сведочанство носи са собом и одговорност и обавезу.

Родитељи треба да су обазриви и духовно будни да би препознали случајне прилике за изношење сведочанства њиховој деци. Такве прилике не треба да буду програмиране, планиране или убележене на списак. У ствари, што се таква сведочења мање планирају, већа је прилика за поуку и трајни утицај. „И не будите забринути шта ћете говорити. Него сабирајте непрестано у мислима својим речи живота, а у онај час ће вам се дати онај део који је подобан за сваког човека" (видети УИЗ 84:85).

На пример, спонтани породични разговор за столом може бити савршено окружење за родитеље да говоре и сведоче о одређеним благословима које су примили током релативно рутинских активности тога дана. Сведочанство не треба увек да започне реченицом „Износим своје сведочанство." Наше сведочанство може једноставно гласити: „Знам да сам био благословен надахнућем на послу данас," или „Истина из овог стиха увек је била моћан извор усмерења за мене." Сличне прилике за изношење сведочанства такође могу искрснути када заједно путујемо аутом или аутобусом или у многим другим околностима.

Реакција деце на тако неприпремљено изношење сведочанства и њихову жељу или опирање да учествују су моћни извори раних духовних знакова упозорења. Дететово изношење мишљења о

наученој лекцији током породичног проучавања Светих писама или отворено изношење сумње у неко јеванђеоско начело или праксу може бити просветљујуће и помаже родитељима да боље разумеју одређено питање или потребу детета. Такви разговори - посебно када су родитељи вољни да слушају исто колико и да причају - могу неговати атмосферу подршке и сигурности у дому и подстаћи редовну комуникацију о тешким темама.

Елемент број три: Позивање деце да буду активна

У великој подели свих Божјих створења, постоји „оно што делује и оно на чему се делује" (2. Нефи 2:14). Као деца нашег Небеског Оца, благословени смо даром моралне слободе избора, способношћу и моћу да независно делујемо. Даривани слободом избора ми смо чиниоци и првенствено треба да делујемо, а не само да се на нас делује - посебно ако тражимо знање, . . . проучавањем и вером (видети УИЗ 88:118).

Као ученици јеванђеља, треба да смо „творци речи, а не само слушачи" (Јаковљева посл. 1:22). Наша срца се отварају утицају Светог Духа када исправно користимо слободу избора и делујемо у складу са исправним начелима - и на тај начин призивамо Његова учења и моћ да сведочимо.

Родитељи имају свету одговорност да помажу деци да са вером делују и траже знање. Дете никада није сувише младо да учествује у том моделу учења.

Ако дате човеку рибу дали сте му храну за један оброк. Када човека научите да пеца нахранили сте га за цео живот. Као родитељи и учитељи јеванђеља, ви и ја не делимо рибе; уместо тога наш задатак је да помогнемо нашој деци да науче да „пецају" и постану духовно постојани. Тај важан циљ се најбоље остварује када подстичемо своју децу да поступају у складу са исправним начелима - док им помажемо да уче тако што ће бити активна. „Ко хоће његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога" (Јев. по Јовану 7:17). Такво учење захтева духовни, ментални и физички напор, а не само пасивно примање.

Позивање деце као ученике јеванђеља да буду активна а не само да се на њих делује заснива се на читању Мормонове књиге и разговору о њој, и радом изношењу сведочанства у дому. Замислите, на пример, породично кућно вече на ком се деца позивају и од њих се очекује да дођу припремљена да постављају питања о ономе што читају и уче из Мормонове књиге - или о питању које је недавно било истакнуто у разговору о јеванђељу или драговољном изношењу сведочанства у дому. Затим, замислите да деца постављају питања на која родитељи нису довољно спремни да дају одговор. Неки родитељи могу бити уплашени због таквог приступа породичној кућној вечери. Али најбоље породичне кућне вечери не морају бити производ унапред припремљених, купљених или снимљених пакета смерница и визуелних средстава. Каква је величанствена прилика за чланове породице да заједно истражују Света писма и да их обучава Свети Дух. „Јер проповедник не беше бољи од слушача, нити учитељ беше ишта бољи од ученика . . . и обављаху све послове, сваки човек према снази својој" (Алма 1:26).

Да ли ви и ја помажемо нашој деци да постану они који делују и траже знање проучавањем и вером, или смо подучили нашу децу да чекају да буду подучена и да се на њих делује? Да ли као родитељи нашој деци првенствено дајемо одговарајућу духовну рибу за јело, или им доследно помажемо да делују, да уче за себе и да остану постојани и непоколебљиви? Да ли помажемо нашој деци да жељно ишту, траже и куцају? (Видети 3. Нефи 14:7).

Духовно разумевање које смо ви и ја били благословени да примимо, и које је потврђено као истина у нашим срцима, једноставно не можемо дати нашој деци. Поучавање марљивости и учења проучавањем и такође вером мора се исплатити да би се такво знање добило и поседовало. Само на тај начин се може оно што ум зна осећати и у срцу. Само на тај начин дете се може кретати изван ослањања на духовно знање и искуства родитеља и одраслих и полагати лично право на те благослове. Само на тај начин наша деца се могу духовно припремити за изазове смртничког живота.

Обећање и сведочанство

Износим сведочанство да ће родитељи, који са својом децом доследно читају Мормонову књигу и разговарају о њој, који радо деле сведочанство са својом децом и који их позивају да као ученици јеванђеља делују а не само да на њих нешто делује, бити благословени очима које могу да виде далеко (видети Мојсије 6:27) и ушима које чују звук трубе (Видети Језекиљ 33:2-16). Духовну разборитост и надахнуће које ћете примити комбинујући ове три свете навике омогући ће вам да стојите као стражари на кули за ваше породице - „стражећи . . . са свакијем трпљењем" (Ефесцима посл. 6:18) - на благослов ваше ближе породице и вашег будућег потомства. Обећавам то и сведочим у свето име Господа Исуса Христа, амен.

Нећу дати више места непријатељу душе моје

Од старешине Џефрија Р. Холанда,

из Већа Дванаесторице апостола

Нека радост због наше верности најузвишенијем и најбољем у нама буде наша док чувамо нашу љубав и наше бракове, наше друштво и наше душе, чистима као што треба да буду.

Када смо се сестра Холанд и ја недавно искрцали на једном далеком аеродрому, три дивне младе жене које су дошле истим летом пожуриле су да нас поздраве. Представиле су се као чланице Цркве, што нас није превише изненадило јер они који нису наше вере обично не јуре према нама на аеродромима. У разговору који нисмо очекивали, убрзо смо кроз њихове сузе сазнали да су ове све три жене однедавно разведене, да су у сва три случаја њихови мужеви били неверни и у сваком случају је семе удаљавања и преступа започело склоношћу према порнографији.

Са тим мрачним уводом у моју поруку данас - једну од најизазовнијих које сам дао, осећам се баш попут Јакова из давнина који је рекао: „Жалости ме што морам да са толико смелости говорим . . . пред . . . многима . . . који су веома нежних и чедних и меких осећања."[1] Али морамо бити смели. Вероватно се у мени пробудио отац или можда деда, али сузе у очима тих младих жена изазвале су сузе мени и сестри Холанд, и питања која су ми поставиле учинила су да се запитам - „Зашто се толико морално пропадање ковитла око нас и зашто је толико појединаца и породица, укључујући неке у Цркви, постало његова жртва, са трагичним ожиљцима?"

Али, наравно, знао сам барем део одговора на сопствено питање. Већину времена сви ми сматрамо да смо нападнути неморалним порукама сваке врсте, које се изливају на нас из сваког угла.

Мрачнија страна филма, телевизије и музичке индустрије гура нас све више ка увредљивим речима и прељубама. Трагично је што тај исти компјутер и интернет служба, који ми омогућавају да урадим своју породичну историју и припремим имена за храмски рад, могу, без филтера и контрола, омогућити мојој деци или унуцима приступ глобалној септичкој јами која може заувек оштетити њихов мозак.

Сетите се да су ове младе супруге рекле да су неверства њихових мужева почела склоношћу према порнографији, али неморална активност није само проблем мушкараца, и мужеви нису једини који су се огрешили. Опасност доступна на клик миша - укључујући оно што се може догодити на састанку са другом особом у интернет соби за четовање - не гледа ко је ко, мушко или женско, младо или старо, у браку или самац. И само да би осигурао да искушење буде још доступније, противник је запослен проширујући своје поље деловања, као кажу у индустрији, на мобилне телефоне, видео МП3 плејере.

Ако, престанемо да сецкамо гране овог проблема и ударимо директније у корен дрвета, не изненађује да ћемо открити пожуду која се ту кришом угнездила. *Пожуда* је непријатна реч и свакако непријатна тема да о њој говорим, али постоји добар разлог зашто је у неким традицијама позната као најсмртоноснији од седам смртних греха.[2]

Зашто је пожуда толико смртни грех? Па, поред тога што повређује наше душе потпуним протеривањем Духа, мислим да је грех због тога што скрнави највиши и најсветији однос који нам Бог даје у смртности - љубав коју мушкарац и жена имају једно за друго и жељу коју пар има да донесе децу у породицу која треба да траје заувек. Неко је једном рекао да права љубав мора садржати идеју о постојаности. Права љубав истрајава. Али пожуда се мења исто тако брзо као порнографска страница или поглед на још један потенцијални објекат задовољства у пролазу, мушки или женски. Искрена љубав због које смо заиста узбуђени - као што сам ја због сестре Холанд; узвикујемо је на сав глас. Али пожуду карактерише срамота и тајност и скоро се патолошки скрива од других – што каснији и мрачнији сати то боље, са дуплим вратима, за сваки случај. Љубав нас инстиктивно окреће ка Богу и другим људима. Пожуда је, с друге стране, све само не Божја и слави само-задовољење. Љубав долази отворених руку и отвореног срца; пожуда долази само са отвореним апетитом.

Ово су само неки од разлога зашто је обешчашћивање правог значења љубави – било са уобразиљом или са другом особом – тако разарајуће. Разара оно што је важно скоро као наша вера у Бога; наиме, вера у оне које волимо. Она слаби наше темеље поверења на којима се гради садашња или *будућа* љубав, и потребно је пуно времена да се поново изгради то поверење када се изгуби. Одбаците далеко ту идеју, било да је лична колико и члан породице, или јавна као изабрани званичници, послодавци, медијске звезде и спортски хероји, и довољно брзо на грађевини једном направљеној да смести морално одговорна друштва, можемо окачити знак на ком стоји: „Ово имање је празно."[3]

Било да смо самци или у браку, млади или стари, поразговарајмо на тренутак о томе како да се одбранимо од искушења *сваке* врсте, у каквом год облику да се представи. Можда нећемо моћи да залечимо све болести данашњег друштва, али разговарајмо о томе који лични поступци могу бити.

• Изнад свега, почните да се издвајате од људи, материјала и околности који ће вас повредити. Као што они који се боре против нечега као што је алкохолизам знају, тежња ка просечном може бити фатална. Тако је и са моралним стварима. Попут Јосифа у присуству Петефријеве жене,[4] само бежите – бежите што даље од било чега или било кога што вас обмањује. И молим вас, када бежите од призора искушења, *не* остављајте будућу адресу.

• Прихватите да људима везаним ланцима разарајућих навика или зависности често треба више помоћ него само-помоћ, и то може укључити. Потражите ту помоћ и поздравите је. Разговарајте са вашим бискупом. Следите његов савет. Затражите свештенички благослов. Користите црквени програм Family Service offerings или потражите другу прикладну професионалну помоћ. Молите се непрестано. Тражите помоћ од анђела.

• Поред филтера на компјутерима и ограничавања наклоности, запамтите да је једина стварна кочница у животу само-контрола. Вежбајте више контролу чак и над проблематичним тренуцима са којима се суочавате. Ако је програм на ТВ-у неприкладан, угасите га. Ако је филм прост, изађите. Ако се развија неприкладан однос, раскините га. Многи од ових утицаја не морају, барем у почетку, бити зли, али могу отупити наше расуђивање, помрачити нашу духовност и довести до нечега што може бити зло. Једна стара изрека каже да путовање од хиљаду миља почиње једним кораком[5], стога пазите на свој корак.

• Попут лопова у ноћи, непожељне мисли могу да уђу и траже улаз у наш ум. Али ми не морамо да отворимо врата, послужимо им чај и колаче, а затим им кажемо где чувамо сребрно посуђе! (У сваком случају, не треба да послужите чај.) Избаците лопова напоље! Замените непристојне мисли са сликама наде и радосним успоменама, сликом лица оних који вас воле и који би били растројени ако их разочарате. Више људи је спашено од греха или глупости размишљајући о лицу своје мајке, своје жене или свог детета који га чекају негде код куће. Какве год мисли да имате, постарајте се да су добродошле у вашем срцу „само по позиву." Као што је један древни песник рекао, нека воља буде ваш разум.[6]

• Негујте га и будите тамо где је Дух Господњи. Побрините се да у то буде укључен и ваш сопствени дом или стан, прописујући коју врсту уметности, музике и литературе тамо држите. Ако сте даривани, идите у храм колико год вам то околности допуштају. Запамтите да вас храм наоружава „[Божјом] моћу, ... слава [Његова] око [вас] и анђели [Његови] да се брину за [вас].[7] А када напустите храм, сетите се симбола и обећања која носите са собом, никада их не остављајте по страни и немојте их заборавити.

Већина људи у невољи заврши вапећи: „О чему сам размишљао?" Па, о чему год да су размишљали, нису размишљали о Христу. Ипак, као чланови Његове цркве, заветујемо се сваке недеље у нашим животима да ћемо преузети на себе име Његово и обећавамо да ћемо „увек Га се сећати."[8]Дакле, потрудимо се мало више да размишљамо о Њему, посебно да „болести наше носи и немоћи наше узе на се ..., [да је] избијен за наша безакоња; и раном његовом ми се исцелисмо,"[9] Свакако то ће водити наше поступке на драматичан начин ако памтимо да сваки пут када погрешимо не повређујемо само оне које волимо, него, такође, повређујемо Њега, који нас тако много воли. Али, ако починимо грех, колико год да је озбиљан, може нас спасти иста величанствена фигура, Онај који носи једино име дато под небесима којим би се било који човек или жена могли спасти.[10] Када се суочимо са нашим преступима и нашу душу обузме паклени бол,

одјекнимо сви покајнички са Алмом и поновимо његов вапај који мења живот: „О Исусе, Ти Сине Божји, смилуј се на мене."[11]

Браћо и сестре, волим вас. Председник Томас С. Монсон и браћа вас воле. Још важније, ваш Отац на небу вас воли. Трудио сам се данас да говорим о љубави – правој љубави, истинској љубави, поштовању према њој, њеном прикладном приказивању у целокупном друштву какво човечанство познаје; њеној светости између мушкарца и жене у браку и породица као њене последице. Трудио сам се да говорим о откупљујућој манифестацији љубави, оличеном милосрђу, које нам долази преко милости самог Христа. Такође сам из потребе говорио о *ђаволу*, злом, оцу лажи и пожуде, који ће учинити све да изокрене све ово, да обезбожи и оскрнави праву љубав где год и кад год да је сусретне. А говорио сам и о његовој жељи да нас уништи ако може.

Када се суочимо са таквим искушењима у наше време, морамо објавити као што је млади Нефи учинио у своје: „[Ја нећу] дати више места непријатељу душе моје."[12] Можемо одбити злога. Ако то заиста и довољно дубоко желимо, тај непријатељ може бити и биће укорен откупљујућом моћу Господа Исуса Христа. Осим тога, обећавам вам да светлост Његовог вечног јеванђеља може и поново ће весело засјати тамо где сте се плашили да ће се живот безнадежно и беспомоћно замрачити. Нека радост наше оданости најузвишенијем и најбољем унутар нас буде наша док држимо нашу љубав и наше бракове, наше друштво и наше душе чистима колико треба да буду, молим се у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1.Посланица Јаковљева 2:7.

2. Видети, нпр. сјајан запис Хенрија Ферлија: *The Seven Deadly Sins Today* (1978. год.).

3. Видети Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, стр. 175.

4. Видети постање 39:1-13.

5. Lao Tzu, in John Bartlett, comp., *Bartlett's Familiar Quotations,* 14. изд. (1968. год.), стр. 74.

6. Juvenal, *The Satires,* satire 6, ред 223.

7. УИЗ 109:22.

8. УИЗ 20:77; такође видети стих 79.

9. Исаија 53:4-5.

10. Видети Дела апостолска 4:12.

11. Алма 36:18.

12. 2. Нефи 4:28.

Лечење болесних

Од старешине Далина Х. Оукса,

из Већа Дванаесторице апостола

Имамо ову свештеничку моћ и сви треба да будемо припремљени да је користимо исправно.

У ова времена широко распрострањеног хаоса, све више верника се окреће Господу у потрази за благословима утехе и исцељења. Желим да присутним носиоцима свештенства говорим о исцељењу болесних - медицином, молитвама вере и свештеничким благословима.

I.

Свеци последњих дана верују у примену најбољих доступних научних сазнања и техника. Путем исхране, вежби и других метода настојимо да очувамо здравље и тражимо помоћ здравствених радника, као што су лекари опште праксе и хирурзи, како бисмо повратили здравље.

Употреба медицинске науке се не супротставља нашим молитвама вере и нашем поверењу у свештеничке благослове. Када би неко тражио од њега свештенички благослов, Бригам Јанг би га упитао: „Да ли си узимао неке лекове?" Онима који кажу не, јер „желимо да старешине положе своје руке на нас и верујемо да ћемо бити исцељени", председник Јанг би одговорио:

„Према мом веровању, то је веома противуречно. Ако смо болесни и замолимо Господа да нас исцели и учини све што је неопходно за нас, како ја разумем јеванђеље спасења, могао бих онда и да замолим Господа да учини да моја пшеница и кукуруз клијају, без потребе за орањем и засејавањем. Оно што се мени чини доследним јесте да применим сваки лек за који знам, а [потом] да упитам мог Оца на Небу... да посвети такав вид лечења мога тела."[1]

Наравно да нећемо да чекамо док се све остале методе не исцрпе, пре него што се искрено помолимо или дамо свештенички благослов за здравље. У хитним случајевима, молитве и благослови су на првом месту. Најчешће истовремено улажемо све могуће напоре. То потврђује учење из Светих писама да треба да „молите увек" (УИЗ 90:24) и да све ствари треба обавити у мудрости и реду.[2]

II.

Знамо да молитва вере, изречена у самоћи, у нашим домовима или у црквеним састајалиштима, може да допринесе излечењу болесних. Многи стихови из Светих писама говоре о моћи вере у лечењу појединаца. Апостол Јаков је подучавао да треба да „молите се... један за другога, да оздрављате", додајући: „непрестана молитва праведнога много може помоћи" (Посл. Јаковљева 5:16). Када је жена која је додирнула Исуса оздравила, Он јој је рекао: „вера твоја помогла ти је" (Јев. по Матеју 9:22).[3] Слично томе, Мормонова књига подучава да Господ „моћу делује у складу са вером деце човечје..." (Морони 10:7).

Недавно урађена анкета на државном нивоу, показала је да приближно 8 од 10 Американаца „верује да се чуда и даље дешавају данас, као што су се дешавала и у древна времена". Трећина анкетираних су рекли да су „доживели или били сведоци божанског исцељења".[4] Многи свеци последњих дана су искусили моћ вере у излечењу болесних. Такође чујемо за такве примере и међу верницима из других цркава. Један тексашки новинар је описао такво чудо. Када је једна петогодишња девојчица почела отежано да дише и добила грозницу, њени родитељи су је хитно одвели у болницу. На путу до тамо, бубрези и плућа су јој отказали, температура је достигла 41°C, а кожа јој је била јарко црвене боје са ружичастим променама. Лекари су саопштили да умире од токсичног шока непознатог узрока. Када се вест прочула међу члановима породице и пријатељима, богобојажљиви људи су почели да се моле за њу и посебни молитвени састанак је одржан у протестантској конгрегацији у ВакоВаку, ТексасуТексас. Изненада се чудесно вратила из мртвих и отпуштена је из болнице после нешто више од недељу дана. Њен деда је записао: „Она је живи доказ да Бог одговара на молитве и изводи чуда."[5]

Заиста, као што Мормонова књига поучава, Бог се „објављује свима онима који у Њега верују, моћу Светог Духа, да, сваком народу, колену, језику и људима, чинећи силна чуда... међу децом човечјом, према вери њиховој" (2. Нефи 26:13).

III.

За овде присутне – одрасле који су носиоци Мелхиседековог свештенства и младиће који ће ускоро примити ту моћ - фокусираћу се на своје речи о исцељујућим благословима који укључују моћ свештенства. Имамо ову свештеничку моћ и сви би требало да будемо спремни да је правилно користимо. Тренутна повећана учесталост природних катастрофа и финансијских изазова показује да ће нам та моћ бити још потребнија у будућности него што је то била у прошлости.

Многи стихови из Светих писама подучавају да слуге Господње „на болеснике метаће руке, и оздрављаће" (Јев. по Марку 16:18).[6] Чуда се дешавају када се власт свештенства користи за благосиљање болесних. Доживео сам оваква чуда. Као дечак и одрастао човек, видео сам, као и многи од вас, излечења чудесна попут оних забележених у Светим писмима.

Постоји пет сегмената употребе власти свештенства за благосиљање болесних: (1) помазање, (2) печаћење помазања, (3) вера, (4) речи благослова и (5) воља Господња.

Помазање

У Старом завету се често помиње помазање уљем као део свештеничког благослова.[7] Помазање је објављено са сврхом посвећења[8], и такође се можда може посматрати као симбол благослова изливених са неба као резултат овог светог чина.

У Новом завету читамо да Христови апостоли „мазаху уљем многе болеснике; и исцељиваху" (Јев. по Марку 6:13). Јаковљева посланица нас подучава улози помазања у односу на друге елементе благослова за здравље влашћу свештенства:

„Болује ли ко међу вама, нека дозове старешине црквене, те нека читају молитву над њим, и нека га помажу уљем у име Господње.

И молитва вере помоћи ће болеснику, и подигнуће га Господ" (Посланица Јаковљева 5:14-15).

Печаћење помазања

Када је неко помазан влашћу Мелхиседековог свештенства, помазање се печати истом том влашћу. Запечатити нешто значи потврдити нешто, уз обавезу која произилази из намењене сврхе. Када старешине помазују болесну особу и печате помазање, отварају прозоре небеса да би Господ кроз њих излио благослове које жели да болесна особа прими.

Председник Бригам Јанг је подучио: „Када полажем своје руке на болесне, очекујем да ће моћ излечења и Божји утицај прећи преко мене до пацијента, и да ће се болест повући...

Када смо спремни, ми смо свето оруђе пред Господом, струна моћи од Свемоћног може проћи кроз тело свештеника до пацијента, и болестан ће оздравити..."[9]

Мада су нам познати многи случајеви где су особе благословљене свештеничком влашћу биле исцељене, ретко говоримо о њима у јавности, јер нас савремена откривења упозоравају да се не „хвалимо тиме нити говоримо о томе пред светом. Јер то је дато вама на корист вашу и на спасење ваше" (видети УИЗ 84:73).

Вера

Вера је од пресудне важности за излечење моћима небеским. Мормонова књига чак подучава да „нема ли вере међу децом човечјом Бог не може учинити чудо међу њима" (Етер 12:12).[10] У истакнутом говору о послуживању болеснима, председник Спенсер В. Кимбал је рекао:

„Често потцењујемо потребу за вером. Болесник и његова породица изгледа да често зависе искључиво од моћи свештенства и дара исцељења за који се надају да браћа која им служе поседују, а уствари већа одговорности је на ономе ко прима благослов... Најважнији елемент јесте вера појединца, када је та особа свесна и урачунљива. 'вера твоја помогла ти је' (Јев. по Матеју 9:22) је реченица коју је Учитељ толико често понављао да се скоро претворила у рефрен."[11]

Председник Кимбал је чак предложио да „превише често примање благослова може указивати на недостатак вере или на то да болесник покушава да пребаци одговорност за развијање вере на старешине, пре него на себе." Испричао је о верној сестри која је примила свештенички благослов. Када је следећег дана упитана да ли би желела да поново прими благослов, одговорила је: „Не, помазана сам и примила сам благослов. Обред је обављен. Сада је на мени да тражим благослове према својој вери."[12]

Речи благослова

Још један део свештеничког благослова јесу речи благослова које изговара старешина након што је запечатио помазање. Ове речи могу бити веома важне, али њихов садржај није пресудан и оне се не уносе у црквене записе. У неким свештеничким благословима – као што је патријаршки благослов – изнете речи су главни део благослова. Али у благослову за здравље, други делови благослова – помазање, печаћење, вера и воља Господња – играју главну улогу.

У најбољем случају, старешина који даје благослов ће у толикој мери бити усаглашен са Духом Господњим да ће знати и објавити вољу Господњу у речима благослова. Бригам Јанг је подучио носиоце свештенства: „Ваша је повластица и дужност да живите на начин који ће вам омогућити да знате када вам се саопштавају Господње речи и када вам се Господње намере откривају."[13] Када се то догоди, изговорен благослов се испуњава дословно и чудесно. У одређеним приликама сам искусио ту сигурност надахнућа у благослову за здравље и знао сам да дајем глас вољи Господњој. Ипак, попут многих који дају благослове за здравље знао сам да је оно што сам говорио била воља Господња. Међутим, попут већине оних који послужују благослов за здравље често ме је мучила несигурност у то шта треба да кажем. Из различитих разлога, сваки старешина доживљава увећан и смањен ниво осетљивости на подстицаје Духа. Сваки старешина који даје благослов подложан је утицају својих жеља за особу која је унесрећена. Свака од тих и других смртничких несавршености може утицати на речи које изговарамо.

На срећу, речи благослова за здравље немају пресудан утицај на исцељење. Ако има довољно вере и ако Господ тако жели, болесна особа биће излечена или благословена, без обзира на речи онога који даје благослов. Насупрот томе, ако свештеник подлегне пред личним жељама или неискуством и изговори упутства или речи ван онога што Господ одабере да излије према вери појединца, те се речи неће испунити. Сходно томе, браћо, ниједан старешина не би требало да оклева да учествује у благослову за здравље, из страха да неће знати шта да каже. Речи изговорене у благослову за здравље могу да уздигну и ојачају веру оних који их слушају, али ефекат благослова зависи од вере и Господње воље, не од речи старешине који служи.

Воља Господња

Млади и старији мушкарци, молим вас да обратите посебну пажњу на оно што ћу вам сада рећи. Док користимо несумњиву моћ Божјег свештенства и док следимо Његово обећање да ће чути и одговорити на молитве вере, морамо заувек запамтити да вера и моћ исцељења свештенства не могу довести до резултата у супротности са вољом Онога чије је то свештенство. Овом начелу је подучено у откривењу, према коме ће старешине Цркве полагати своје руке на болесне. Господ је обећао да „онај који веру у ме има исцелиће, *и није му смрт досуђена*, он ће исцелити" (УИЗ 42:48; курзив додат). Слично томе, у другом савременом откривењу Господ је објавио да када неко „у складу с вољом Божјом иште... догађа [се] онако како иште" (УИЗ 46:30).[14]

Из свега овога учимо да чак и слуге Господње, које користе Његову божанску моћ у околностима у којима постоји довољно вере за излечење, не могу да дају свештенички благослов који ће некоме донети излечење, ако то излечење није воља Господња.

Као Божја деца, упозната са Његовом великом љубављу и Његовим неоспорним знањем о ономе што је најбоље за наше вечно благостање, ми имамо поверење у Њега. Прво начело јеванђеља је вера у Господа Исуса Христа, а вера подразумева поверење. Осетио сам такво поверење у говору који је мој рођак дао на сахрани једне тинејџерке, која је умрла од тешке болести. Изговорио је ове речи, које су ме прво запањиле, а потом уздигле: „Знам да је било по Господњој вољи да она умре. Пружена јој је добра медицинска нега. Примила је свештенички благослов. Њено име је било на папиру за молитву у храму. Упућено је на стотине молитви у њено име, да би оздравила. И знам да у њеној породици има довољно вере да би оздравила, осим уколико је воља Господња да је дошло време за одлазак у њен дом." Осетио сам то исто поверење у речима оца једне друге посебне

девојчице чији је живот недавно угашен због рака у тинејџерском узрасту. Изјавио је: „Вера наше породице је у Исусу Христу, и не зависи од исхода." Та учења су истина која одзвања у мојим ушима. Радимо све што можемо да би наши вољени били излечени, а потом се уздамо у Господа ишчекујући исход.

Сведочим о моћи Божјег свештенства, о моћи молитве и вере и о истинитости ових начела. Највише од свега, сведочим о Господу Исусу христу, чије смо слуге, чије васкрсење нам даје уверење о вечности, и чије помирење нам даје прилику за вечни живот, највећи од свих дарова Божјих. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. *Discourses of Brigham Young* изб. John A. Widtsoe (1954. год.), стр. 163.

2. Видети Мосија 4:27.

3. Такође видети Марко 10:46-52; Лука 18:35-43.

4. *U.S. Religious Landscape Survey: Religious Beliefs and Practices: Diverse and Politically Relevant* (The Pew Forum on Religion and Public Life, June 2008), стр. 34, 54, http://religions.pewforum.org/reports#.

5. Видети Steve Blow, „Sometimes, 'Miracles' Are Just That," *Dallas Morning News,* 30. јан. 2000. год. стр. 31A.

6. Такође видети Матеј 9:18; Марко 5:23; 6:5; 7:32-35; 16:18; Лука 4:40; Дела 9:12, 17; 28:8; УИЗ 42:44, 48; 66:9.

7. Видети, на пример, 2. књ. Мојсијева 28:41; 1. књ. Самуилова 10:1; 16:13; 2. књ. Самуилова l 5:3.

8. Видети 3. књ. Мојсијева 8:10-12.

9. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997. год.), стр. 252; такође видети Russell M. Nelson, „Neither Trust in the Arm of Flesh," *Liahona,* март 2010. год., стр. 40; *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. год.), стр. 474.

10. Такође видети 1. Нефи 7:12; УИЗ 35:9.

11. „President Kimball Speaks Out on Administration to the Sick," *Tambuli,* авг 1982. год., стр. 36-37.

12. *Tambuli,* авг. 1982. год., стр. 36.

13. *Teachings: Brigham Young,*стр. 68.

14. Такође видети 1. Јованова 5:14; Хеламан 10:5.

Божански позив мисионара

Од старешине Роналда А. Разбенда,
из председништва Седамдесеторице

Господу је потребан сваки способан младић да се припреми и поново обавеже, још вечерас, да буде достојан позива од пророка Божјег да служи мисију.

Добро вече моја драга браћо у свештенству. Вечерас бих желео да говорим о мисионарској служби. Своје коментаре упућујем огромној армији мушкараца који носе Ароново свештенство, који су се окупили широм света, и њиховим очевима, дедама и свештеничким вођама који их надгледају.

Мисионарски рад је тема веома блиска мом срцу, као што је сваком члану из осам већа Седамдесеторице које је Господ одредио да иду „пред лицем својим у сваки град и у место, куда шћаше сам доћи."[1] Мисионарски рад је животна снага Цркве и спасоносни благослов свима који прихвате његову поруку.

Када је Учитељ послуживао међу људима, позвао је рибаре у Галилеји да оставе своје мреже и следе Га, изјављујући: „учинићу вас ловцима људскијем."[2] Господ је проширио те позиве на понизне људе, тако да кроз њих други чују истине о Његовом јеванђељу и дођу к Њему.

У јуну 1837. год., пророк Џозеф Смит је позвао Хебера Ц. Кимбала, апостола, да иде на мисију у Енглеску. Позив старешине Кимбала је дошао док су њих двојица седела у храму у Киртланду, а Џозеф је говорио са божанском влашћу: „Брате Хебер, Дух Господњи ми је шапнуо: 'Нека мој слуга Хебер иде у Енглеску и проповеда моје јеванђеље и отвори врата спасења том народу.'"[3]

То шаптање Духа је пример како слугама Господњим долази позив да пошаљу мисионаре на њихова радна поља.

Данас мисионари иду двоје по двоје, како је одређено од Господа, носећи ту исту поруку са истим божанским позивом да служе, од пророка Божјег. Наш пророк, председник Томас С. Монсон је рекао о онима који су позвани да служе: „Животна прилика за мисионарство је ваша. Чекају вас благослови вечности. Ваша привилегија није да будете посматрачи, него учесници на позорници свештеничке службе."[4]

Позорница је ваша, моји драги дечаци Ароновог свештенства. Да ли сте спремни и вољни да одиграте своју улогу? Господу је потребан сваки способан младић да се припреми и поново обавеже, још вечерас, да буде достојан позива од пророка Божјег да служи мисију.

Радо се сећам велике радости целе породице када је двоје наше деце примило своје позиве да служе пуновремене мисије. Узбуђење и ишчекивање испунили су наша срца док је свако отварао своје посебно писмо од пророка Божјег. Наша ћерка Џенеса позвана је у Детроит мисију, у Мичигену; а наш син Кристијан позван је у Московску јужну мисију, у Русији. Какво понизно и истовремено дирљиво искуство!

Пошто смо сестра Разбенд и ја имали привилегију да председавамо северном Њујоршком мисијом, у Њујорку пре неколико година, био сам одушевљен што су мисионари стигли у Њујорк Сити.

Док сам их интервјуисао првог дана њихове мисије, имао сам дубок осећај захвалности за сваког мисионара. Осетио сам да је њихов позив у нашу мисију божански одређен за њих, и за мене, као њиховог председника мисије.

После завршетка нашег позива у мисији, позван сам од председника Гордона Б. Хинклија да служим у Седамдесеторици Цркве. Део моје ране обуке као нове Врховне власти укључивао је прилику да седим са члановима Дванаесторице док су задуживали мисионаре да служе у једној од преко 300 мисија ове величанствене Цркве.

Са охрабрењем и дозволом председника Хенрија Б. Ајринга, желео бих да вам испричам једно искуство, веома посебно за мене, које сам имао са њим пре неколико година, када је био члан Већа Дванаесторице. Сваки апостол носи кључеве царства и користи их према упутствима и задужењу председника Цркве. Председник Ајринг је задуживао мисионаре на њихова поља рада, а ја сам, као део моје обуке, био позван да посматрам.

Придружио сам се старешини Ајрингу рано једног јутра у просторији где је неколико великих компјутерских монитора припремљено за сесију. Ту је, такође, био и члан особља из мисионарског одељења, који је био задужен да нам помогне тога дана.

Најпре смо заједно клекнули да се помолимо. Сећам се да је старешина Ајринг користио веома срдачне речи тражећи од Господа да га благослови да „савршено” зна где мисионари треба да буду задужени. Реч „савршено” говорила је много о вери коју је исказао старешина Ајринг тога дана.

Пошто би поступак почео, слика мисионара који је требало да добије задужење појавила би се на једном од монитора. Како се свака слика од њих појављивала, изгледало ми је као да је тај мисионар био у просторији са нама. Старешина Ајринг би затим поздравио мисионара својим љубазним и нежним гласом: „Добро јутро старешина Риер или сестро Јанг. Како си данас?Рекао ми је да он у воли да размишља о томе где би мисионари волели да иду на мисију. То би му помогло да зна где треба да их расподели. Старешина Ајринг би онда проучио напомене бискупа и председника округа, медицинске напомене и друге ствари које се односе на сваког мисионара.

Затим би погледао други монитор, који приказује области и мисије широм света. На крају, док би био подстакнут Духом, задужио би мисионара на његово место рада.

Од других из Дванаесторице научио сам да је овај општи метод карактеристичан за сваку недељу док апостоли Господњи задужују мноштво мисионара да служе широм света.

Служећи као мисионар у сопственој земљи у мисији источних држава, пре више година, био сам дубоко дирнут овим искуством. Такође, служећи као председник мисије, био сам захвалан за накнадно сведочанство у мом срцу да су ми мисионари које сам примио у Њујорк Ситију били послати откривењем.

После задуживања неколико мисионара, старешина Ајринг се окренуо ка мени, док је размишљао о одређеном мисионару и рекао: „Па, брате Разбенд, где мислиш да овај мисионар треба да иде?” Био сам затечен! Тихо сам навео да не знам, и да не знам да ли могу да знам! Погледао ме је директно и једноставно рекао: „Брате Разбенд, обрати пажњу и ти можеш знати!” Уз то, повукао сам своју столицу ближе старешини Ајрингу и монитору, и обратио сам још већу пажњу!

Још неколико пута, док се процес одвијао, старешина Ајринг би се окренуо ка мени и рекао: „Па, брате Разбенд, где мислиш да би овај мисионар требало да иде?” Навео бих одређену мисију а стрешина Ајринг би ме замишљено погледао и рекао: „Не, то није то!” Затим би наставио да поставља мисионаре где се осетио подстакнутим.

Док смо се приближавали завршетку састанка за задуживање, слика одређеног мисионара се појавила на монитору. Имао сам снажан подстицај, најјачи одтог јутра, да мисионар ког смо имали испред себе треба да буде задужен за Јапан. Нисам знао да ће ме старешина Ајринг питати у вези са њим, али за чудо јесте. Прилично несигурно и понизно сам му рекао: „Јапан?” Старешина Ајринг је одмах одговорио: „Да, идемо тамо.” Горе, на монитору компјутера, појавила се мисија Јапана. Одмах сам знао да ће мисионар отићи у Сапоро мисију, у Јапану.

Старешина Ајринг ме није питао тачно име мисије, али је задужио тог мисионара у Сапоро мисију, у Јапану.

Потајно, у свом срцу, био сам дубоко дирнут и искрено захвалан Господу што ми је допустио да доживим подстицај да знам где тај мисионар треба да иде.

На крају састанка старешина Ајринг ми је изнео своје сведочанство о љубави коју Спаситељ има за сваког мисионара задуженог да иде у свет и проповеда обновљено јеванђеље. Рекао је да због велике Спаситељеве љубави Његове слуге знају где ови дивни младићи и девојке, старије мисионарке и мисионарски брачни парови, треба да служе. Тог јутра сам имао додатно сведочанство да се сваки позив мисионара у овој Цркви, и задужење или разрешење у одређеној мисији, обавља откривењем од Господа Бога Свемогућег преко једног од ових, Његових слугу.

Завршавам Господњим речима браћи Витмер који су имали темељиту улогу у раним данима обнове. Били су сведоци за златне плоче и њихова потписана сведочанства налазе се на почетку сваког примерка Мормонове књиге. Били су међу првом групом мисионара које је пророк Божји позвао 1829. год. да проповедају јеванђеље Господа Исуса Христа.

У предговору 14. одсека Учења и завета наводи се да је сваки од три сина Питера Витмера примио сведочанство у вези са истинитошћу дела, и постао дубоко заинтересован за испуњење своје личне дужности.

Џону и Питеру Витмеру мл. Господ је рекао да су много пута питали Господа шта је то највредније што треба да ураде.[5]

Претпостављам да су многи од вас младића поставили исто питање. Ево Господњег одговора.

Рекао им је да оно што је највредније јесте да објаве покајање народу, како би могли приводити душе к Њему. Тако да могу одморити с тим душама у Очевом царству.[6]

У ово време вашег живота, позив на мисију од Господа, моји млади пријатељи, најважније је дело које ви можете обавити. Припремите се сада, живите праведно, учите од своје породице и црквених вођа. Дођите и придружите нам се у изградњи царства Божјег на земљи – прихватите ваше божанско задужење у „тако великој ствари.”[7] Ово је моја понизна молитва у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Луци 10:1.

2. Јев. по Матеју 4:19.

3. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 2007. год., стр. 327.

4. Томас С. Монсон, „That All May Hear," *Ensign,* мај 1995. год., стр. 49.

5. УИЗ 15:4; 16:4

6. Видети УИЗ 15:6; 16:6.

7. Видети УИЗ 128:22.

Величанствено Ароново свештенство

Од брата Дејвида Л. Бека,

врховног председника Младих мушкараца

Постоји хитна потреба за вашим испуњавањем дужности према Богу. Уверен сам да ћете је извршити.

Почаствован сам вечерас да говорим невероватним младим мушкарцима Цркве. Био сам благословен да упознам многе од вас широм света. Ваш ентузијазам је заразан.

Суочавате се са изазовима са невероватном снагом и храброшћу. Изражавам своју љубав према вама и поверење у вас.

Надахњујете људе око себе више него што можете замислити. Послушајте речи младића који није наше вере, у покушају да опише свог пријатеља који носи Ароново свештенство:

„Примећујем нешто другачије код Луиса ... Тај момак није попут других људи. То је нешто што видите у њему. ... Чак и не знам шта је то, али он је другачији од свих њих. То је просто нешто што осетите; то није [нешто] ... што уочите визуелно. То једноставно осетите."

Постоји нешто веома значајно што Луиса и вас одваја од других мушкараца. Примили сте Ароново свештенство. То је свети дар, и многи га не цене у потпуности. Вечерас ћу вам помоћи да видите како сами можете открити величанственост Ароновог свештенства.

I. Бог има поверења у вас

Када вам Бог повери Његово свето свештенство, Он показује велико поверење у вас. Он зна да може да вам верује када користите свештенство да бисте служили другима, као што је имао поверења у друге младе мушкарце да ће извршити нека од Његових најважнијих дела.

На пример, свет не би имао моћно сведочанство о Исусу Христу из Мормонове књиге да није било двојице младића којима је Бог веровао. Мормон, пророк који је сакупио ове свете записе, имао је само 10 година када је би задужен да прати, а касније и забележи историју свога народа. У 15. години посетио га је Господ и он је осетио и упознао доброту Исусову (видети Мормон 1:15)

Мормонову књигу је превео и издао Џозеф Смит, који је био позван на ово велико дело у14. години, када су га посетили Небески Отац и Исус Христ.

Председник Томас С. Монсон је рекао:

„Велике се ствари очекују од вас... Попут зова трубе долази реч Господња вама, мени и носиоцима свештенства свуда: 'Стога, нек свако упозна дужност своју, и нек делује у служби на којју је постављен, са свом марљивошћу' („The Call for Courage," *Liahona,* May 2004. год., стр. 54, 57).

II. Нова дужност у Божјем програму

Да би вам помогла да одговорите на тај хитан позив, Црква представља нови програм Дужност према Богу , као што је председник Хенри Б. Ајринг најавио раније данас. Узбуђен сам у вези са овим програмом. Материјали ће бити послати вашим бискупима и председницима огранака почетком јуна. Треба да почнете да их користите чим их примите.

Као ђакон, учитељ, и свештеник, учествоваћете у активностима које ће вам помоћи да изградите духовну снагу и научите да испуњавате своје свештеничке дужности. Свака активност прати овај једноставн образац:

Прво **учите** о јеванђеоском начелу или свештеничкој дужности. Откривате шта Небески Отац жели да радите, а ви настојите да задобијете духовно сведочанство зашто је то важно.

Затим правите планове да **радите** на оном што сте научили. Подстичете се да прилагодите ваше планове сопственим потребама, околностима и приликама за служење другима. Ово је дивна прилика да преузмете одговорност за сопствени раст и развој духовне самосталности.

Потом **делите** оно што сте научили и доживели са другима. Док то будете чинили, ојачаћете ваша сведочанства и изградити веру у оне око вас. Повећаћете своју способност да говорите о јеванђељу са другима.

Захвалан сам младим мушкарцима који су поделили са мном следеће искуство.

Он и још један носилац Ароновог свештенства били су задужени да послужују причест човеку који је био везан за кућу и веома болестан. Стигли су до његове куће не знајући да га недаван медицински третман спречава да узме било какву храну – чак ни комад причесног хлеба. После благосиљања хлеба, младић је принео хлеб болесном човеку. Узео је комад благословеног хлеба, сачекао тренутак, а онда га је ставио на своје усне. Младић је рекао да када је видео како овај

верни брат исказује поштовање према причести, осећао се као да га посматра док љуби ноге Спаситеља. Могао је рећи да Га воли.

Значај причести је тога дана био импресиван за младића на незабораван начин.. Имаћете света искуства, баш као што је имао овај младић.

Ваши родитељи, вође и чланови већа играју важну улогу у програму Дужност према Богу. Ваши недељни састанци већа пружиће редовне прилике за учење, деловање и дељење. Нови програм Дужност према Богу водиће вас на вашем путу испуњавања својих дужности према Богу и откривању значаја Ароновог свештенства.

III. Испуните вашу дужност према Богу

Током прошле године био сам на путовању које је заувек изменило начин на који посматрам вас и Ароново свештенство. Узбуђен сам што можете лично да откријете оно што сам ја открио. Научићете зашто је Ароново свештенство тако важно у вашем животу и колико је витално за Цркву. Схватићете зашто се према њему односи као према једној од „врховних глава" свештенства (видети УИЗ 107:6). Боље ћете разумети значење свештеничких кључева, анђеоско послуживање и припремно јеванђеље (видети УИЗ 13, 84:26).

Сотона жели да мислите да сте сувише млади или да вас има сувише мало да бисте учинили значајне ствари са Ароновим свештенством. Ништа од тога није истинито.

Божје речи Мојсију, које кажу да је он Његов син и да Он има задатак за њега (видети Мојције 1:4, 6), важе и за вас данас.

Он вам је дао Његову моћ да обавите велике ствари. Док испуњавате вашу дужност према Богу, ојачаћете и благословити вашу породицу. Ово је ваша највећа свештеничка дужност. Чујте једну мајку како описује утицај који њен син има на своју породицу:

„Лео има свештенство у нашем дому и то је огроман благослов. Он је добар пример за своју браћу и сестре; ... он се стара да се увек моле. Послужује причест недељом. Његов мали брат га посматра.

Он помаже ... код породичне молитве. Знам да ће он, како постаје старији, наставити да буде благослов. Биће у стању да крсти свог млађег брата. То је утеха и дар за нас."

Док испуњавате вашу дужност према Богу, потражићете ваше пријатеље који нису наше вере и помоћи ћете им да се припреме да се придруже Цркви. Попут искреног брата, надгледаћете их јачати их. Отпочећете спасавање других младића који су изгубили свој пут.

Док испуњавате вашу дужност према Богу, бићете сила добра увек и у свакој прилици. Ваш праведни пример и ваша верна свештеничка служба биће моћан начин да се позову сви они који вас познају да приђу Христу.

У њихово најкритичније време, Нефијци су поставили младог човека, Мормона, за свог вођу (видети Мормон 2:1-2). Данас се поуздајемо у то да ћете ви бити велика снага Цркве и сила добра на земљи. То је оно што Господ очекује.

IV. Постати веран свештеник

Сведочим да ћете осетити како се ваше срце мења док постајете веран свештеникчовек свештенства. Настојаћете да постанете потпуно чисти и послужујете достојно причест. Према свакој младој жени односићете се са љубазношћу и поштовањем. Поштоваћете своје родитеље. Избегаваћете вређање Духа у оном о чему будете размишљали, говорили или чинили. Упознаћете Господа, ком служите, и увек ћете тежити да будете попут Њега.

Сведочим да ће ваша верна служба у Ароновом свештенству променити животе оних којима служите. Постоје људи којима је потребна ваша свештеничка служба. Потребни сте својој породици. Потребни сте свом Већу. Потребни сте Цркви. Потребни сте свету.

Постоји хитна потреба за испуњавањем ваше дужности према Богу. Уверен сам да ћете је испунити.

Једног хладног јутра, пре неколико недеља, рекреирао сам се поред реке Тагус у Лисабону, у Португалији. Дошао сам до споменика посвећеног португалским истраживачима из протеклих векова. Зауставио сам се када је сунце бацило своје топле зраке на импозантни споменик и на мене. Био сам надахнут док сам посматрао одлучна лица истраживача како зуре преко воде. То су били људи који су били вољни да учине оно што је врло мало људи учинило. Напустили су познат и удобан свет и храбро се отиснули на непознат океан и открили нове земље. Они су изменили свет.

Видим вас када размишљам о том споменику храбрих истраживача. Видим вас на личном путовању које мало њих данас бира да следи. Видим вас како испуњавате вашу дужност према Богу.

Молим се да можемо разумети величанствено Ароново свештенство и имати поверења, као што Бог има поверења, у оне који га носе. У име Исуса Христа, амен.

Будите увек стрпљиви

Од председника Дитера Ф. Ухдорфа,

другог саветника у Првом председништву

Лекције које учимо из стрпљења неговаће наш карактер, уздићи наше животе и увећати нашу срећу.

Шездесетих година двадесетог века, један професор на универзитету Станфорд је започео скромни експеримент, испитујући моћ воље четворогодишњака. Пред њих је поставио велики колач а затим им рекао да га могу одмах појести или ће, ако буду чекали 15 минута, добити два колача.

Потом је децу оставио саму и иза лажног огледала посматрао шта ће се десити. Нека деца су одмах појела колач; нека су била стрпљива само неколико минута пре него што су се предала искушењу. Само је 30% било у стању да сачека.

То је био мање више интересантан експеримент, те је професор прешао на друга поља истраживања, јер, према његовим речима: „нема баш пуно ствари које можете да урадите са децом, док покушавају да не поједу колач." Али како је време пролазило, пратио је децу и почео је да уочава интересантне односе: деца која нису могла да чекају, касније су се мучила кроз живот и имала су више проблема са понашањем, док су они који су чекали били позитивнији и мотивисанији, имају боље оцене и приходе, и граде здравије друштвене односе.

Оно што је започело као једноставан експеримент са децом и колачима, претворило се у важну студију која указује на то да је способност чекања – стрпљења – кључна особина на основу које би се могао предвидети каснији успех у животу.

Чекање може бити тешко

Чекање може бити тешко. Деца то знају, а и одрасли. Живимо у свету који нуди брзу храну, инстант поруке, филмове који се наручују из фотеље и тренутне одговоре на најобичнија или озбиљна питања. Не волимо да чекамо. Неки чак осећају како им крвни притисак расте када се ред пред благајном, у коме се налазе, помера спорије од осталих.

Стрпљење – способност да одложимо испуњење својих жеља на неко време – драгоцена је и ретка врлина. Желимо оно што желимо, и то желимо одмах. Стога, сама идеја стрпљења може се чинити непријатном и повремено горком.

Ипак, без стрпљења, не можемо удовољити Богу; не можемо постати савршени. Заиста, стрпљење је оплемењујући процес који поспешује разумевање, продубљује срећу, подстиче рад и нуди наду у мир.

Као родитељи, ми знамо колико је непрепоручљиво да испунимо сваку жељу деце. Али нису само деца та која се размазе када их обасипају тренутним поклонима. Наш Небески Отац зна оно што добри родитељи временом науче: да би деца у неком тренутку сазрела и достигла свој потенцијал, морају научити да чекају.

Стрпљење није само у чекању

Када сам имао 10 година, моја породица је избегла у нову земљу. Увек сам био добар ученик у школи – то јест, док нисмо стигли у западну Немачку. Тамо је моје школовање протицало потпуно другачије. Географија коју смо проучавали у мојој школи, била ми је страна. Историја коју смо учили се такође веома разликовала. Раније сам учио руски као други језик; сада сам имао енглески. Било ми је тешко. Заиста, било је тренутака када сам искрено веровао да мој језик једноставно није створен да говори енглески.

Пошто сам имао толико нових предмета, заостајао сам са градивом. По први пут у свом животу почео сам да се питам да ли једноставно нисам довољно паметан за школу.

На сву срећу, имао сам учитеља који ме је научио да будем стрпљив. Поучио ме је да ће ми сталан и доследан рад - стрпљива упорност - помоћи да научим.

Временом су ми тешки предмети постали јаснији – чак и енглески. Полако сам почео да увиђам да уколико улажем сталне напоре, могу да научим. То се није догодило брзо, али, са стрпљењем, ипак се догодило.

Из ток искуства сам научио да је стрпљење много више од пуког чекања да се нешто догоди – стрпљење захтева активно стремљење ка вредним циљевима, а не обесхрабреност када резултати не дођу истог тренутка или без напора.

Ту се крије важна лекција: стрпљење није пасивно предавање, нити је неуспех да се нешто предузме због наших страхова. Стрпљење подразумева активно чекање и упорност. Представља држање за нешто, када чинимо све што можемо – радимо, надамо се и верујемо; храбро суочавање са тешкоћама, чак и када су жеље нашег срца остављене по страни. Стрпљење није само у истрајавању, већ у успешном истрајавању!

Нестрпљивост, са друге стране, симптом је себичности. Црта је саможивих особа. Уздиже се из превише учесталог стања које се зове синдром „центар универзума", а наводи људе да верују да се свет окреће око њих и да сви остали имају само споредне улоге у великом позоришту смртности, у коме су само они звезде.

Колико се то разликује, моја драга браћо, од стандарда које је Господ поставио за нас као носиоце свештенства.

Стрпљење: начело свештенства

Као носиоци свештенства и представници Господа Исуса Христа, морамо да служимо другима на начин који одговара Његовом примеру. Постоји разлог зашто се скоро свака лекција о свештеничком вођству у неком тренутку сведе на 121. одсек Учења и Завета. У неколико стихова, Господ даје виши курс свештеничког вођства. „Никаква власт ни утицај не смеју се присвајати снагом свештенства, већ једино уверавањем, трпељивошћу, племенитошћу и благошћу, и љубављу искреном."[2]

Карактерне особине и навике описане у овим стиховима граде темељ божанског стрпљења и нераскидиво су повезани са ефикасним свештенством и патријархалном службом. Ове особине ће вам дати снагу и мудрост у увећавању својих позива, проповедању јеванђеља, дружењу са члановима већа и у давању најважније свештеничке службе, која је дефинитивно служба пуна љубави унутар зидова ваших домова.

Увек имајмо на уму да је један од разлога што нам је Бог поверио свештенство, јесте да нам помогне да се припремимо за вечне благослове, улепшавајући нашу природу кроз стрпљење, које је неопходно у свештеничкој служби.

Као што је Господ стрпљив са нама, будимо и ми стрпљиви са онима којима служимо. Морате разумети да су они, као и ми, несавршени. Они, налик нама, греше. Они, попут нас, желе да им други пруже шансу.

Немојте никада дићи руке ни од кога. А то подразумева и да не одустајете од себе.

Верујем да свако од нас у неком тренутку може да се поистовети са слугом из Христове параболе, који је дуговао новац краљу и преклињао га говорећи: „господару! причекај ме."[3]

На Господњи начин и у Његово време

Деца Израела су чекала 40 година у дивљини пре него што су могли да закораче у Обећану земљу. Јаков је чекао Рахиљу седам дугих година. Јевреји су чекали 70 година у Вавилону пре него што су могли да се врате да поново изграде храм. Нефијци су чекали знак Христовог рођења, чак и када су знали да ће, ако се знак не појави, бити збрисани са земље. Суђења Џозефу Смиту у затвору Либертија навела су чак и Божјег пророка да се запита: „Колико још?"[4]

У сваком случају, Небески Отац је са разлогом захтевао да Његова деца чекају.

Свако од нас је позван да чека на свој начин. Чекамо одговоре на молитве. Чекамо оно, што нам се понекад може учинити толико исправним и добрим за нас, да не можемо да схватимо зашто Небески Отац одлаже свој одговор.

Сећам се како сам се припремао за обуку за војног пилота. Велики део прелиминарног војног тренинга смо провели радећи физичке вежбе. Још увек нисам у потпуности сигуран зашто је бескрајно трчање представљало тако важан део припреме за пилоте. Без обзира на све, трчали смо и трчали и само трчали.

Док сам трчао, почео сам да примећујем нешто, што ми је искрено засметало. У више наврата би ме престизао човек који је пушио, пио и бавио се разноразним стварима које су биле супротне јеванђељу и, поготово, Речи мудрости.

Сећам се да сам размишљао: „Чекај мало! Зар не би требало да трчим и да се не замарам?" Али ја се *јесам* замарао и престизали су ме људи који дефинитивно нису следили Реч мудрости. Признајем, то ме је мучило неко време. Питао сам се да ли је обећање истинито?

Одговор није одмах уследио. Али временом сам научио да се Господња обећања не испуњавају увек тако брзо или онако како ми то очекујемо; испуњавају се у Његово време и на Његов начин. Годинама касније, могао сам да видим јасан доказ земаљских благослова које су примили они који су следили Реч мудрости - као додатак духовним благословима, који долазе истог тренутка када сте послушни било ком Божјем закону. Када се осврнем уназад, знам са сигурношћу да се Господња обећања, можда не увек тако брзо, али увек сигурно испуњавају.

Стрпљење захтева веру

Бригам Јанг је подучио да када би искрсло нешто што не би могао у потпуности да разуме, замолио би Господа: „Дај ми стрпљење да сачекам, док то сам не схватим." А потом би Бригам Јанг наставио да се моли све док не разуме.[5]

Морамо научити да се у Господњем плану наше разумевање понекад долази: „ред по ред, пропис за прописом."[6] Укратко, стрпљење је цена која се плаћа за знање и разумевање.

Често су дубоке долине у нашој садашњости прегледне само када се осврнемо на њих са планина наших будућих искустава. Често не можемо да видимо Господњу руку у нашим животима све док не оставимо искушења далеко иза нас. Често су најтежи периоди у нашим животима главне цигле које граде темељ нашег карактера и поплочавају наш пут ка будућим приликама, разумевању и срећи.

Стрпљење, плод Духа[7]

Стрпљење је божанска особина која лечи душе, отвара трезоре знања и разумевања и трансформише обичне мушкарце и жене у свеце и анђеле. Стрпљење је заиста плод Духа.

Стрпљење подразумева држати се нечега до краја. Представља одлагање тренутне награде ради будућих благослова. Значи обуздати бес и уздржати се од непријатних коментара. Подразумева одолевање злу, чак и када се чини да другима доноси богатство.

Стрпљење представља прихватање онога што се не може променити и суочавање са храброшћу, благошћу и вером. Значи бити „вољан да се покори свему што Господ сматра прикладним да му наметне, као што се дете покорава оцу своме”[8]. Коначно, стрпљење је бити „чврст и постојан и непоколебљив у држању заповести Господњих”[9] сваког сата и сваког дана у недељи, чак и када је то тешко учинити. Према речима Јована Откровитеља: „Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и... вјеру Исусову.”[10]

Стрпљење је процес усавршавања. Спаситељ је сам рекао да се стрпљењем твоја душа спашава.[11] Или ако употребимо други превод грчког текста, ви својим стрпљењем *упознајете* ваше душе.[12] Стрпљење је када се истраје у вери, знајући да понекад највише напредујемо када чекамо, а не када примамо. То је било такоТако је то били, Тако је било у време Спаситеља. А тако је и данас, јер нама у последњим данима је заповеђено да истрајемо „у стрпљивости док се не [усавршимо].”[13]

Бог нас благосиља ако смо стрпљиви

Парафразираћу древног Псалмисту, ако стрпљиво чекамо Господа, Он ће нам прићи. Чуће наше вапаје. Извешће нас из страшне јаме и поставити наша стопала на чврсту стену. Сместиће нову песму у наша уста, и ми ћемо славити нашег Бога. Многи око нас ће то видети и имаће поверење у Господа.[14]

Моја драга браћо, развијање стрпљења се своди на ово: држите заповести; верујте у Бога нашег Небеског Оца; служите Му у кроткости и у христоликој љубави; развијајте веру и наду у Спаситеља; и никада не одустајте. Лекције којима нас учи стрпљење ће неговати наш карактер, уздићи наше животе и увећати нашу срећу. Помоћи ће нам да постанемо достојни носиоци свештенства и верни ученици нашег Учитеља, Исуса Христа.

Моја је молитва да ће стрпљење бити основна особина нас, који држимо свештенство Свемогућег Бога; да ћемо са храброшћу веровати у Господња обећања и Његов распоред; да ћемо помагати другима са стрпљењем и самилошћу које желимо себи самима; и да ћемо стално имати стрпљење док се не усавршимо. У свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Jonah Lehrer, „Don’t! The secret of self-control,” The New Yorker, 18. мај 2009. год., стр. 26-27.

2. УИЗ 121:41; такође видети 39-45.

3. Јев. по Матеју 18:26.

4. УИЗ 121:2.

5. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997. год.), стр. 75.

6. УИЗ 98:12.

7. Видети Галатима посл. 5:22, 23.

8. Мосија 3:19.

9. 1. Нефи 2:10.

10. Откривење 14:12.

11. Видети Јев. по Луци 21:19.

12. Видети Јев. по Луци 21:19, фуснота *b*

13. Учење и завети 67:13.

14. Видети Псалам 40:1-3.

Радите свом марљивошћу

Председник Хенри Б. Ајринг,

први саветник у Првом председништву

Ми треба да научимо нашу дужност од Господа, и онда треба да делујемо са свом марљивошћу, да никада не будемо лењи.

Браћо, захвалан сам што сам вечерас са вама. И понизан сам због онога што знам о вашој верној свештеничкој служби. Вечерас вам говорим о Господњој служби. Недавна искуства су ме навела на овај избор.

Једно од њих, било је пажљиво проучавање изванредне нове брошуре за Ароново свештенство, о ономе о чему је брат Дејвид Л. Бек говорио. Носи наслов *Испуњавање моје дужности према Богу.* Док сам читао и размишљао о томе шта се очекује од младих мушкараца да ураде и постану, схватио сам да она описује оно што је председник Бригам Јанг обећао носиоцу свештенства који је марљив током живота:

„Појединац који има удео у свештенству и настави верно у свом позиву, који трајно ужива у обављању онога што Бог захтева од њега, и продужи током живота у вршењу сваке дужности, обезбедиће себи не само привилегију примања, него и знање како да прими оно што је Божје, да увек може знати Божју намисао."[1]

Пре само неколико недеља видео сам новог ђакона на почетку пута марљивости. Његов отац ми је показао дијаграм који је урадио његов син, који приказује сваки ред у њиховој капели, број за сваког ђакона који је задужен да послужује причест, и њихово кретање кроз капелу да би послужили причест члановима. Отац и ја смо се насмешили на помисао да је дечак, иако то од њега није тражено, направио план да би био сигуран да ће успети у својој свештеничкој служби.

У његовој марљивости сам препознао модел из нове брошуре *Дужност према Богу.* Она служи да научите шта Господ од вас очекује, направите план да како да то остварите, радите марљиво на свом плану, а затим поделите са другима како вас је ваше искуство изменило и благословило друге.

Ђакон је тај дијаграм урадио да би био сигуран да ће моћи да обави оно зашта га је Господ позвао да уради. На почетку своје свештеничке службе, Господ га је поучавао да ужива у трајном „обављању онога што Господ од њега захтева."[2]

Друго искуство које ме је навело да вам вечерас говорим о марљивости било је посматрање човека на скором крају служења у свом свештеничком позиву током живота. Био је бискуп два пута. Његов први позив као бискупа, много година пре него што сам га упознао, био је када је био млад. Сада је био стар, по други пут разрешен као бискуп. Његова повећања физичка ограничења чинила су његову свештеничку службу веома отежаном.

Ипак, имао је план да марљиво ради. Сваке недеље када је могао да иде у Цркву, сео би близу реда који је најближи вратима, где највећи број људи улази ради причести. Тамо је стизао рано да би се уверио да је седиште слободно. Свака особа која је стизала могла је да види његов поглед испуњен љубављу и добродошлицом, као што су могли када је седео у прочељу као бискуп. Његов утицај нас је грејао и уздизао, јер смо знали за цену коју је платио да би служио. Његов задатак као бискупа био је завршен. Његова свештеничка служба се није завршила.

Видели сте такве примере великих свештеничких слугу. Вечерас ћу покушати да вам испричам о оном што сам ја научио о њима. Почиње са њиховим схватањем у чијој су служби и којом сврхом. Када се то усади у њихова срца, направиће разлику.

Прво, говорићу директно младим мушкарцима Ароновог свештенства. Постаћете марљивији када осетите вредност поверења које је Бог у вас сместио. Има порука од Првог председништва за вас у брошури *Дужност према Богу.*

„Небески Отац има велико поверење и поуздање у вас и има важан задатака за вас да га испуните. Он ће вам помоћи док му се обраћате у молитви, ослушкујте подстицаје Духа. Будите послушни заповестима и одржавајте завете које сте склопили."[3]

Јован Крститељ се вратио на земљу да обнови свештенство које носите. Држао је кључеве Ароновог свештенства. Јован је тај ком се Исус обратио за крштење. Јован је знао ко га је позвао. Рекао је Господу: „Ти треба мене да крстиш."[4]

Јован је знао да Ароново свештенство држи кључеве анђеоског послуживања, и јеванђеља покајања, и крштења урањањем за опрост греха, када га је Господ послао да зареди Џозефа Смита и Оливера Каудерија, 15. маја 1829. год.[5] Знао је ко га је позвао и због које славне сврхе је послат.

Ваше свештенство вам омогућава да понудите причест Господње вечере члановима Његове Цркве данас. То је иста повластица коју је Спаситељ доделио дванаесторици апостола у својој смртничкој служби. То је поново учинио када је после свог васкрсења позвао дванаесторицу постола да би водили Његову Цркву.

Сам Господ је, како је описано у Мормоновој књизи, обезбедио симболе Његове неизмерне жртве и послужио их народу. Размишљајте о Њему и колико вас Он поштује док обављате вашу свештеничку службу. Док Га се сећате бићете одлучни да обавите ту свету службу, што сличније Њему, исто тако добро и верно као што је Он чинио.[6]

То може постати образац у вашем животу, који ће повећати моћ да будете марљиви у свакој свештеничкој служби за коју вас Господ припрема и за коју ће вас позвати. Та одлучност ће вам помоћи да се припремите за примање Мелхиседековог свештенства, које је у древна времена називано „свето свештенство по реду Сина Божјег."[7]

Сада, желим да говорим онима који су позвани и почаствовани да служе у Мелхиседековом свештенству. Попут Ароновог свештенства, Мелхиседеково свештенство је више од поверења да се ради оно што биГоспод радио. То је позив да постанемо као што је Он. Ево Његовог обећања:

„Јер, који су год верни све до постизања тих двају свештенстава о којима говорах, и у величању позива свога, посвећени су Духом за обнову тела својих."

„Постају они синови Мојсијеви и Аронови и потомство Аврамово, и црква и краљевство, и одабраници Божји."

„А тако и они који примају то свештенство, мене примају, реч је Господња."

„Јер ко слуге моје прима, мене прима."

„А ко мене прима, прима и Оца мога."

„А ко прима Оца мога, прима и краљевство Оца мога. Стога ће му се дати све што има Отац мој."[8]

Постоји модел по ком се све свештеничке вође подижу до тог славног благослова. Једно место у Писмима где Господ нуди образац за нас је у 107. одсеку Учења и завета:

„Нек, дакле, свако упозна дужност своју, и нек делује у служби на коју је постављен са свом марљивошћу."

„Ко је немаран, нек се не сматра вредним да остане, и ко не научи дужности своје и покаже се да није искушан, нек се не сматра вредним да остане. Управо тако. Амен."[9]

Треба да научимо нашу дужност од Господа а затим да делујемо пуном марљивошћу, да не будемо лењи или немарни. Образац је једноставан, али не и лак за следити. Тако се лако одвратимо. Читање дневних новости може се чинити интересантнијим од приручника са свештеничким

лекцијама. Пасивно седење може бити привлачније од заказивања посете онима којима је потребна наша свештеничка служба.

Кад год ме одвуку друге ствари од мојих свештеничких дужности и када моје тело жели одмор, храбрим себе овим речима: „Сети Га се." Господ је наш савршени пример марљивости у свештеничкој служби. Он је наш вођа. Он нас позива. Он иде пред нама. Он нас је одабрао да Га следимо и да доведемо и друге са нама.

Вечерас Га се сећам и то ми дира срце. Ово је субота вече пре Ускршње недеље, када се сећамо Његовог ускрснућа. Памтим Његов пример у данима пре тога.

Из љубави према Његовом Оцу и према нама, допустио је Себи да изнад могућности смртничког човека. Рекао нам је нешто о томе шта неизмерна жртва тражи од Њега. Сећате се речи:

„Јер, гле, ја, Бог, претрпех то за све, да не би трпели они који се покају."

„Али ако се не покају они, морају трпети као и ја."

„То трпљење проузроковало је да ја, као Бог, највећи од свих, уздрхтим од бола, и да крварим из сваке поре, и да ми трпи тело и дух – и хтедох да не пијем ту горку чашу, и згрозих се."

„Ипак, слава буди Оцу, а ја испих и доврших припреме своје синовима људским."[10]

Са крста на Калварији, Спаситељ је објавио: „Сврши се."[11] Затим је Његов дух напустио Његово тело и Његови посмртни остаци били су брижно положени у гробницу. Подучавао нас је лекцији о оном што је радио три дана у духовном свету, пре Његовог ускрснућа, ког се сетим кад год сам у искушењу да осетим да сам завршио неки тежак задатак у Његовој служби и да заслужујем одмор.

Спаситељев пример даје ми храброст да наставим. Његов рад у смртничком животу је завршен, али ушао је у свет духова одлучан да настави Његово славно дело да спашава душе. Организовао је рад верних душа да би спасао оне који би још увек могли постати учесници милосрђа које је омогућила Његова помирбена жртва. Сетите се речи из 138. одсека Учења и завета:

„Али, гле, међу праведнима је организовао снаге своје и одредио гласнике, обучене моћу и влашћу, и опремио их да иду и носе светло јеванђеља онима у тами, и то свим душама људским, и тако је јеванђеље проповедано мртвима."

„А одабрани гласници ишли су да објаве дан Господњи и прогласе слободу сужњима који су везани, и то свима који се покају за грехе своје и приме јеванђеље."[12]

Кад год Га се сетимо, постаје лакше одупрети се искушењу да се одмарамо од нашег свештеничког рада. Морамо Га се данас сећати, и ту смо да учимо наше дужности, одлучни да радимо оно за шта смо се заветовали, пуном марљивошћу. А због Његовог примера издржаћемо до краја задатка који нам је дао у овом животу, и бити обавезани да творимо вољу Његовог Оца заувек, као што је и Он био, и још увек је.

Ово је Господња Црква. Позвао нас је указао нам поверење, чак и у слабостима за које је знао да ћемо их имати. Он је знао за тешкоће с којима ћемо се суочити. Верном службом и преко Његовог

помирења можемо пожелети оно што Он жели, и бити оно што морамо бити да би благословили оне којима служимо ради Њега. Док Га служимо довољно дуго и са марљивошћу, ми ћемо се изменити. Можемо постати чак више налик Њему.

Видео сам доказ тог чуда у животима Његових слугу. То сам видео пре неколико недеља у дневној соби верног носиоца свештенства.

Познавао сам га као ђакона, оца, бискупа и члана окружног председништва. Деценијама сам посматрао његову марљиву службу Божјој деци са својим свештенством.

Његова породица је била окупљена око њега у његовој дневној соби. Смејао се, обучен у белу кошуљу, одело и кравату. Био сам изненађен, јер сам био тамо зато што ми је речено да је био у сред болног медицинског третмана који га још није збринуо.

Ипак ме је поздравио као што је вероватно поздравио стотине других посетилаца током свештеничке службе током живота, са осмехом. Дошао сам да му помогнем у тешкоћама са којима се суочио, али као што се често дешава у свештеничкој служби, ја сам био помогнут и поучен.

Сели смо и пријатно ћаскали. Рекао ми је како је његов отац служио моју мајку док се приближавао смрти. Нисам знао за то. Тада сам схватио да је као дечак научио од свог марљивог оца свештеника како да помогне. Та мисао ме је учинила захвалним за време када сам водио моје мале дечаке са собом у свештеничке посете ради утехе и благослова.

После неколико минута, тихо је питао: „Да ли би било прикладно да питам да ми даш благослов?” Његов бивши председник округа, са којим је годинама служио, помазао је његову главу уљем посвећеним моћу Мелхиседековог свештенства.

Док сам печатио благослов, поучен сам од стране Светог Духа макар делу онога што је Господ већ учинио за овог верног свештеничког вођу. Био је чист, његови греси опрани. Његова природа је измењена да жели што је Спаситељ желео. Није имао страх од смрти. Жеља његовог срца је била да живи да би служио својој породици и другима од деце Небеског Оца, којима је био потребан.

Изашао сам у ноћ захвалан што сам се осведочио у Господњу милост према Његовим поузданим, марљивим свештеничким слугама. Он мења њихова срца да желе оно што Он жели и да раде како би Он радио.

Завршавам сада са овим саветом Господњим свештеничким слугама. Дубоко промишљајте у Писмима и у речима живих пророка. Истрајте у молитви да вам Свети Дух открије природу Бога Оца и Његовог Љубљеног Сина. Молите се да вам Дух покаже шра Господ жели да радите. Планирајте да то учините. Обећајте Му да ћете послушати. Делујте одлучно све док не обавите што је тражио. А потом молите да се захвалите за прилику да служите и знате шта још можете урадити.

Сведочим да наш Небески Отац и Исус Христ живе. Они су ускрснута и прослављена бића која нас воле и чувају. Кључеве свештенства је обновио небески гласник пророку Џозефу Смиту. Они су преношени у непрекидном низу до председника Томаса С. Монсона. Те кључеве носи сваки живи Апостол.

Остављам вам свој благослов да можете осетити Духом значај поверења и обећања које сте примили као зарeђене свештеничке слуге у Господњој истинитој Цркви, у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997. год.), стр. 128.

2. *Teachings: Brigham Young*, стр. 128.

3. *Fulfilling My Duty to God: For Aaronic Priesthood Holders* (брошура, 2010), стр. 5.

4. Јев. по Матеју 3:14.

5. Видети УИЗ 13.

6. Видети 3. Нефи 20:3-9.

7. Видети УИЗ 107:3; такође видети Алма 13:1-9.

8. УИЗ 84:33-38.

9. УИЗ 107:99-100.

10. УИЗ 19:16-19.

11. Јев. по Јовану 19:30.

12. УИЗ 138:30-31.

Припрема доноси благослове

Од председника Томаса С. Монсона

Размишљајмо о својим позивима, сетимо се своје дужности и следимо Исуса Христа.

Браћо, ви који се налазите у Конференцијском центру у Солт Лејк Ситију, представљате надахњујући призор. Невероватно је да у стотинама капела широм света и други међу вам - носиоци свештенства Божјег- примају овај пренос путем сателитског преноса. Различитих сте народности, и припадате многим језицима, али повезује нас заједничка нит. Поверено нам је свештенство и моћ да делујемо у Божје име. Уживаоци смо светог поверења. Од нас се очекује много.

Једна од мојих најсвежијих успомена је присуство на састанку свештенства када сам као новозарeђени ђакон певао уводну химну „Хајдемо сви синови Божји." Вечерас понављам дух те посебне химне и кажем вам, „Хајдемо синови Божји који примисмо свештенство Божје."[1]

Размишљајмо о својим позивима, сетимо се своје дужности и следимо Исуса Христа, нашег Господа.

Пре двадесет година присуствовао сам једном састанку причешћа где су деца говорила на тему Припадам Цркви Исуса Христа светаца последњих дана. Ти дечаци и девојчице су показали да су поучавани за служење Господу и другима. Музика је била дивна, рецитовање вешто изведено а дух је био небески. Један од мојих унука, који је тада имао 11 година, говорио је о Првој визији док је представљао свој део програма. Касније, када је дошао код својих родитеља, и бака и дека, рекао сам му: „Томи, скоро си спреман да будеш мисионар.”

Он је одговорио: „Још нисам: још увек имам пуно да учим.”

Током година које су следиле, Томи је учио, захваљујући својим родитељима, учитељима и саветницима у Цркви који су били посвећени и савесни. Када је имао довољно година, позван је да служи мисију. Учинио је то на најчаснији начин.

Млади мушкарци, саветујем вас да се припремите за службу мисионара. Има много начина који ће вам помоћи да научите лекције које ће вам бити од користи, као што ће вам помоћи да водите живот какав треба да бисте били достојни. Једн такав начин је брошура под називом *За јачање омладине*, објављена под вођством Првог председништва и Већа Дванаесторице. Она оличава стандарде из записа и учења Црквених вођа и из Светих писама, који ће ако их се будемо придржавали свакоме од нас донети благослове нашег Небеског Оца и вођство Његовог Сина. Поред тога, ту су приручници с лекцијама које су пажљиво припремљене после размишљања уз молитву. Породице имају породичне кућне вечери где се подучавају јеванђеоска начела. Скоро сви ви имате прилику да присуствујете часовима семинара, где подучавају посвећени учитељи који имају толико тога да поделе.

Почните да се припремате за храмски брак као и за мисију. Прикладан начин састајања је део те припреме. У културама где је састајање прихватљиво, не састајте се док не напуните шеснаест година. Немају сви тинејџери потребу да се састају или чак то не желе. Када почнете да се састајете, иди у групама или на састанке од по два пара. Побрините се да се ваши родитељи упознају са онима са којима се састајете. Због тога што је састајање припрема за брак, састајте се само са онима који имају високе стандарде.[2]

Водите рачуна о томе да идете на места где је пријатна атмосфера, где се нећете суочити са искушењем.

Један мудар отац је рекао свом сину: „Ако се икада нађеш на месту на ком не треба да будеш, бежи одатле!” Добар савет за све нас.

Господње слуге су нас увек саветовале да се облачимо прикладно да бисмо показали поштовање за нашег Небеског Оца и себе. Начин на који се облачите шаље другима поруке о вама и често утиче на начин на који ћете се ви и други понашати. Облачите се тако да извучете оно што је најбоље у вама и онима око вас. Избегавајте крајности у облачењу и изгледу, укључујући тетоваже и пирсинг.

Свима су потребни добри пријатељи. Ваш круг пријатеља веома ће утицати на ваше мишљење и понашање као што ћете и ви на њихово. Када делите заједничке вредности са својим пријатељима, можете ојачати и охрабрити једни друге. Према свима се односите са љубазношћу и достојанством. Многи нечланови су дошли у Цркву преко пријатеља који су их укључили у црквене активности.

Ова често понављана изрека је увек тачна: „Поштење је најбоље правило."[13] Млади светац последњих дана живи онако како поучава и како верује. Поштен је према другима. Поштен је према себи. Поштен је према Богу. Поштен је из навике и аутоматски. Када треба да донесе тешку одлуку, никада се не пита: „Шта ће други мислити?" него, „Шта ћу ја мислити о себи?"

Неки ће доћи у искушење да осрамоте лични стандард поштења. На часу пословног права на факултету, сећам се да се само један колега студент није припремао за разредне дискусије. Помислио сам: „Како ће положити завршни испит?"

Открио сам одговор када је дошао на завршни испит, једног зимског дана, обувен само у сандале на босе ноге. Био сам изненађен и посматрао сам га када је час почео. Све његове књиге налазиле су се на поду, према упутству. Скинуо је сандале са ногу а затим је ножним прстима које је извежбао и премазао глицерином, вешто окретао странице књига које су се налазиле на поду, прегледајући одговоре на испитна питања.

Добио је једну од највећих оцена из курса пословног права. Али дошао је дан обрачуна. Касније док се припремао за свој завршни испит, први пут је декан посебно за његов научни рад рекао: „Ове године ћу одступити од традиције и одржаћу усмени уместо писменог испита." Наш љубимац, стручњак вештих ножних прстију открио је да су његове ноге овога пута уста и пао је на испиту.

Како говорите и речи које користите много говоре о слици коју бирате да прикажете. Користите речи које изграђују и подижу оне око вас. Безбожне, вулгарне или грубе речи и неприкладне или неукусне шале су увредљиве за Господа. Никада не злоупотребљавајте име Бога или Исуса Христа. Господ је рекао: „Не узимај узалуд имена Господа Бога својега."[4]

Наш Небески Отац саветовао нас је да тражимо „све што је честито, лепо или на добром гласу."[5] Све што читате, слушате или гледате оставља утисак на вас.

Порнографија је посебно опасна и ствара зависност. Истраживање порнографије из радозналости може постати навика која вас држи под контролом, водећи до непристојнијих материјала и до сексуалног преступа. Избегавајте порнографију по сваку цену.

Не плашите се да напустите филм, искључите телевизор или промените радио станицу, ако оно што се преноси није у складу са стандардима Небеског Оца. Укратко, ако нисте сигурни да ли је одређени филм, књига или неки други вид забаве прикладан, не гледајте га, не читајте је, не учествујте.

Апостол Павле је рекао: „Не знате ли да сте ви црква Божја, и дух Божји живи у вама? ... Јер црква је Божја света, а то сте ви."[6] Браћо, наша је одговорност да држимо своја тела чистима.

Тешке дроге, злоупотреба лекова, алкохол, кафа, чај и дувански производи уништавају нашу физичку, менталну и духовну добробит. Сваки облик алкохола је штетан за ваш дух и тело. Дуван вас може учинити зависним, ослабити ваша плућа и скратити вам живот.

Музика вам може помоћи да се приближите вашем Небеском Оцу. Може се користити да образује, поучава, надахњује и уједињује. Међутим, музика може, својим ритмом, интезитетом и текстовима, отупити вашу духовну осетљивост. Не можете дозволити себи да испуните своје умове недостојном музиком.

Због тога што је сексуална интимност толико света, Господ захтева самоконтролу и чедност пре брака као и потпуну верност после склапања брака. У састајању, опходите се са својом девојком са поштовањем, и очекујте да она исто поштовање покаже према вама. Преступ неизбежно прате сузе.

Председник Дејвид О. Мекеј, девети председник Цркве, је саветовао: „Преклињем вас да имате чисте мисли." Затим је објавио ову значајну истину: „Сваком поступку претходи мисао. Ако желимо да контролишемо своје поступке, морамо контролисати своје мисли." Браћо, испуните своје умове лепим мислима, и ваши поступци биће прикладни. Нека свако од вас може да одјекује истином коју је изрекао Тенисонов Сир Галахада: „Моја снага је снага десеторице јер ми је срце чисто."[7]

Не тако давно, аутор чланка на тему сексуалности код тинејџера сажео је своје истраживање рекавши да друштво шаље тинејџерима помешану поруку: рекламе и широки медији преносе „веома тешке поруке да је сексуална активност прихватљива и пожељна," подстреке који понекад заглушују упозорења стручњака и молбе родитеља. Господ прелази преко свих медијских порука јасним и одређеним речима када нам каже: „Будите чисти."[8]

Кад год искушење дође, сетите се мудрог савета апостола Павла, који је рекао: „Друго искушење не дође на вас осим човечјега; али је веран Бог који вас неће пустити да се искушате већма него што можете, него ће учинити с искушењем и крај, да можете поднети."[9]

Када сте потврђени за члана Цркве, добиле сте право на пратњу Светог Духа као вашег сарадника. Он вам може помоћи да доносите добре одлуке. Када сте пред изазововом или у искушењу, не треба да се осећате самима. Сетите се да је молитва препорука за духовну моћ.

Ако се неко спотакао на свом путу, постоји пут повратка. Тај процес се зове покајање. Наш Спаситељ је умро да би вама и мени обезбедио тај благословен дар. Пут је тежак, бећање је стварно: „Ако греси ваши буду као скрлет, постаће бели као снег."[10]

Не ризикујте свој вечни живот. Држите Божје заповести. Ако сте згрешили, што пре започнете свој повратак назад, пре ћете наћи свој сладак мир и радост која долази са чудом праштања. Срећа долази начином живота на који Господ жели да живите и служењем Богу и другима.

Духовна снага често долази кроз несебичну службу. Пре доста година посетио сам, како се у то време звала, Калифорнија мисију, где сам интервјуисао младог мисионара из Џорџије. Сећам се да сам га питао: „Да ли сваке недеље пишеш својим родитељима?"

Одговорио је: „Да, брате Монсоне."

Затим сам питао: „Да ли уживаш у писмима од куће?"

Није одговорио. После дуже паузе упитао сам: „Када си последњи пут добио писмо од куће"

Дрхтавим гласом је одговорио: „Никада нисам добио писмо од куће. Отац је само ђакон, а мајка није члан Цркве. Молили су ме да не идем. Рекли су да ми неће писати ако одем на мисију. Шта да радим, брате Монсоне?"

У себи сам се помолио Небеском Оцу: „Шта да кажем овом Твом младом слузи, који је жртвовао све да би Ти служио?" А онда је дошло надахнуће. Рекао сам: „Старешино, шаљи писма оцу и мајци сваке недеље док си на мисији. Кажи им шта радиш. Кажи им колико их волиш а затим им изнеси своје сведочанство."

Упитао је: „Да ли ће ми онда писати?"

Одговорио сам: „Онда ће ти писати?"

Растали смо се и ја сам отишао својим путем. Месецима касније када сам присуствовао окружној конференцији у Јужној Калифорнији, један млад мисионар је дошао до мене и рекао: „Брате Монсоне, да ли ме се сећате? Ја сам мисонар који није примао писма од мајке и оца током првих девет месеци на мисији. Рекли сте ми: 'Пиши кући сваке недеље, старешино, и твоји родитељи ће ти одговорити.'" Затим је питао: „да ли се сећате обећања, старешино Монсон?"

Сетио сам се. Питао сам: „Да ли су ти се родитељи јавили?"

Посегнуо је у џеп и извадио свежањ писама увезаних гумицом, извадио једно писмо са врха гомиле и рекао: „Чуо сам се са својим родитељима! Чујте ово писмо од моје мајке: 'Сине, толико се радујемо твојим писмима. Поносни смо на тебе, нашег мисионара. Знаш шта има ново? Тата је зарећен у свештеника. Припрема се да ме крсти. Ја се састајем са мисионарима; и за годину дана желимо да дођемо у Калифорнију када завршиш своју мисију, јер би смо желели да са тобом постанемо породица заувек, уласком у Господњи храм.'" Овај млади мисионар је упитао: „Брате Монсоне, да ли Небески Отац увек одговара на молитве и испуњава апостолска обећања?"

Одговорио сам: „Када неко има веру какву си ти испољио, Небески Отац чује такве молитве и одговара на свој начин."

Чисте руке, чисто срце и спреман ум дотакли су небо. Благослов са неба је послат на ревносну молитву једног мисионара понизног срца.

Браћо, моја је молитва да можемо живети тако да и ми можемо дотаћи небо и на сличан начин бити благословени, сви ми, у име Даваоца свих благослова, управо Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. „Come, All Ye Sons of God," *Химне,* бр. 322.

2. *For the Strength of Youth* (брошура, 2001. год.), стр. 24, 25.

3. Miguel de Cervantes, из John Bartlett, comp., *Familiar Quotations,* 14. изд. (1968. год.), стр. 197.

4. 2. Књ. Мојсијева 20:7.

5. Чланци вере 1:13.

6. 1. Посл. Коринћанима 3:16-17.

7. Alfred Lord Tennyson, из *Familiar Quotations,* стр. 647.

8. УИЗ 38:42.

9. 1. Посл. Коринћанима 10:13.

10. Књ. пророка Исаије 1:18.

Ви сте моје руке

Од председника Дитера Ф. Ухдорфа,

другог саветника у Првом председништву

Као ученици Исуса Христа, позвани смо да подржавамо и исцељујемо а не да осуђујемо.

Једна прича говори о томе да је током бомбардовања једног града у Другом светском рату, тешко оштећена велика статуа Исуса Христа. Када су грађани пронашли статуу међу рушевинама, плакали су јер је била омиљени симбол њихове вере и Божјег присуства у њиховим животима.

Стручњаци су били у могућности да реновирају већину статуе, али њене руке су биле толико оштећене да нису могле бити обновљене. Неки су предложили да ангажују вајара да направи нове руке, али други су желели да остане како јесте - сталан подсетник на трагедију рата. На крају је статуа остала без руку. Међутим, грађани су на подножје статуе Исуса Христа додали ове речи: „Ви сте моје руке."

Ми смо Христове руке

У овој причи се крије мудра лекција. Када размишљам о Спаситељу, често Га видим раширених руку; испружених да утеше, исцеле, благослове и воле. Он са људима никада није разговарао *са снисходљивошћу.* Волео је понизне и кротке и ишао је међу њима послужујући им и нудећи наду и спасење.

То је оно што је чинио током свог смртничког живота; то је оно што би чинио да данас живи међу нама; и то је оно што ми треба да чинимо као Његови ученици и чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана.

Овог дивног ускршњег јутра, наше мисли и наша срца су близу Њега - Наде Израела и Светла света.

Док опонашамо Његов савршен пример наше руке могу постати Његове руке; наше очи, Његове очи; наша срца, Његова срца.

Наше руке могу загрлити

На мене оставља дубок утисак начин на који се чланови наше Цркве стављају у службу другима. Када чујемо за вашу несебичну жртву и огромну самилост, наша срца су пуна захвалности и среће. Ви сте блистава светлост свету и познати сте по својој доброти и самилости широм земаљске кугле.

Нажалост, с времена на време такође чујемо за чланове који су се обесхрабрили и стога престали да долазе и учествују на нашим црквеним састанцима, јер мисле да ту не припадају.

Када сам био дечак, Немачка је била разорена и у рушевинама од последица Другог светског рата. Многи су били гладни, болесни и на самрти. Добро се сећам хуманитарне испоруке хране и одеће која је дошла из Цркве у Солт Лејк Ситију. До данашњег дана још увек могу да се сетим мириса одеће и још увек могу да осетим укус и сласт компота од бресака из конзерве.

Било је неких који су се прикључили Цркви због добара која су примали у то време. Неки чланови су са потцењивањем гледали на те нове обраћенике. Чак су их називали увредљивим именом: *Büchsen Mormonen* или „Мормони конзервиране хране." Вређали су те нове чланове јер су веровали да ће, оног тренутка када њихове материјалне потребе буду задовољене, отпасти.

Мада су неки отишли, многи су остали - долазили су у Цркву, наслађивали се јеванђељем и осећали нежно прихватање брижних браће и сестара. Открили су „дом." И сада, три, четири генерације касније, многе породице у Цркви воде порекло од тих обраћеника.

Надам се да са добродошлицом примамо и волимо сву Божју децу, укључујући оне који се можда облаче, изгледају, говоре, или просто раде ствари другачије. Није добро чинити да се други осећају као да су непотпуни. Хајде да подижемо оне око нас. Испружимо руку добродошлице. Опходимо се према нашој браћи и сестрама у Цркви са посебном мером човекољубља, самилости и милосрђа, тако да најзад осете да су коначно нашли дом.

Када смо у искушењу да осудимо, сетимо се Спаситеља који „љуби свет, толико да живот свој полаже да може *све* људе себи привући.

. . . [И] Он рече:

Дођите к мени сви крајеви земаљски . . . [него] су *сви* људи повлашћени, једни као и други, и никоме није забрањено."[1]

Када читам Света писма очигледно је да они који примају Спаситељев највећи прекор су често они који себе уздижу због свог богатства, утицаја или самоправедности.

Једном приликом је Спаситељ подучавао параболу о два човека која су отишла у храм да се моле. Један човек, поштован фарисеј, се молио: „Боже, хвала ти што нисам као други људи, разбојници, неправедници, прељубници, или и као овај цариник. Постим двапут у недељи, дајем десетак од свега што добијем."

Други човек, омражени цариник, „стајаше издалека и не хтеде ни очију подићи на небо, него бијаше прса своја и говораше: Боже, милостив буди мени грешноме!" А Исус је рекао: „Кажем вам, овај отиде оправдан својој кући, онај не."[2]

Истина је „сви су згрешили и немају славе Божје."[3] Свима нама потребна је милост. У последњи дан када будемо позвани до судијске столице Божје, зар се не надамо да ће нам многе наше несавршености бити опроштене? Зар не жудимо да осетимо Спаситељев загрљај?

Чини се да је једино исправно и прикладно да пружимо другима оно што тако ревносно желимо за себе.

Не предлажем да прихватимо грех или да пређемо преко зла у својим личним животима или у свету. Ипак, у нашем жару понекад мешамо грех са грешником и сувише брзо осуђујемо и с премало самилости. Из модерног откривења знамо да „вредност је душе велика у очима Божјим."[4] Не можемо измерити вредност нечије душе више него што можемо мерити распон свемира. Свака особа коју сретнемо је VIP за нашег Небеског Оца. Када то разумемо, можемо почети да разумемо како треба да се опходимо према нашим ближњима.

Једна жена која је годинама пролазила кроз искушења и тугу рекла је кроз сузе: „Схватила сам да сам попут старе новчанице од 20 долара - згужвана, поцепана, прљава, злоупотребљавана и пуна ожиљака. Али сам ипак новчаница од 20 долара. Вредим нешто. Мада можда не изгледам као нешто вредно, и премда сам похабана и отрцана, и даље вредим пуних двадесет долара."

Наше руке могу утешити

Имајући Имајући то на уму, нека се наша самилосна срца и руке пруже према другима, према свакоме ко хода својим тешким путем. Као ученици Исуса Христа, нашег Учитеља, позвани смо да подржавамо и исцељујемо уместо да осуђујемо. Заповеђено нам је да тугујемо са онима који тугују, и тешимо оне којима је утеха потребна.[5]

Није достојно нас хришћана да мислимо да они који пате заслужују своје патње. Ускршња недеља је прави дан да се сетимо да је наш Спаситељ добровољно узео на себе бол, болести и патње свих нас - чак и оних међу нама који наизглед заслужују своје патње.[6]

У Причама Соломуновим читамо да „у свако доба љуби пријатељ, и брат постаје у невољи."[7] Волимо увек. А посебно будимо при руци нашој браћи и сестрама у невољи.

Наше руке могу служити

Једна стара јеврејска легенда говори о два брата, Авраму и Зимрију, који су имали њиву и радили заједно. Договорили су се да поделе рад и приносе на једнаке делове. Једне ноћи када се приближило време жетве, Зимри није могао да заспи јер му се чинило да није исправно да Аврам,

који је издржавао жену и седморицу синова, треба да прими само половину рода, док он сам има толико.

Стога се Зимри обукао и тихо отишао на њиву где је узео трећину свога рода и пребацио на братову страну. Затим се вратио у свој кревет, задовољан што је учинио праву ствар.

У међувремену, ни Аврам није могао да заспи. Размишљао је о свом јадном брату Зимрију, који је био сам и није имао синова да му помогну у послу. Није му се чинило исправним да Зимри, који је сам толико напорно радио, добије само половину рода. Бог тиме сигурно не би био задовољан. Стога се Аврам обукао и тихо отишао на њиву где је узео трећину свога рода и пребацио на страну свог вољеног брата.

Следећег јутра браћа су отишла на њиву и обојица били запањени што су гомиле и даље биле подједнаке. Те ноћи оба брата су спавала ван својих кућа како би поновили оно од претходне ноћи. Али овог пута су обојица открила један другог и када се то десило, плакали су и загрлили се. Ниједан није могао да говори, јер су им срца била преплављена љубављу и захвалношћу.[8]

Ово је дух самилости: да волимо друге као што волимо себе,[9] тражимо њихову срећу и чинимо им оно што се надамо да ће они чинити нама.[10]

Права љубав захтева деловање

Права љубав захтева деловање. Можемо цео дан говорити о љубави - можемо писати белешке или песме које говоре о њој, певати песме које је славе, и држати проповеди које је подстичу - али док ту љубав не покажемо на делу, наше речи су само „звоно које звони или прапорац који звечи."[11]

Христ није само говорио о љубави, Он ју је показивао сваки дан свог живота. Није се издвојио из гомиле. Пошто је био међу људима, Исус је досезао до појединца. Спасавао је изгубљене. Није само подучавао о досезању других у љубави а затим тај задатак преносио на друге. Није само подучавао, него нам је такође показао како да „помогнемо слабима, подигнемо руке које су спуштене и ојачамо клецава колена."[12]

Христ зна како савршено послуживати другима. Када Спаситељ испружи своје руке, они које Он дотакне коначно се подижу и постају већи, јачи и бољи људи.

Ако смо ми Његове руке, зар не треба да чинимо исто?

Можемо волети као Он

Спаситељ је открио савршене приоритете за наше животе, наше домове, наша одељења, наше заједнице и наше државе када је говорио о љубави као великој заповести о којој „виси сав закон и пророци."[13] Можемо проводити своје дане обузети најситнијим детаљима живота, закона и дугачког списка ствари које треба да урадимо; али ако занемаримо велике заповести, недостаје нам сврха и ми смо облаци без воде, ношени ветровима; и дрвеће без рода.[14]

Без љубави према Богу Оцу и нашим ближњима само смо љуштура Његове Цркве - без сржи.

Од какве је вредности наше подучавање ако нема љубави? Чему служе мисионари, храм или добротворни рад ако нема љубави?

Љубав је оно што је надахнуло нашег Небеског Оца да створи наше духове; она је оно што је одвело нашег Спаситеља у Гетсемански врт да положи себе за откуп наших греха. Љубав је главни мотив плана спасења. Она је извор среће, увек свеж извор исцељења и драгоцено врело наде.

Када испружимо своје руке и своја срца према другима у христоликој љубави, догађа нам се нешто дивно. Наши духови су исцељени, племенитији и јачи. Ми смо срећнији, мирнији и пријемчивији за подстицаје Светог Духа.

Свим својим срцем и душом изражавам захвалност нашем Небеском Оцу за Његову љубав према нама, дар Његовог Сина, за живот и пример Исуса Христа и за Његову безгрешну и несебичну жртву. Радујем се због чињенице да Христ није мртав већ је устао из гроба! Он живи и вратио се на земљу да обнови људима своју власт и јеванђеље. Он нам је дао савршен пример какви мушкарци и жене треба да будемо.

Ове ускршње недеље, и свакога дана, док побожно и са страхопоштовањем размишљамо о томе како нас Спаситељ грли, теши и исцељује, обавежимо се да ћемо постати Његове руке, да би други преко нас могли осетити Његов загрљај пун љубави. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 2. Нефи 26:24–25, 28; курзив додат.

2. Видети Јев. по Луци 18:9-14.

3. Римљанима посл. 3:23.

4. УИЗ 18:10.

5. Видети Мосија 18:9.

6. Видети Алма 7:11–13; Учење и завети 19:16.

7. Приче Соломунове 17:17.

8. Видети Clarence Cook, „Abram and Zimri," из *Poems by Clarence Cook,* (1902. год.), стр. 6–9.

9. Видети Јев. по Матеју 22:39.

10. Видети Јев. по Матеју 7:12.

11. 1. Посл. Коринћанима 13:1.

12. Видети Учење и завети 81:5.

13. Јев. по Матеју 22:40.

14. Видети Јудина посл. 1:12.

„Он жив је! Сва слава Његовом имену!”

Од старешине Ричарда Џ. Скота,

из Већа Дванаесторице апостола

Наше разумевање Помирења Исуса Христа и вере у њега, обезбедиће снагу и способност који су потребни за успешан живот.

Ускршње је јутро, свети дан који је широм хришћанског света осмишљен у спомен победе Исуса Христа над смрћу. Његово васкрсење је покидало оно што су до тада били нераскидиви ланци смрти. Он је отворио начин на који ће свако од деце Небеског Оца рођено на земљи имати прилику да устане из мртвих и поново живи.

Како мора да се наш Отац на небу радовао тог светог дана када је Његов савршено послушан и достојан Син, покидао ланце смрти. Коју вечну сврху ће план среће нашег Оца имати уколико се не активира преко бесконачног и вечног Помирења Његовог величанствено послушног Сина? Која би вечна сврха произишла из стварања земље где интелигентна бића оденута духовним рухом примају физичка тела, да је смрт крај постојања и да нико неће васкрснути? Какав је величанствен тренутак било то јутро за све који су разумели његов значај.

Ускрс је то свето доба када се срце сваког посвећеног хришћанина у понизној захвалности окреће нашем љубљеном Спаситељу. То је време које треба да донесе мир и радост свима који Га воле и показују то послушношћу Његовим заповестима. Ускрс доноси размишљања о Исусу, Његовом животу, Његовом помирењу, Његовом васкрсењу, Његовој љубави. Он је устао из мртвих „са исцељењем на својим крилима” (Малахија 4:2; 3. Нефи 25:2). Ах, како нам је свима потребно то исцељење које Откупитељ може да пружи. Моја порука наде се заснива на начелима отелотвореним у учењима Великог Учитеља, Исуса Христа.

Чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана могу потпуније разумети ширину и дубину исцељења које Његово помирење пружа због тога што имамо пунину Његовог учења. Ми схватамо да оно што је Он добровољно учинио неизмерном патњом и жртвом неће утицати само на нас у овом животу него и у целој вечности.

Овог Ускрса, док се сећате Васкрсења, цене која је плаћена, и дара добијеног кроз Помирење, размислите о томе шта Света писма подучавају о тим светим догађајима. Ваше лично сведочанство о њиховој стварности биће ојачано. Они морају бити више од начела која учите напамет. Морају бити изаткани од саме природе вашег бића као моћно утврђење против нарастајуће плиме одвратности која квари наш свет.

Пророк Лехи је објавио дубокоумну истину када је рекао: „Стога, откупљење долази преко и посредством Светог Месије, јер је Он пун благодати и истине. Гле, нуди Он себе као жртву за грех, да испуни сврху закона за све оне који имају срце скрушено и дух раскајан. И ни за кога више

свrха закона не може бити испуњена" (2. Нефи 2:6-7). Тај стих показује да за охоле и надмене је као да Помирења није ни извршено.

Исус Христ живи. Он је наш Спаситељ, наш Откупитељ. Он је прослављено, васкрсло биће. Он има способност да преноси љубав која је тако моћна, тако велика да надмашује способност људског језика да је изрази на прави начин. Он је дао свој живот да би покидао окове смрти. Његово помирење је у потпуности оживело план среће Његовог Оца на Небу.

Исус послужује равнотежу између правде и милости условљену нашом послушношћу Његовом јеванђељу. Он је светло целом човечанству. Он је извор сваке истине. Он испуњава сва своја обећања. Сви који су послушни Његовим заповестима зарадиће најузвишеније благослове који се могу замислити.

Без помирења, Отац у небеском плану среће не би могао потпуно деловати. Помирење даје сваку прилику за превладавање последица грешака направљених у животу. Када смо послушни закону, примамо благослов. Када кршимо закон ништа не остаје од претходне послушности да би задовољило захтеве правде за тај прекршен закон. Спаситељево помирење дозвољава нам да се покајемо за сваку непослушност и на тај начин избегнемо казне које правда намеће.

Моје дубоко поштовање и захвалност за Помирење Свеца Израеловог, Кнеза Мира и нашег Откупитеља, стално се увећава док настојим да га боље разумем. Разумем да ниједан смртнички ум не може на прави начин замислити, нити људски језик прикладно изразити, пуни значај свега што је Исус Христ учинио за децу нашег Небеског Оца кроз помирење. Ипак је важно да свако од нас научи све што може о томе. Помирење је тај главни састојак у плану среће нашег Небеског Оца без ког тај план не би могао да се активира. Ваше разумевање помирења и увиди које оно пружа за ваш живот веома ће увећати ваше делотворно коришћење свог знања, искуства и вештина које стекнете у смртничком животу.

Верујем да је поучно трудити се да замислимо шта Помирење захтева и за Оца и за Његовог послушног Сина. Три изазова са којима се Спаситељ суочио су:

Прво, огроман осећај одговорности, јер је схватио да изузев ако се не уради савршено, ниједно дете Његовог Оца Му се не може вратити. Они би заувек били протерани из Његовог присуства пошто не би било начина да се покаје за прекршене законе, а ниједна нечиста ствар не може постојати у Божјем присуству. План Његовог Оца би пропао и свако духовно дете било би подвргнуто вечној контроли и мучењу од стране Сотоне.

Друго, у свом апсолутно чистом уму и срцу, Он је лично морао да осети последице свега са чим се цело човечанство сусретало, чак и са најизопаченијим, најподлијим гресима.

Треће, Он је морао да претрпи жесток напад Сотониних следбеника док су физички и емоционални нападали до граница издржљивости. Затим, из разлога које не знамо у потпуности, када је био највише изнемогао, у време када је Спаситељу највише била потребна помоћ, Његов Отац Му је дозволио да узме на себе тешку одговорност само сопственом снагом и способношћу.

Покушавам да замислим колико је мучно било за нашег Оца на Небу када је Спаситељ завапио са крста: „Боже мој, Боже мој, зашто си ме напустио?" (Матеј 27:46; Марко 15:34).Не верујем да је

Отац на Небу напустио свог Сина на крсту. Верујем да је вапај био мотивисан тренутком када је Син осетио да је уклоњен подржавајуће силе коју је увек уживао од стране свог Оца. Његов Отац је препознао да Спаситељ треба да оствари помирење потпуно сам без подршке споља. Отац није напустио свог Сина. Омогућио је да Његов савршен Син убере вечне плодове помирења.

Нико од нас никада у смртности не може на прави начин ценити пуну благотворност последица помирења.

Постоји неодложна потреба за сваког од нас да ојача своје разумевање значаја Помирења Исуса Христа тако да оно постане неуздрман темељ на коме треба да градимо своје животе. Како свет постаје све лишенији основних стандарда, и док се поштење, честитост и чистоћа све виша гурају у страну у тежњи за задовољавањем апетита, наше разумевање и вера у помирење Исуса Христа ће обезбедити снагу и способност потребне за успешан живот. Такође ће донети самопоуздање у време искушења и мир у тренуцима немира.

Енергично вас подстичем да успоставите план личног проучавања да бисте боље разумели и ценили неупоредиве, вечне, бесконачне последице савршеног испуњења Исуса Христа његовог божански одређеног позива као нашег Спаситеља и Откупитеља. Интензивно самостално проучавање Светих писама поред истраживања и искрене молитве, утврдиће ваше разумевање и захвалност за Његово непроцењиво помирење. Још један моћан начин за учење о Исусу Христу и Његовом Помирењу је путем доследног посећивања храма.

Нека свако од нас обнови своју одлучност да подучава истинита начела унутар светости свога дома. Док то будемо чинили, обезбедићемо највећу прилику да усрећимо духове поверене нашој бризи. Користите Цркву као праведно средство за јачање дома, али препознајте да као родитељи имамо основну одговорност и повластицу да нас Господ води у васпитању духовне деце које је Он поверио нашој бризи.

Важност подучавања истине у дому је основна. Црква је важна, али дом је место где родитељи обезбеђују потребно разумевање и усмерење за децу. Заиста се каже да су најважнији позиви у времену и вечности позиви оца и мајке. Временом ћемо бити ослобођени свих других задужења која примамо, али не дужности оца и мајке.

Док дубоко размишљате, не само читате, него размишљате и медитирате, о стиховима из Светих писама, моћ Светог Духа ће прочистити истине у вашем уму и срцу као сигуран темељ у ово несигурно време у коме живимо. Као родитељи, припремајте своју децу за изазове са којима ће се сусрести. Учите их истини, охрабрујте их да живе по њој и биће им добро, без обзира на то колико ће свет бити уздрман.

Овог ускрса одлучите да Господа Исуса Христа учините живим средиштем свог дома. Будите сигурни да вас при свакој одлуци коју донесете, било да је духовне или физичке природе, води мисао „Шта би Господ Исус Христ желео да урадим?" Када је Спаситељ центар вашег дома, он је испуњен миром и спокојством. Ту влада дух мирног уверења које прожима дом који осећају деца, а исто тако и одрасли.

Најбољи начин да направите сталну промену на добро је да Исуса Христа учините својим моделом, а Његова учења својим водичем у животу.

Ако сте били непослушни Његовим заповестима и осећате се недостојнима, знајте да је iу тог разлога Господ, Исус Христ положио свој живот. Преко свог помирења Он је заувек створио прилику да се такве грешке превладају, да се покајете због неприкладних избора и победите негативни утицај у животу супротном Његовим учењима.

Спаситељ воли сваког од нас и омогућиће да свака наша потреба буде задовољена када се послушношћу квалификујемо за све благослове које Он жели да имамо на овој земљи. Волим Га и дивим Му се. Као Његов овлашћен слуга свечано сведочим свим својим бићем да Он живи, у име Исуса Христа, амен.

Окрените се Господу

Од старешине Доналда Л. Халстрома,

из председништва Седамдесеторице

Никада немојте дозволити да било какве земаљске околности униште вашу духовност

Пре много година, посматрао сам тешку тугу, која се претворила у трагедију. Млади пар је ускоро требало да добије своје прво дете. Њихови животи били су испуњени узбуђењем и ишчекивањем тог невероватног искуства. Током порођаја, дошло је до компликација и беба је умрла. Велика туга се претворила у жалост, жалост у бес, бес у осећање кривице, а кривица у жељу за осветом према лекару кога су они сматрали потпуно одговорним. Родитељи и остали чланови породице су удружили снаге, заједно покушавајући да униште репутацију и каријеру лекара. Како су недеље, а потом и месеци огорчености изједали породицу, њихова озлојеђеност се пренела на Господа. „Како је могао да дозволи да се нешто тако страшно догоди?” Одбили су понављане напоре црквених вођа и чланова да их духовно и емотивно утеше и временом су се удаљили од Цркве. Четири генерације те породице сада је погођено. Тамо где су некада боравили вера и посвећеност Господу и Његовој Цркви, деценијама нема никакве духовне активности било ког члана породице.

У најтежим животним околностима, често постоји само један извор мира. Кнез мира, Исус Христ, показује своју милост позивајући: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити” (Јев. по Матеју 11:28-29). Даље обећава: „Мир свој дајем вам: не дајем вам га као што свет даје” (Јев. по Јовану 14:27).

Моји бака и дека са очеве стране имају двоје деце, сина (мог оца) и ћерку. Након што је одслужио мисију и војни рок на Хавајима, мој отац се вратио на острва 1946. год. да би се афирмисао на професионалном плану и подигао своју породицу. Његови родитељи су живели у Солт Лејк Ситију, као и његова сестра. Она се удала 1946. год., а четири године касније је очекивала принову. За родитеље је посебан осећај када ишчекују ћерку (у овом случају једину ћерку), као своје прво дете. Нико није знао да носи близанце. Нажалост, и она и близанци су умрли током порођаја.

Моји бака и дека су били неутешни. Ипак, њихова жалост их је моментално окренула Господу и Његовом помирењу. Не размишљајући о томе како је то могло да се догоди и кога би могли да окривљују, усредсредили су се на вођење праведног живота. Моји бака и дека никада нису били богати; никада нису припадали крему друштва; никада нису служили као црквене вође - једноставно су били посвећени свеци последњих дана.

Након пензионисања 1956. године, преселили су се на Хаваје да би живели са својим јединим потомством. Наредне деценије провели су у љубави према својој породици, служећи у Цркви и углавном су једноставно уживали у друштву једно другог. Никада нису волели да буду раздвојени и чак су говорили о томе да ће, ко год умре први, пронаћи начин да ускоро поново буду заједно. На прагу њиховог деведесетог рођендана и после 65 година брака, умрли су природном смрћу једно за другим, са неколико сати разлике. Као њихов бискуп, водио сам њихову дуплу сахрану.

Вера деке Арта и баке Лу, поготово када су се суочавали са потешкоћама, имала је утицај на четири наредне генерације.

Ако „безумници ће ти се подсмехивати.у невољи прослављам, јер.избављаће ме и у будућности

Да наша деца могу да виде лице Спаситеља

Од сестре Черил С. Лант,

недавно разрешене врховне председнице Школице

Наша света одговорност, као родитеља и вођа ове нове генерације деце, јесте да их доведемо Спаситељу.

Пре неколико година поучавала сам групу вођа разреда јаслице, о томе како се даје кратка лекција о јеванђељу најмлађој деци. У крилу једне од вођа седео је њен мали син. Држала сам слику Спаситеља у руци и док сам показивала како се треба обраћати деци, започела сам причу о Исусу. Мали дечак се одвојио од маминог крила, допузао до мене, озбиљно погледао слику и додирнуо лице. У том тренутку разговора, поставила сам питање: „Ко је ово?” Са осмехом на лицу, дете је одговорило: „Исус”.

Ово дете није било довољно велико да може да каже сопствено име, али је препознало слику и знало име Спаситеља. Док сам посматрала ову дивну реакцију, помислила сам на речи Спаситеља, када је рекао: „Увек тражите лице Господње, да у стрпљивости задобијете душе своје и живот вечни имате”. (УИЗ 101:38)

Шта то значи тражити лице Спаситеља? Сигурно је да то значи више од једноставног препознавања Његове слике. Христов позив да Га тражимо је позив да Га упознамо, да знамо шта је учинио за нас и шта нас је замолио да учинимо. Долазак Христу и коначно посматрање Његовог лица, могући су једино док Му се приближавамо нашом вером и нашим делима. То се дешава када

улажемо напоре читавог живота. Дакле, како Га тражимо у овом животу, да бисмо могли да видимо Његово лице у следећем?

У 3. Нефију проналазимо извештај о људима који су заиста видели лице Спаситеља у овом животу. И мада Га, можда, нећемо видети сада, могли бисмо да учимо из њиховог искуства. Након Спаситељеве смрти, појавио се пред овим народом, поучавао их и благословио. А затим: „Догоди се да им Он заповеди да доведу дечицу своју" (3. Нефи 17: 11).

Наша је света одговорност као родитеља и вођа ове младе генерације деце да их доведемо Спаситељу, како би могли да виде Његово лице и лице нашег Оца на Небу. Када чинимо тако, такође приводимо и себе саме.

Понављам питање, како то можемо да постигнемо, поготово у свету који је преплављен обманама? У 3. Нефију, родитељи су волели Господа. Били су верници. Веровали су у чуда која је Исус изводио. Волели су своју децу. Сакупљали су их да чују реч Господњу и следили су Његове заповести како би довели децу к Њему.

Након што су довели децу, Христ је замолио родитеље да клекну. Онда је учинио за њих оно што је учинио за све нас. Молио се за њих Оцу, и док је то чинио, речено је да је било толико „величанствено и чудесно" и да речи то не могу описати (3. Нефи 17:16). Доласком Христу, и прихватањем Његовог помирења, ови родитељи су били ојачани да би могли да раде све што је неопходно за „довођење" њихове деце.

Још једна ствар коју је Христ замолио ове родитеље да учине, налази се у 3. Нефију 22:13: „Господ ће поучити сву децу твоју, и велик мир ће имати деца твоја ."

И тако, следећи сопствена искуства са Спаситељем, ови родитељи Нефијаца су поучавали своју децу о Њему. Учили су их да воле Господа. Учили су их Његовом јеванђељу. Учили су их како да живе по њему. Учили су их толико добро, да су се праведност и мир простирали земљом током 200 година (видети 4. Нефи 1:1-22).

Сада бих вас замолила да погледом потражите око себе оне које волите. Ово је најважније – наше породице. Сигурна сам да највише од свега желите да ова породица буде ваша у вечности. Извештај из 3. Нефија, може нам помоћи да доведемо своју децу к Њему, јер нам пружа модел који треба да следимо. Пре свега, морамо волети Господа свим својим срцем и морамо да волимо своју децу. Друго, морамо постати достојни примери за њих, тако што ћемо стално тражити Господа и тежити да живимо по јеванђељу. Треће, морамо учити своју децу јеванђељу и како да живе према његовим учењима.

Слеђење овог модела довођења наше деце к Спаситељу је један процес. Посматрајмо поново модел. Прво морамо научити како да волимо Господа и своје породице. За ово ће можда бити потребни време, искуство и веру. За то је потребна несебична служба. Али, када смо испуњени љубављу Господњом, можемо заволети своју децу баш као што Спаситељ воли нас. Можда ће јецати због онога што чинимо, али Он нас воли и увек је ту да нам помогне. На овај начин треба да учимо да волимо своју децу.

Друго, морамо постати достојни примери, што је такође један процес. Ако желимо да наша деца дођу к Христу, да би могли да виде Његово лице, важно је да и ми тежимо да Га видимо. Морамо да знамо како, да бисмо им показали. Морамо сопствене животе довести у ред, да би деца могла да се угледају на нас и да нас следе. Можемо поставити себи питање: „Шта моја деца виде када гледају у моје лице?" „Да ли виде одраз Спаситеља у мом лику, због начина на који живим свој живот?"

Сада запамтите, нико од нас неће бити савршен пример за нашу децу, али сви ми можемо постати достојни родитељи и вође. Наша тежња да будемо достојни је сама по себи пример. Понекад се можемо осећати неуспешнима, али можемо наставити да се трудимо. Са Господом и кроз Њега, можемо бити ојачани, да бисмо били онакви какви треба да будемо. Можемо да урадимо оно што треба да урадимо.

И треће, задужени смо за процес довођења своје деце Спаситељу, поучавајући их јеванђеоским истинама из Светих писама и пророцима, и помажући им да осете и препознају Духа. Чак и веома мала деца могу да разумеју и прихвате оно што је вечне природе. Воле Света писма и воле пророке. Урођена им је жеља да буду добра. На нама је да помогнемо да одржавају ту везу са небесима отвореном. На нама је да их заштитимо од утицаја који их удаљавају од Духа. Помоћ и упутства можемо пронаћи у Светим писмима. Онда можемо учити своју децу да и она проналазе у њима своје одговоре. Можемо их учити исправним начелима и помоћи им да их примене у сопственим животима. Можемо их усмерити према Духу, да би могли да приме лично сведочанство о истинама о којима уче. Можемо им помоћи да пронађу радост у живљењу према јеванђељу. Тако ћемо изградити чврст темељ вере и послушности у њиховим животима, који ће их ојачати.

Ипак, ништа од свега овога није лако. У извештају Нефијаца читамо да су те породице имале 200 година мира. Ипак, од њих се сигурно захтевало много напора. За то је потребно доста тешког рада, стрпљења и вере, али, ништа није важније и исплативије од тога. Ништа не може донети више радости. А Господ ће нам помоћи, јер Он воли своју децу чак и више од нас. Воли их и благословиће их.

Сетићете се да је Он благословио децу Нефијаца појединачно, и да се молио за њих (видети 3. Нефи 17:14-17, 21). Онда: „Обрати се мноштву и рече им: Погледајте малишане своје."

„И како они погледаше да виде, бацише поглед према небу и видеше небо отворено и видеше анђеле како са неба силазе као да су усред огња. И они сиђоше и окружише ове малишане. И они беху огњем окружени, а анђели им послуживаху" (3. Нефи 17:23-24).

Како могу наша деца доживети благослове попут ових данас? Старешина М. Расел Балард је рекао: „Јасно је да је, онима од нас којима су поверена драгоцена деца, дат свет, племенит задатак надзирања, јер смо ми они које је Бог одредио да окружујемо данашњу децу љубављу и ватром вере и разумевањем онога ко су." („Behold Your Little Ones," *Tambuli,* окт. 1994. год., стр. 40).

Браћо и сестре, ми смо анђели које је Небески Отац послао данас да благословимо децу, и можемо им помоћи да једнога дана виде лице Спаситеља, док поучавамо начелима јеванђеља и испуњавамо своје домове радошћу, јер живимо по њему. Заједно Га можемо упознати. Можемо осетити Његову

љубав и Његове благослове. И кроз Њега се можемо вратити у присуство Оца. То чинимо када смо послушни, верни и доследни у слеђењу Његових учења.

„Заиста, овако говори Господ, догодиће се да свако ко се окани греха својих и дође к мени, и име моје призове, и послуша глас мој, и држи заповести моје, моје ће лице видети и знати да сам то ја." (УИЗ 93:1)

Браћо и сестре, знам да Бог живи; Исус Христ је Његов Син, наш Спаситељ и Откупитељ. Позвао нас је да дођемо к Њему и заповедио нам је да доведемо своју децу, да бисмо заједно могли да видимо Његово лице и живимо у вечности са Њим и са нашим Оцем на Небу. Моја је молитва да се сви трудимо да примимо овај велики благослов, у име Исуса Христа, амен.

Следимо Исуса Христа

Од старешине Квентина Л. Кука,

из Већа Дванаесторице апостола

Радујемо се због свега што је Спаситељ учинио за нас. Сваком од нас је омогућио да добијемо спасење и узвишење.

Велика је одговорност обратити се ускршње недеље свецима последњих дана широм света који воле нашег Господа и Спаситеља, Исуса Христа. Овога јутра славимо Његову победу над смрћу. Захвални смо што разумемо и од срца осећамо захвалност за Спаситељеву добровољну помирбену жртву за нас. Повиновање вољи Његовог Оца донело је небеску победу над смрћу и непревазиђен је догађај у историји човечанства. Захвалан сам за ову прилику да говорим о слеђењу Спаситеља.

Последња два дана Спаситељеве смртничке службе пре Његовог распећа од огромне су важности, и на неки начин несхватљива. Толико се тога важног у вези са нашом вечном судбином догодило у четвртак а затим у петак, на дан Христовог распећа. Последња вечера, пасхална вечера, „ . . . установљена у спомен Израеловог избављења из ропства,"[1] започела је у четвртак увече. Обреди и учења велике важности започели су Последњом вечером. Поменућу само три. Прво, Спаситељ је увео обред причешћа. Узео је хлеб, изломио га, помолио се за њега и послужио својим ученицима говорећи: „Ово је тело моје које се даје за вас; ово чините за мој спомен."[2] На тај начин је установио причешће. Друго, посебан значај који Он придаје учењу о љубави као истакнутом начелу. Подучавао је: „По томе ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом."[3] Треће, Христовим посредовањем, односно под Његовим вођством, „Свети Дух је обећан апостолима" као још један Утешитељ.[4]

Спаситељ је после тога остварио Помирење. Преузео је на себе „грехе човечанства" и „ужасе које Сотона . . . може нанети."[5]

У том процесу он је поднео лажно, намештено суђење и ужасне и трагичне догађаје који су довели до Његовог распећа. То је коначно кулминирало Христовим победничким васкрсењем на ускршњу недељу.

Христ је испунио своју свету мисију Спаситеља и Откупитеља. Ми ћемо васкрснути из смрти и наши духови ће се сјединити са нашим телима. Ослањајући се на личну достојност преко Његове милости можемо имати величанствену прилику да се вратимо у Божје присуство.[6]

Пророк Џозеф Смит је, говорећи о тим ускршњим догађајима, рекао:

Основна начела наше религије су сведочанства апостола и пророка о Исусу Христу, да је умро, био сахрањен, и поново устао трећег дан, и успео се на небо. А све остале ствари у вези са нашом религијом само су додатак томе.[7]

Док се радујемо због божанског значаја Гетсеманије и Калварије, наша пажња је увек на васкрслом Господу. Фредерик Фарар, енглески теолог и верник, сведочио је да је најранија генерација верника у првобитној хришћанској цркви славила Спаситеља као „ Васкрслог, Вечног, и Прослављеног Христа," и „гледала на Њега не на крсту него на трону."[8]

Председник Гордон Б. Хинкли је подучавао да је наша порука свету да Он живи! Симбол Христа за свеце последњих дана налази се у значајном изражавању наше вере и начину на који живимо по јеванђељу.[9]

Док размишљамо о томе шта данас значи бити хришћанин, размислите о томе шта ће наш пут следбеништва захтевати од нас. Предлажем да размотримо и на прикладне начине имитирамо оно што је Спаситељ чинио у та последња два дана свог смртничког живота.

Прво, Спаситељ је увео обред причешћа. Спаситељ је знао шта Га очекује. Његова света помирбена мисија која је започела ратом на небу у предсмртничком постојању, требало је да се одвија те вечери и следећег дана. Ипак, са искушењима од стране Његових непријатеља која су Га очекивала, нема ни најмањег доказа да се припремао за одбрану од лажних оптужби. Спаситељ је уместо тога представио својим ученицима свети обред причешћа. Док размишљам о тој свечаној прилици, моја осећања су дубоко дотакнута. Састанак причешћа је најсветији од свих састанака у Цркви. После свог васкрсења, Спаситељ је установио причешће међу Нефијцима.[10] Ако желимо да будемо Његови ученици и предани чланови Његове Цркве, морамо се сећати причешћа и поштовати га. То омогућава свакоме од нас да скрушеног срца и раскајаног духа изразимо нашу спремност да следимо Спаситеља, да се покајемо и постанемо свеци кроз Христово Помирење.[11] Причешће нам омогућава да сведочимо Богу да ћемо се сећати Његовог Сина и држати Његове заповести док обнављамо свој крсни завет.[12] То увећава нашу љубав и захвалност за Оца и Сина.

Спаситељ је такође истакао љубав и јединство и објавио да ћемо бити познати као Његови ученици ако имамо љубави једни према другима. Када размишљамо о помирењу са вечним последицама за које се Он спремао, таква заповест захтева нашу послушност. Своју љубав према Богу показујемо када држимо Његове заповести и служимо Његовој деци. Ми не разумемо Помирење у потпуности, али можемо провести своје животе трудећи се да више волимо и будемо љубазни без обзира на невоље са којима се суочавамо.

Спаситељево задужење Његовим апостолима да воле једни друге и драматичан и моћан начин на који је подучавао та начела на последњој вечери је један од најузбудљивијих и најлепших догађаја последњих дана Његовог смртничког живота.

Није одржао једноставан час о моралном понашању. Био је то Син Божји који је молио своје апостоле и све ученике који ће доћи после њих, да се сете и следе ово најважније од свих Његових учења. Како се односимо и утичемо једни на друге је мера наше спремности да следимо Исуса Христа.

Док будемо слушали поруке са ове конференције бићемо дотакнути у својим срцима и одлучићемо и обавезати се да будемо бољи. Али у понедељак ујутру ћемо се вратити на посао, у школу, комшијама и у свет који је у многим случајевима ускомешан. Многи у овом свету су уплашени и љути једни на друге. Иако разумемо та осећања, треба да будемо уљудни у нашем говору и учтиви у међусобним односима. То је посебно истинито када се не слажемо. Спаситељ нас је подучавао да волимо чак и своје непријатеље.[13] Велика већина наших чланова води рачуна о том савету. Ипак, има оних који сматрају да је изражавање њихове личне љутње или слепо држање до свог мишљења важније од опхођења на начин на који је живео и подучавао Исус Христ. Позивам свакога од нас, појединачно, да препознамо да је начин на који се разликујемо права мера тога ко смо и да ли заиста следимо Спаситеља. У реду је не слагати се, али није у реду бити нељубазан. Насиље и силеџијство нису одговор на наша неслагања. Ако показујемо љубав и поштовање чак и у неповољним околностима, постајемо више налик Христу.

Спаситељево обећање Светог Духа Дванаесторици је од највеће важности у препознавању истакнуте улоге Светог Духа, трећег члана Божанства. Свети Дух је духовна особа, Утешитељ који износи сведочанство о Оцу и Сину, открива истину о свему, и посвећује оне који су се покајали и крстили. Према њему се односи као према Светом Духу обећања и као такав потврђује као прихватљиве за Бога праведна дела, обреде и завете сваког од нас.[14] Они који су запечаћени Светим Духом Обећања примају све што Отац има. [15]

Ми живимо у бучном свету, пуном сукоба, где је могуће гледати или слушати информације, музику или чак чисте глупости практично сваког тренутка у стању будности. Ако желимо да имамо надахнуће од Светог Духа, морамо наћи време да успоримо, размишљамо, молимо се и живимо тако да будемо достојни да примимо и делујемо према Његовим подстицајима. Избећи ћемо велике грешке ако обраћамо пажњу на Његова упозорења. Наша је повластица као чланова да примамо светло и знање од Њега све до дана савршенства.[16]

Искушења са којима се Спаситељ суочио у Гетсеманији и на крсту представљају за нас велики пример. Он се суочио са менталним, физичким и духовним болом који је изван нашег разумевања. У Врту се молио свом Оцу, говорећи: „Оче, ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова, али не моја воља него твоја воља да буде."[17] Као Његови ученици имаћемо тренутке када *ћемо бити неправедно искушани* и прогоњени, *некоректно исмевани* и када ћемо се суочавати са духовним олујама интензитета који ће нам се чинити *неподношљивим*, и пити из *горких чаша* за које се *молимо* да нас мимоиђу. Нико није изузет од животних олуја.

Припремамо се за Други Долазак Спаситеља. Света писма јасно говоре да нико не зна када ће се то догодити. Света писма нам говоре да ће у последњим данима међу горким чашама са којима ћемо се суочавати „ земља ће се трести по свету"[18] и „таласи морски што ће преплављивати преко међа својих."[19]

Разорни земљотреси и цунамији недавно су погодили различита места укључујући Чиле, Хаити и пацифичка острва. Пре неколико недеља бискуп Х. Дејвид Бартон, старешина Тад Р. Калистер и ја смо били у прилици да се упознамо са свецима који су изгубили чланове породице од последица цунамија који је погодио источну Самоу прошлог септембра. Капела је била пуна и био је то емотиван састанак. Могли смо те изабране чланове да уверимо да због помирења Исуса Христа могу бити уједињени са својим вољенима које су изгубили.

Председник округа Сони Персел возио је свој ауто када је угледао огроман талас како долази из правца мора. Затрубио је сиреном и зауставио децу која су путем ишла у школу и упозорио их да што је могуће брже отрче на више тло и у безбедност. Деца су следила његова упутства. Безумно је возио, дошао до своје четворогодишње ћерке, ставио је у ауто, а затим покушао да се домогне своје мајке. Пре него што је могао да дође до своје мајке, водени зид је покупио његов ауто и носио га стотинак метара где се зауставио на дрвету. Журио је да осигура своју ћерку на крову аутомобила а затим је пливао да би спасао своју мајку која се грчевито држала за грану другог дрвета у близини њихове куће. Са великим напором је пливао са њом до аута и безбедности. Многи нису имали толико среће. Нису имали времена да се домогну вишег тла и безбедности. Многи су изгубили животе, посебно млади и старији.

Рекли смо самоанским породицама да су чланови широм света изразили љубав и забринутост и молили се за њих и приложили посне приносе и хуманитарну помоћ и за чланове и за њихове суседе. Иста ситуација је са члановима и њиховим суседима у Чилеу и на Хаитију. То чинимо због тога што следимо Исуса Христа.

При сусрету са породицама на Самои, значај тога да се духовност попне на виши ниво, да се води бољи живот и приања за спасоносне обреде, био је веома јасан. Спаситељев пример и живот подучавају нас да духовно избегавамо нижи пут, где владају ствари овог света. Док сам се руковао са члановима после састанка, једна сестра ми је рекла да њена породица није била у храму и да су изгубили ћерку. Са сузама је рекла да је њихов циљ да се припреме за свете обреде храма како би могли вечно бити заједно.

Док сам размишљао о томе шта ми је та сестра рекла и о тренутном стању света, осетио сам потребу да без одлагања посаветујем свакога од вас да тражите више тло, уточиште и вечну заштиту храма.

Ускршње суботе, 3. априла 1836. године, недељу дана после посвећења храма у Киртланду, Дванаесторица су послуживала причешће Господње вечере члановима. По завршетку састанка, свечаном и тихом молитвом, Спаситељ се појавио у величанству пред пророком Џозефом и Оливером Каудеријем, и преко Мојсија, Илије и Илије Тесвићанина обновио додатне кључеве свештенства, укључујући свету моћ печаћења која уједињује породице у вечности.

Данас, овог ускршњег јутра, радујемо се због свега што је Спаситељ учинио за нас. Омогућио је да свако од нас прими своје спасење и узвишење. Али ми, попут деце са Самое, морамо трчати што брже можемо на више тло које је Он обезбедио за сигурност и мир.

Један од начина на који то чинимо је пријањањем за учења нашег живог пророка, председника Томаса С. Монсона. Он је изванредан пример особе која следи Спаситеља.

Овог величанственог ускршњег јутра понављам драгоцене речи које је написала Елиза Р. Сноу, верна слушкиња обнове:

О потпун, диван и славан,

Спасења велики план,

Где правда, милост и љубав

У божански ступају склад![21]

Износим своје апостолско сведочанство да Исус Христ живи и да је Спаситељ и Откупитељ света. Он је обезбедио пут до истинске среће. О томе сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ,* 3. изд. (1916. год.), стр. 594.

2. Јев. по Луци 22:19.

3. Видети Јев. по Јовану 13:34-35.

4. James E. Talmage, *Jesus the Christ,* стр. 603; такође видети Јев. по Јовану 14:16-17.

5. James E. Talmage, *Jesus the Christ,* стр. 613.

6. Видети 2. Нефи 9:6-24.

7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007. год.), стр. 49; такође видети УИЗ 20:22-25.

8. Frederic W. Farrar, *The Life of Lives - Further Studies in the Life of Christ* (1900. год.), стр. 209.

9. Видети Gordon B. Hinckley, „This Glorious Easter Morn," *Ensign,* May 1996. год., стр. 65-67; „The Symbol of Our Faith," *Liahona,* апр. 2005. год., 2-6.

10. Видети 3. Нефи 18:1-11.

11. Мосија 3:19.

12.Видети Мосија 18:8-10; УИЗ 20:37, 20:77-79.

13. Видети Јев. по Матеју 5:44.

14. Видети УИЗ 132:7.

15. Видети Римљанима 8:16-17; Ефесцима 1:13-14; УИЗ 76:51-60.

16. Видети УИЗ 50:24.

17. Јев. по Матеју 26:39.

18. Јев. по Матеју 24:7; Joseph Smith, Јев. по Матеју 1:29.

19. УИЗ 88:90.

20. Видети УИЗ 110.

21. „О, каква мудрост и љубав", *Химне и песме за децу* бр. 19.

Он устаде!

Од председника Томаса С. Монсона

Празна гробница тог првог ускршњег јутра била је одговор на Јовљево питање: „Кад умре човек, хоће ли оживети?"

Било је ово изванредно заседање. У име свих оних који су до сада учествовали, речју или музиком, као председник Цркве, одлучио сам да вам у овом тренутку кажем само две речи, познате као две најважније речи у енглеском језику.Сестри Черил Лант и њеним саветницама, хору, музичарима, говорницима, те речи су, „Хвала вам."

Пре много година, док сам био у Лондону, у Енглеској, посетио сам чувену уметничку галерију Тејт. Из просторије у просторију, изложена су дела Гејнзбороа, Рембранта, Констејбла и других познатих уметника. Дивио сам се њиховој лепоти и приметио сам каква је вештина потребна да се створе таква ремек-дела. Међутим, смештена у тихом углу на трећем спрату, била је слика која, не само да ми је скренула пажњу, већ је и освојила моје срце. Уметник, Френк Бремли, насликао је скромну колибицу, како гледа на немирно море. Две жене, мајка и супруга одсутног рибара, посматрале су призор и чекале целу ноћ да се он врати. Ево, ноћ је прошла, и дошло је време да прихвате да се изгубио на мору и да се неће вратити. Док је клечала покрај своје свекрве, главом положеном на крило старије жене, млада супруга је јецала у очају. Истрошена свећа на оквиру прозора указивала је на узалудност чекања.

Осетио сам бол у срцу те младе супруге; осетио сам њену жалост. Изразито живописан опис који је уметник дао свом делу, причао је трагичну причу. Наслов је: Безнадежно свитање.

Ах, колико је млада жена чезнула за утехом, чак и за реалношћу „Реквијем"-а Роберта Луиса Стивенсона:

Морнар је код куће, вратио се с мора,

а ловац је сишао са гора.[1]

Међу свим чињеницама смртности, ниједна није толико неизвесна, као што је њен крај. Смрт све чека; она је наше „универзално наслеђе. Може однети своје жртве у њиховом детињству или

младости; [може покуцати на врата] у најлепшем тренутку у животу; или одложити свој позив док се снежне пахуље старости не спусте на... главу; може бити резултат несреће или болести, ... или ... сасвим природна; али мора да дође."[2] Неизбежно представља болни губитак друштва и, поготово у младости, поражавајући ударац неоствареним сновима, неиспуњеним амбицијама и распршеним надама.

Које се смртно биће, суочено са губитком вољене особе или, понајвише, када лично стоји на прагу вечности, није запитало шта се крије иза вела који раздваја видљиво од невидљивог?

Вековима раније, човек по имену Јов – који је уживао толико дуго у свим могућим материјалним даровима, само да би се нашао болно погођен свим јадима који могу да задесе једно људско биће – седео је са својим друговима и поставио безвремено питање које никад не застарева: „Кад умре човек, хоће ли оживети?"[3] Јов је рекао оно о чему сваки живи човек и жена размишљају.

Овог величанственог ускршњег јутра, желео бих да размотрим питање Јова: „Ако човек умре, хоће ли оживети?" – и да пружим одговор који не произилази само из мисаоног процеса, већ и из објављене речи Божје. Почећу са најосновнијим.

Ако постоји план на овом свету у коме живимо, мора да постоји и његов Створитељ. Ко може да посматра многа чудеса универзума, а да не верује да постоји план за цело човечанство? Ко може да сумња у постојање Створитеља?

Из књиге Постања учимо да је Велики Створитељ организовао небо и земљу. „А земља беше без обличја и пуста, и беше тама над безданом."

„Нека буде светлост", рече Велики Створитељ, „и би светлост". Створио је свод. Раздвојио је копно и воду, и рекао: „Нека пусти земља из себе траву,... дрво родно, које рађа плод по својим врстама, у коме ће бити семе његово."

Створио је два извора светла – сунце и месец. Према Његовој замисли, појавиле су се звезде. Поставио је жива створења у воду и птице да лете изнад земље. И било је тако. Створио је стоку, звери и пузајуће животиње. Дело је било скоро завршено.

На крају, створио је човека према сопственом обличју – мушко и женско – да буду господари над свим осталим живим бићима.[4]

Једино је човек примио интелигенцију - мозак, разум и душу. Само човек, са овим особинама, има способност да верује и да се нада, прима надахнуће и поседује амбиције.

Ко би могао да изнесе аргументе да човек, најплеменитије дело Великог Створитеља, са влашћу над свим живим бићима, са мозгом и вољом, разумом и душом, интелигенцијом и божанском природом, треба да нестане када дух напусти свој земаљски храм?

Да бисмо разумели значење смрти, морамо да са упознамо са сврхом живота. Пригушено светло вере мора да претходи јарком сунцу откривења, преко кога знамо да смо живели пре него што смо се родили у смртности. У нашем предсмртничком животу, без сумње смо били међу синовима и ћеркама Божјим, који су радосно узвикивали, јер им је пружена прилика да дођу у ово изазовно, али и неопходно смртно стање.[5] Знали смо да је наша сврха да примимо физичка тела, пребродимо

искушења и докажемо да ћемо држати Божје заповести. Наш Отац је знао да ћемо, због наше смртничке природе, бити искушани, грешити и саплитати се. Да бисмо имали максималне шансе за успех, Он нам је обезбедио Спаситеља који ће патити и умрети за нас. Не само да ће поднети помирбену жртву за наше грехе, већ ће, као део тог помирења, такође превазићи физичку смрт, којој ћемо бити подложни због Адамовог пада.

Стога, пре више од 2000 година, Христ, наш Спаситељ, рођен је као смртно биће у штали, у Витлејему. Дуго најављивани Месија је дошао.

Изузетно је мало написано о Исусовом дечаштву. Волим овај одломак из Јев. по Луци: „И Исус напредоваше у премудрости и у расту и у милости код Бога и код људи."[6] А у Делима апостолским се налази једна кратка реченица у вези са Спаситељем, од огромног значаја: „[Он] прође чинећи добро."[7]

Крстио Га је Јован Крститељ у реци Јордан. Позвао је Дванаесторицу апостола. Благословио је болесне. Омогућио је хромима да ходају, слепима да виде, глувима да чују. Чак је мртве враћао у живот. Поучавао је, сведочио је и дао нам савршен пример да га следимо.

А онда се смртничка мисија Спаситеља света примакла крају. Последња вечера са апостолима одиграла се у горњој соби. Чекали су Га Гетсемански врт и крст на Калварији.

Ни један смртник не може у потпуности да разуме оно што је Христ учинио за нас у Гетсеманском врту. Он је касније сам описао то искуство: „То трпљење је довело до тога да ја, као Бог, највећи од свих, уздрхтим од бола, и да крварим из сваке поре и да ми трпе тело и дух."[8]

Након агоније у Гетсеманском врту, сада на измаку снаге, зграбиле су Га грубе руке и одвеле пред Анаса, Кајафу, Пилата и Ирода. Оптуживали су Га и псовали. Злокобни ударци су још више ослабили Његово измучено тело. Крв Му се сливала низ лице када су му на главу силом ставили круну од трња, које Му се зарило у обрве. А онда су Га још једном одвели до Пилата, који се повиновао узвицима бесне руље: „Распни га, распни".[9]

Шибан је бичем направљеним од коже, метала и костију. Подигавши се након суровог шибања, клецавих колена је носио сопствени крст, док више није могао да иде, па су други понели Његов терет.

Коначно, на брду по имену Калварија, док су Његови беспомоћни следбеници то посматрали, Његово рањено тело је приковано за крст. Немилосрдно су Га исмевали, псовали и ругали Му се. Упркос томе је завапио: „Оче! опрости им; јер не знаду шта чине."[10]

Сати агоније су измицали како се Његов живот гасио. Са Његових испуцалих усана, потекле су речи: „Оче! у руке твоје предајем дух свој. И рекавши ово издахну."[11]

Када су Га мир и блаженство милосрдне смрти ослободили смртничких јада, вратио се у присуство свога Оца.

Учитељ је у последњем тренутку могао да одустане. Али није. Спустио се испод свих ствари, да би све могао да спасе. Његово беживотно тело је у журби, али пажљиво, постављено у позајмљену гробницу.

Ни једне речи у хришћанском свету не значе више од оних које је изговорио анђео уплаканој Марији Магдалени и другој Марији, када су се, првог дана у недељи, приближиле гробници да би збринуле тело њиховог Господа. Анђео је рекао:

„Што тражите живога међу мртвима?

Није овде; него устаде."[12]

Наш Спаситељ поново живи. Највеличанственији догађај у људској историји, који пружа највећу утеху и уверење, већ се одиграо - победа над смрћу. Бол и агонија Гетсеманског врта и Калварија су ствар прошлости. Обезбеђено је спасење човечанства. Адамов пад је превазиђен.

Празна гробница тог првог ускршњег јутра је одговор на питање које је поставио Јов: „Ако човек умре, хоће ли оживети?" Свима који ме чују, објављујем да, ако човек умре, опет ће да живи. То знамо, јер имамо светлост откривене истине. „Јер будући да кроз човека би смрт, кроз човека и васкрсеније мртвих. Јер како по Адаму сви умиру, тако ће и по Христу сви оживљети."[13]

Прочитао сам – и верујем у њих – сведочанства оних који су доживели тугу Христовог распећа и радост Његовог васкрснућа. Прочитао сам – и верујем у њих – сведочанства оних из Новог света које је посетио исти васкрсли Господ.

Верујем у сведочанство онога који је у овом раздобљу разговарао са Оцем и Сином у шумарку, данас познатим као Свети, и ко је дао свој живот, печатећи то сведочанство својом крвљу. Објавио је: „И сада, после многих сведочанстава која су о Њему дата, ово сведочанство, последње од свих, дајемо о Њему: Да Он живи! Јер видесмо га, и то здесна Богу. И чусмо глас где сведочи да је он јединорођенац Очев."[14]

Тама смрти, увек може бити распршена светлошћу откривене истине. „Ја сам васкрсење и живот"[15], рекао је Учитељ. „Мир вам остављам, мир свој дајем вам."[16]

Током година, чуо сам и прочитао безброј сведочанстава, која су са мном поделили појединци, сведочећи о стварности васкрснућа и који су, у тренуцима своје највеће потребе, примили мир и утеху, обећане од стране Спаситеља.

Поделићу са вама део једне такве приче. Пре само две недеље, примио сам дирљиво писмо од оца седморо деце, који је писао о својој породици а, поготово, о свом сину Џејсону, који се разболео када је имао једанаест година. Наредних неколико година, Џејсонова болест се неколико пута враћала. Овај отац је писао о Џејсоновом позитивном ставу и топлој природи, упркос његовим здравственим изазовима. Џејсон је примио Ароново свештенство у дванаестој години и „увек је радо величао своје одговорности на изузетан начин, без обзира на то да ли се осећао добро". Примио је Златног орла за извиђаче када је имао 14 година.

Прошлог лета, недуго након Џејсоновог 15. рођендана, још једном је примљен у болницу. Приликом једне од његових посета Џејсону, његов отац га је пронашао са затвореним очима. Не знајући да ли Џејсон спава или је будан, почео је нежно да му говори. „Џејсоне", рекао је: „Знам да си прошао кроз много тога у свом кратком животу и да си тренутно у тешком стању. Иако је велика битка пред тобом, не желим да икада изгубиш веру у Исуса Христа." Каже да је био

изненађен када је Џејсон истог тренутка отворио своје очи и рекао „Никада!" јасним, одлучним гласом. Џејсон је потом склопио своје очи и ништа више није рекао. Његов отац је записао: „У тој једноставној изјави, Џејсон је изнео једно од најмоћнијих и најискренијих сведочанстава о Исусу Христу које сам икада чуо... Када се тога дана његова изјава: Никада! урезала у моју душу, моје срце се испунило радошћу, јер ме је мој Небески Отац благословио да будем отац тако сјајном и племенитом дечаку... Био је то последњи пут да сам га чуо како износи своје сведочанство о Христу."

Иако је његова породица очекивала да ће ово да буде само још једна рутинска хоспитализација, Џејсон је преминуо, нешто мање од две недеље касније. Старији брат и сестра су у то време служили мисију. Још један брат, Кајл, управо је примио свој позив на мисију. Заправо, позив је стигао раније од очекиваног и то 5. августа, свега недељу дана пре Џејсонове смрти, породица се окупила у његовој болничкој соби, како би отворили Кајлов позив на мисију и поделили га са целом породицом.

У писмо које ми је послао, овај отац је убацио слику Џејсона у својој болесничкој постељи, са старијим братом Кајлом који стоји поред кревета, држећи свој позив на мисију. Испод фотографије је записано следеће: „Позвани да заједно служе своје мисије – са обе стране вела."

Џејсонови брат и сестра који су већ служили мисије послали су предивно, утешно писмо кући, да би било прочитано на Џејсоновој сахрани. Његова сестра, која служи у западној мисији у Буенос Аиресу, у Аргентини, као део свог писма је написала: „Знам да Исус Христ живи, и зато што живи, и сви ми ћемо, укључујући нашег вољеног Џејсона, поново живети... Можемо пронаћи утеху у сигурном знању које поседујемо, да смо запечаћени заувек као вечна породица... Ако дамо све од себе да будемо послушни и напредујемо у овом животу, видећемо [га поново]." Наставила је: „Стих из Светих писама који одавно волим, у овом тренутку поприма ново значење и важност... [Из] Откривења, 21. поглавље, 4. стих: 'И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више; јер прво прође.'"

Моја вољена браћо и сестре, у часу најдубље туге, може примити потпуни мир кроз речи анђела тог првог ускршњег јутра: „Није овде; него устаде."[17]

Он устаде! Он устаде!

Певај радоснога гласа.

После тродневног затвора, угледао је спаса;

Нека се цела земља радује.

Победом над смрћу, човек слободан је.

Христ победио је![18]

Као један од Његових посебних сведока на земљи данас, овог величанственог ускршњег јутра, објављујем да је ово истина, у Његово свето име – и то име Исуса Христа, нашег Спаситеља – Амен.

НАПОМЕНЕ

1. Stevenson, Robert Louis, „Requiem," из *An Anthology of Modern Verse,* изд. A. Methuen; London, Methuen & Co., 1921. год.

2. Talmage, James E, *Jesus the Christ,* 3. поглавље, стр. 19.

3. Књ. о Јову 14:14.

4. Видети Прва књига Мојсијева 1: 1-27.

5. Видети Књ. о Јову 38:7.

6. Јев. по Луци 2:52.

7. Дела апостолска 10:38.

8. Видети Учење и завети 19:18.

9. Јев. по Луци 23:21.

10. Јев. по Луци 23:34.

11. Јев. по Луци 23:46.

12. Јев. по Луци 24:5, 6.

13. 1. Посл. Коринћанима 15:21, 22.

14. Учење и завети 76:22, 23.

15. Јев. по Јовану 11:25.

16. Јев. по Јовану 14:27.

17. Јев. по Матеју 28:6.

18. „He Is Risen!" *Hymns,* бр. 199.

Генерације повезане љубављу

Од старешине Расела М. Нелсона,

из Већа Дванаесторице апостола

Наше урођене тежње за породичним везама се испуњавају када се повезујемо са нашим прецима преко светих обреда у храму.

Честитке које примамо у време Ускрса или Божића освежавају наша сећања на драге пријатеље и рођаке. Неке од тих порука допуњене су драгоценим породичним фотографијама. Ево једне која ми је заиста привукла пажњу.

Ово је једна од наших праунука. Назваћу је „Драга Руби." Ова слика ме је подсетила на њену мајку када је била отприлике истог узраста. У мојој архиви нашао сам ову фотографију мајке „Драге Руби - једне од наших унука.

Направио сам ову слику мајке „Драге Руби". Њене очи још увек имају исту плаву боју.

Драге успомене од пре пола века када је бака „Драге Руби" - једна од наших ћерки - била најмлађи члан наше породице, избиле су на површину. Ово је једна од њених фотографија као бебе. Она је сада бака пуна љубави, а ја сам прадеда „Драге Руби (Нећу вам показати своју фотографију када сам био беба. Није од помоћи.) Ове фотографије наговештавају љубав која повезује наше четири генерације.

Када размишљам о љубави коју осећам према сваком члану наше породице, осећам, у незнатној мери, љубав коју наш Небески Отац има према својој деци. Док је породица изложена нападу широм света, Црква Исуса Христа светаца последњих дана, проглашава, промовише и штити истину да је породица средиште Створитељевог плана у вези са вечном судбином Његове деце. *Породица: Проглас свету* и наши огромни напори које поклањамо породичној историји само су два доказа за то како ова Црква доноси наду и помоћ светој институцији породице.

Ми поучавамо да је Божја љубав према Његовој деци бесконачна. Без обзира на расу, националност или пол, Он их све воли.[1] Тако је било од почетка и тако ће бити и даље. Он позива све да стекну вечно узвишење за своју породицу. Његово дело и Његова слава су да остварује бесмртност и вечни живот - узвишење - своје деце.[2] „Јер Богу тако омиље свет да је и сина свога јединороднога дао, да ни један који га верује не погине, него да има живот вечни."[3]

Помирење Његовог Љубљеног Сина омогућило је да оба циља Његовог Оца буду испуњена. Без помирења, не би било бесмртности. Без помирења, не би било повратка у Очево присуство и настављања породичних односа изван гроба.

Због помирења, ове савршене благослове може остварити свако Божје дете које је послушно Његовим вечним законима. Током векова, многа Његова деца су имала приступ благословима јеванђеља, али много више њих није. Пре постанка света, наш Небески Отац је установио обред крштења за оне који умру без сазнања о јеванђељу.[4] Он воли и ту децу.

Такође је обезбедио начин за њих да буду део вечне породице. Свако људско биће које дође на земљу је производ генерација родитеља. Ми имамо природну тежњу да будемо у вези са нашим прецима. Та жеља борави у нашим срцима без обзира на доба.

Размотрите духовне везе које се формирају када млада жена помаже својој баки да унесе информације о породици преко компјутера, или када млади мушкарац види име свог прадеде у попису становништва. Када се наша срца окрену нашим прецима, нешто унутар нас се мења. Осећамо део нечег већег од нас самих. Наше урођене тежње за породичним везама се испуњавају када се повезујемо са нашим прецима преко светих обреда у храму.

Због важности овог дела, Црква је изградила храмове ближе људима,[5] и истраживање породичне историје је лакше него икада раније. Методе за проналажење и припрему имена за храмске обреде се такође побољшавају. На октобарској конференцији 2005. године, председник Гордон Б. Хинкли најавио је узбудљив корак напред у породичној историји и храмском раду. Он је рекао: „Један од најнапорнијих аспеката наше храмске активности је што се, како имамо све више храмова . . . широм земље удвостручио заступнички рад. . . . Стога смо се за неко време латили веома тешког подухвата . . . Решење се налази у комплексној компјутерској технологији."[6]

Од тада, не само да су процедуре дупло смањене него су и поједностављене, тако да практично сваки члан Цркве може учествовати у храмском раду и раду на породичној историји. Прошло је време када су тај свети рад могли обављати само стручњаци. Без обзира на вашу ситуацију, можете породичну историју учинити делом вашег живота већ сада. Деца из Школице могу нацртати породично стабло. Млади могу учествовати у заступничким крштењима. Такође могу помоћи старијој генерацији у раду на компјутеру. Родитељи могу испричати свом потомству о својим животима. Достојни одрасли чланови могу држати храмску препоруку и вршити храмске обреде за своју родбину.

Пророк Џозеф Смит је рекао: „Највећа одговорност у овом свету коју је Бог ставио на нас, јесте да тражимо имена наших мртвих."[7] Нова технологија чини испуњавање те одоворности лакшом него икада. Храмски рад и рад на породичној историји су сада олакшани по систему познатом као „new FamilySearch."[8] Тај систем који се базира на интернету помаже члановима да пронађу своје претке, одлуче који обреди треба да буду урађени за њих, и припреме њихова имена за храм. Приступ можете имати од куће, из центра за породичну историју[9], или где год је интернет доступан. Те кораке је лако следити.[10]

Најпре одредите појединце за које желите да се обави храмски рад.

Затим одштампајте . Тај документ обезбеђује информације потребне у храму и искључује потребу за ношењем компјутерског диска са собом.

Са Family Ordinance Request, картице за обреде се штампају у храму. Пошто се неки обред изврши, то се бележи и уноси у new FamilySearch тог истог дана.

А сада, шта је са онима од вас који немате приступа компјутеру или који не волите да користите ту технологију? Не брините! Идите корак по корак. Почните код куће. Почните са празном картонском кутијом, као што је предложио председник Бојд К. Пакер.[11] У ту кутију ставите важне информације о вама и вашој породици. Додајте податке сакупљене од других чланова ваше породице. Затим искористите помоћ стручњака за породичну историју у вашем одељењу или огранку. Систем New FamilySearch омогућава стручњаку да изврши све потребне компјутерске операције за вас, укључујући припрему имена за храм. Око 60 хиљада стручњака служи широм света. Стручњак у вашем одељењу или огранку може вам бити од велике помоћи.

Систем new FamilySearch мења динамику рада на породичној историји у смеру креирања једног заједничког родослова. У прошлости, свако је је радио засебно, водећи сопствене породичне

записе. Често је једна особа радила без сазнања шта су радили други чланови породице. Сада свако може приложити информације док р са другима сарађује на развијању свог породичног стабла.

Мада је new FamilySearch огроман корак напред, још увек је само један корак. Очекује нас још више посла. Због тога што овај систем олакшава приступ информацијама прослеђиваним Цркви током више деценија од стране многих извора, new FamilySearch може указати на вишеструке податке или грешке које претходно нису биле препознате. Ово је нарочито корисно онима чији су преци били рани пионири. Дупликати и грешке треба да буду исправљени и нико то не може учинити боље од сваког појединца за сопствену породицу.

Можете се осећати разочаранима док се сусрећете са тим изазовима. Молимо вас да будете уверени да ваше бриге добро разумемо. Црква, под надахнутим вођством председника Томаса С. Монсона, марљиво ради како би вам помогла да решите те проблеме. Заједно настојимо да организујемо породично стабло за сву Божју децу. То је огроман напор са огромном наградом.

То је радостан рад. Погледајте ову фотографију нових обраћеника који обављају храмски рад за своју родбину. Ти драги свеци су из округа Илопанго, Сан Салвадор Ел Салвадор, и по први пут су у храму Гватемала Сити. Они држе своје храмске карте са именима преминулих рођака за које су извршили заступничка крштења.

Да би напори на црквеној породичној историји уродили плодом, од суштинске су важности усмерење и вођство свештенства. Вође поучавају и сведоче о доктрини која је основа овог светог рада. Они упућују позиве и старају се да поука буде на располагању.[13] На храм и породичну историју гледају као на начин за уздизање духа свог одељења, јачају духовне корене нових обраћеника и благосиљају животе свих чланова.

Док храмски рад и рад на породичној историји имају моћ да благослове оне који су иза вела, имају исту моћ да благослове живе. Имају прочишћавајући утицај на оне који су у њега укључени. Они буквално помажу узвишењу својих породица.

Ми смо узвишени када можемо заједно да пребивамо са нашим ширим породицама у присуству Свемогућег Бога. Пророк Џозеф Смит је предвидео нашу дужност: „Велики дан Господњи је близу," рекао је. „Хајде да ми, као црква и као људи и свеци последњих дана, принесемо Господу принос у праведности; и представимо у Његовом светом храму, ... књигу која садржи записе наших мртвих, који ће бити достојни сваког прихватања."[14]

Припрема тог записа је наша лична и колективна одговорност. Док радимо заједно, можемо га учинити достојним сваког прихватања од стране Господа. Тај запис омогућава да се изврше обреди за наше преминуле претке и да их они прихвате, пошто могу да бирају. Ти обреди могу донети слободу заробљенима са друге стране вела.[15]

Наша деца, унучад, „драга Руби" и сва наша праунучад повезани су љубављу. Такође су повезани љубављу са прецима. Те везе, учвршћене светим обредима, воде до узвишења наших породица.[16] Да тај свети циљ може бити испуњен за сваког од нас, моја је молитва у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети 1. посл. Коринћанима 12:13; Посл. Галатима 3:28; 2. Нефи 26:33.

2. Видети Мојсије 1:39.

3. Јев. по Јовану 3:16.

4. Видети УИЗ 124:33.

5. Председник Томас С. Монсон недавно је рекао да 83% чланова Цркве широм света сада живи у кругу од 320 километара од храма (видети „Добродошли на конференцију," *Liahona*, новембар 2009. год., стр. 4.)

6. Gordon B. Hinckley, „Opening Remarks," *Liahona*, нов. 2005. год., стр. 5-6.

7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007. год.), стр. 475.

8. Тренутно доступна на енглеском, шпанском, португалском, француском, немачком, јапанском, кинеском и корејском језику.

9. Ми имамо више од 4 хиљаде центара за породичну историју широм света.

10. Ако имате приступ компјутеру, идите на интернет адресу new.familysearch.org. Да бисте се регистровали потребан је ваш чланcки број и датум вашег потврђења. Ту информацију можете добити од књиговође вашег одељења или огранка. Када се улогујете у систем, можете проверити да ли су ваши преци у систему и који храмски обреди су потребни. Можете пронаћи претке који вам тренутно нису познати и додати их свом породичном стаблу. Одштампајте образац Family Ordinance Request како бисте га понели у храм и тако отворите пут за обреде које је потребно извршити.

11. Видети Boyd K. Packer „Your Family History: Getting Started," *Liahona*, авг. 2003. год., стр. 12-17.

12. Под вођством окружног председништва, један или више задужених високих саветника надгледају храмски рад и рад на породичној историји у округу. На нивоу одељења или огранка, вође групе високих свештеника или председник већа старешина усмеравају пут. Многи извори, штампани или преко интернета, доступни су да би помогли стручњацима за породичну историју и свештеничким вођама да испуне своје дужности.

13. Од велике помоћи су нови извори који обухватају *Member's Guide to Temple and Family History Work* (ставка бр. 36795), *Instructor's Guide* (ставка бр. 35804) и пратећи ДВД. Ове смернице могу бити скинуте са интернета, или се могу прегледати директно на интернету на lds.org, или наручити преко дистрибутивних сервиса.

14. УИЗ 128:24.

15. Видети Књ. пророка Исаије 61:1; Јев. по Луци 4:18; УИЗ 138:18, 31, 42.

16. Видети УИЗ 128:18.

Наша дужност према Богу: Мисија родитеља и вођа младе генерације

Од старешине Роберт Д. Хејлса,

из Већа Дванаесторице апостола

Наша неодложна дужност је да помогнемо младима да разумеју и верују у јеванђеље на дубоко личан начин.

Овог поподнева желим да охрабрим родитеље и све оне који су позвани да воде и служе младима овог света. Господ је објавио Џозефу Смиту да ми имамо „неодложну дужност коју дугујемо целом младом нараштају" (УИЗ 123:11).

Током мог живота као оца и деде питао сам се шта је *моја дужност према Богу* у односу на младе. Могу ли да поделим нешто од онога што сам научио путем личног размишљања и сведочанства?

За све нас, извршавање наше дужности према Богу као родитеља и вођа започиње вођством путем примера - доследно и марљиво живљење по јеванђеоским начелима у дому. За то су потребни свакодневна одлучност и марљивост.

Не постоји замена за оно што млади виде када нас гледају како свакодневно живимо по јеванђељу. Млади ратници нису морали да се питају у шта њихови родитељи верују. Као што су рекли: „Не сумњамо да наше мајке то знају" (видети Алма 56:47-48). Да ли наша деца знају оно што ми знамо?

Имам унука који ме је једном замолио да идем са њим да погледам један популаран али неприкладан филм. Рекао сам му да нисам довољно стар да гледам тај филм. Био је збуњен док му његова бака није објаснила да се систем процене по узрасту не односи на деду. Дошао је домене и рекао: „Сада разумем, деда. Никада нећеш бити довољно стар да гледаш тај филм, зар не?" И био је у праву!

Осим показивања пута младима примером, водимо их тако што разумемо њихова срца и ходамо поред њих на јеванђеоском путу. Да бисмо заиста разумели њихова срца, морамо учинити више него да само будемо у истој просторији или присуствујемо истим породичним и црквеним активностима. Морамо планирати и искористити тренутке подучавања који остављају трајан утисак на њихове умове и срца.

На пример, црквене вође редовно планирају свештеничке активности извиђача и камповања - али да ли те активности увек постижу свој најважнији циљ? Научио сам да оно што активност свештенства или извиђача чини најсадржајнијом за дечака није само значка одликовања него прилика да се седне и разговара са вођом који је заинтересован за њега и његов живот.

Исто тако, мајке и очеви, док возите или водите своју децу у школу или на њихове различите активности, да ли користите време да разговарате са њима о њиховим надама, сновима, страховима и радостима? Да ли налазите време да их одвојите од њихови МПЗ плејера и свих других уређаја тако да могу да вас чују и осећају вашу љубав? Што дуже живим, све више препознајем да су

тренуци подучавања у мојој младости, посебно они од стране мојих родитеља, обликовали мој живот и од мене направили оно што јесам.

Немогуће је преценити утицај родитеља који разумеју срца своје деце. Истраживања показују да током најважнијих прелаза у животу - укључујући оне периоде када је највећа шанса да ће се млади удаљити од Цркве - највећи утицај нема интервју са бискупом или неким другим вођом, него редован, срдачан, пријатељски однос са родитељима.

Имајући то на уму, када седнемо за трпезаријски сто, да ли је цела наша породица ту? Сећам се када сам као младић тражио дозволу да играм бејзбол за време вечере. „Само ми остави вечеру у рерни", рекао сам мајци. Она је одговорила: „Роберте, желим да направиш паузу, дођеш кући, будеш са породицом на вечери, а онда можеш изаћи и играти бејзбол док се не смрачи." Све нас је подучила томе да што се тиче породичних оброка, суштина није у храни него у породичним односима који негују душу. Мајка нас је подучила да се највећа љубав коју дајемо налази унутар наших домова.

Што се тиче наших односа са младима, да бисмо заиста дотакли њихова срца, морамо им поклањати пажњу, баш као што бисмо поклонили пажњу поузданом одраслом колеги или блиском пријатељу. Најважније је постављати им питања, пустити их да говоре, а затим бити вољни да слушамо, слушамо - да, слушамо и слушамо још више -управо духовним ушима! Пре неколико година читао сам новине када се један од наших малих унука привио уз мене. Док сам читао био сам одушевљен што чујем његов сладак глас у позадини. Замислите моје изненађење када се неколико тренутака касније угнездио између мене и новина. Додирујући ми лице својим рукама и притискајући свој нос уз мој, упитао је: „Деда! Да ли си ту?"

Мајко, оче, да ли сте ту? Деко, бако, да ли сте ту? Бити *ту* значи разумети срца наших младих и контактирати са њима. А контактирати са њима значи не само причати са њима него и радити ствари заједно са њима.

Недавно сам чуо једну мајку која се присећала како је помогла својим првим трима ћеркама да испуне захтеве свог Личног напретка, чинећи оно што се очекивало - тако што ће бити обавештене и завршити пројекте. Затим је пажљиво објаснила док су јој се сузе сливале низ образе: „Однедавно радим са својом четвртом ћерком тако што у ствари заједно са њом радим њене пројекте. То је направило велику разлику у нашим животима и нашем односу. Али ах, какву тугу сам осетила када сам схватила шта сам изгубила што то нисам чинила са моје остале три ћерке?" Најтужније речи језика и пера су оне које кажу: „Могло је бити!"[1]

Одрасли чланови Цркве треба да разумеју да захтеви Личног напретка и Дужности према Богу нису само дугачки спискови ставки које треба чекирати. Они представљају личне циљеве које постави сваки млади мушкарац или млада жена да им помогне да постану достојни да приме храмске обреде, служе мисије, склопе вечни брак и уживају узвишење. *Али да се разумемо: за младе мушкарце и младе жене покушај да сами остваре ове циљеве био би велики губитак и трагедија!*

Очеви, мајке и вође младих, подстичемо вас да учествујете у Личном напретку и Дужности према Богу с вашом децом и младима. Неће само они напредовати, напредоваћете и ви. И исто толико

важно, напредоваћете заједно повезани вером и пријатељством које ће вам омогућити да јачате једни друге и заувек останете на јеванђеоском путу, да бисте заиста били вечна породица.

Подједнако важан део испуњавања наше родитељске дужности према Богу је подучавање наше деце јеванђељу и припремање да у потпуности учествују у Спаситељевој обновљеној Цркви. Сетите се лекције цара Венијамина његовом народу. Као резултат његових учења, многе одрасле особе су доживеле моћну промену срца (видети Мосија 5:2). Али затим каже да „беше их много од покољења које расте који не могаху разумети речи цара Венијамина, будући да беху мала деца у време кад он говораше своме народу. И они не вероваху . . . И срца им беху отврднула" (Мосија 26:1, 3).

Наша *неодложна дужност* је да помогнемо младима да разумеју и верују у јеванђеље на дубоко личан начин. Можемо их учити да ходају у светлу, али то светло се не може позајмити. Морају га лично заслужити. Морају стећи сопствено светло сведочанства директно са извора духовног светла - самог Бога - молитвом и проучавањем, и дубоким размишљањем. Морају разумети ко су, и шта Небески Отац жели да постану. Како им помажемо?

Када имамо породично кућно вече, породични савет, или садржајан разговор о јеванђељу са нашом децом, имамо прилику да гледамо у њихове очи и кажемо им да их волимо и да их Небески Отац воли. У таквој светој атмосфери, такође им можемо помоћи да дубоко у својим срцима разумеју ко су и колико су срећни што су дошли на ову земљу и у наш дом, и што учествују у заветима које смо склопили у храму да бисмо заувек били породица. При сваком контакту делимо, приказујемо начела и благослове јеванђеља. У овим опасним временима није довољно да наши млади само *знају.* Морају *бити активни.* Учешће пуним срцем у обредима, већима и помоћним организацијама, надахнутим програмима, и активностима подршке, помаже младима да се обуку у комплетан оклоп Божји. Хоћемо ли им помоћи да обуку тај оклоп како би могли одолети ватреним стрелама противника? Да би заиста изабрали Господњи пут, морају знати Његов пут. А да би сазнали који је Његов пут, морамо их подучити и водити их да делују, да учествују, да буду активни.

Највећи мисионарски рад који ћемо икад обавити биће у нашим домовима. Наши домови, већа и разреди су такође наше мисијско поље. Наша деца и унучад су наши најважнији истраживачи.

Највећи рад на породичној историји који ћемо обавити одвијаће се у нашим сопственим домовима. То је духовна припрема наше деце у новој генерацији која ће, кроз њихову послушност, осигурати вечно очување и непрекидно настављање наших породица за следеће генерације.

Највећи напор спасавања, највеће активирање, одвијаће се у нашим домовима. Ако неко у вашој породици лута непознатим путевима, ви сте спасилац, укључен у највећи напор спасавања у Цркви икада.

Сведочим из личног искуства: неме пораза осим у одустајању. Никада није ни сувише рано ни сувише касно да почнете. Не брините о ономе што се догодило у прошлости. Подигните слушалицу. Напишите поруку. Идите у посету. Позовите да се врати кући. Не плашите се и немојте се стидети. Ваше дете је дете Небеског Оца. Укључени сте у Његово дело. Он је обећао да ће сабрати своју децу и Он је са вама.

Највећа вера коју имамо исказаће се унутар наших домова док остајемо јаки у искушењима и невољама родитељства.

Председник Монсон је недавно рекао малој групи мајки: „Понекад смо сувише брзи да судимо о ефектима наших успеха и неуспеха.” Додао бих, не гледајте на данашња искушења као на вечна. Небески Отац обавља своје дело на дуге стазе. „Много је тога што крије будућност,” рекао је пророк Џозеф Смит. Стога, . . . чинимо радо све што је у нашој моћи; и онда можемо остати мирни са највећом сигурношћу да ћемо гледати спасење Божје и да се рука Његова објави” (УИЗ 123:15, 17).

Ове посебне ускршње недеље, надам се да ћемо имати прилику да износимо наша сведочанства да знамо да Бог живи и да Исус јесте Христ. надам се да ћемо износити наша сведочанства тако да наша деца знају где су наша срца и да их ми волимо. *Највећа љубав и највеће поучавање треба да буду у нашим домовима.*

Молим се за Господње благослове да буду са родитељима и младима који одрастају у верним домовима, да могу разумети радост која треба да влада у дому и породици где могу бити вољени, усмеравани и вођени. Моја је молитва да можемо да имамо вечне породице и будемо заувек заједно у присуству Бога Оца и Његовог Сина, Исуса Христа.

Износим своје посебно сведочанство да Исус Христ живи. Он је пастир изгубљених оваца, спасилац уцвељене душе, исцелитељ рањеног срца, нада целог човечанства. Са Њим као нашим учитељем испунимо нашу дужност према Богу, са вером у Њега и Његову вечну љубав за свакога од нас, молим се у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНА

1. Видети „Maud Muller,” *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876. год.), стр. 206.

Мама ми је рекла

Од старешине Бредлија Д. Фостера,

из Седамдесеторице

Можда је разлог што тако универзално одговарамо на љубав наших мајки тај што она симболише љубав нашег Спаситеља

Као главну одговорност Господ је родитељима уделио духовну негу њихове деце. Понекад та одговорност пада на самохраног родитеља. Моја мајка је била релативно млада када је мој отац умро, оставивши је саму са четворо деце. Међутим, она се са вером и храброшћу суочила са недаћама, обећавши нам да ће, ако останемо на путу истине, крај бити бољи од почетка. Попут

деце храбрих мајки у Мормоновој књизи, „не сумњамо да наше мајке то знају.” (Алма 56:48) Браћо и сестре, на личан начин разумем велики утицај мајки.

Мој добар пријатељ, Дон Пирсон, испричао ми је једно искуство које истиче тај утицај. Једне ноћи га је његов четворогодишњи син замолио да му прочита причу за лаку ноћ. Ерик је изабрао своју омиљену књигу, *Авантуре Гице Падија са ваздушним балоном,* причу о породици која је живела на морским острвима и од острва до острва путовала ваздушним балоном. Била је то сликовница без речи тако да је брат Пирсон измислио речи за причу.

„Пади је у ваздушном балону. Сада се спушта на острво. Баца уже преко ограде корпе.”

Ерик га је прекинуо. „Тата, то није уже. То је *конопац*.”

Брат Пирсон је погледао Ерика па поново сликовницу, а затим наставио: „Пади излаз из балона и спушта се низ дрво. О, не! Капут му се закачио за грану!”

Ерик га је поново прекинуо. „Тата, то није капут. То је *јакна*.”

Сада је брат Пирсон био помало збуњен. „Ерик,” рекао је, „У овој књизи нема речи, само слике. Зашто тврдиш да је то јакна?”

Ерик је одговорио: „Зато што ми је мама рекла.”

Његов отац је затворио књигу и рекао: „Ерик, шта мислиш чија је последња реч, ко је главни у овој кући?”

Овај пут Ерик је пажљиво размислио пре одговора, „ти си, тата.”

Брат Пирсон се осмехнуо своме сину. Какав изванредан одговор! „Како си знао?” упитао је.

Ерик је брзо одговорио: „Мама ми је рекла.”

Као што је председник Џејмс Е. Фауст рекао: „На целоме свету нема већег добра од мајчинства. Утицај мајке у животу њене деце је немерљив” („Fathers, Mothers, Marriage,” *Liahona*, авг. 2004. год., стр. 3).

Према божанској промисли, васпитавање је изгледа део духовног наслеђа датог женама. Видео сам то на примеру мојих ћерки, а сада и унука – чак и пре него што су проходале, желеле су да се брину о својим луткама бебама.

У мом послу пољопривредника и сточара имао сам добру прилику да видим како се мајчина урођена привржeност показује чак и у природи. Сваког пролећа водимо стада крава и њихове младе дуж реке Снејк у Ајдаху где оне пасу у подножју брда отприлике месец дана. Затим их скупљамо и терамо у обор. Одатле се камионима превозе до њихове летње паше у Монтани.

Једног посебно топлог пролећног дана помагао сам у стеривању јашући у позадини крда док се прашњавим путем кретало према обору. Мој задатак је био да сакупим сву телад која су одлутала са пута. Кретали смо се полако и то ми је дало времена за размишљање.

Због тако велике врућине, млади су упорно јурили према дрвећу тражећи хладовину. У мислима сам се осврнуо на младе у Цркви који понекад одлутају са равног и тесног пута. Такође сам размишљао о онима који су напустили Цркву или који можда осећају да је Црква напустила њиово срце, док су се они сами дистанцирали. Помислио сам да одвајање не мора да буде црно да би имало ефекта - понекад не мора да буде ни црно ни бело.

После неколико сати сакупљања одлутале телади, и са знојем који ми се сливао низ лице, исцрпљен сам викнуо на телад: „Само следите своје мајке! Оне знају где иду! Већ су ишле овим путем!" Њихове мајке су знале да ће и поред тога што је пут врео и прашњав крај бити бољи од почетка.

Чим смо утерали крдо у обор, приметили смо да се три краве нервозно врпоље код капије. Нису могле да нађу своју телад и чинило се да осећају да су заостала негде на путу. Један од сточара ме је упитао шта да радимо. Рекао сам: „Кладим се да знам где су та телад. Отприлике пола километра даље налази се густиш дрвећа. Сигуран сам да ћемо их наћи тамо.

Заиста, баш као што сам и претпостављао, пронашли смо нашу изгубљену телад како дрема у хладовини. Наш долазак их је препао и она су се успротивила нашим напорима да их сакупимо. Била су уплашена јер ми *нисмо* били њихове мајке! Што смо се више трудили да их отерамо према обору, она су била све тврдоглавија. Коначно сам рекао сточарима: „Извините момци, знам бољи начин. Вратимо се и пустимо њихове мајке из обора. Краве ће доћи и скупити своју телад, а телад ће следити своје мајке." Био сам у праву. Краве су тачно знале где да потраже своју телад и вратиле су их назад у обор као што сам и очекивао.

Браћо и сестре, у свету где сви имамо слободу избора, неки од наших ближњих могу одлутати на неко време. Али ми никада не смемо одустати. Морамо се увек враћати по њих - никада не смемо престати да покушавамо. Наш пророк, председник Томас С. Монсон, упутио нам је молбу да спасавамо наше ближње који су се можда изгубили (видети, на пример, „Stand in Your Appointed Place," *Liahona,* мај 2003. год., стр. 54-57). Уз помоћ свештеничких вођа, родитељи морају наставити да се враћају и проналазе своје изгубљене, уверавајући их да ће увек постојати „дом" са породицом и Црквом, који очекује њихов повратак. Никада не знамо када се срце може преокренути. Никада не знамо када се душа може уморити и заситити света. Када се то . . . догоди, чини се да се наша деца увек прво окрећу мајци, са осећањима попут ових изражених у песми Елизабет Акерс Ален:

Назад, теци назад, о плимо година сетних,

тако сам уморна од напора и суза. . .

Сустала због празнине, подлости, неистине,

Мајко, о мајко, моје срце те тражи! . . .

За мене, у данима који прођоше,

Ниједне љубави попут мајчине не беше;

Нико као мајка не може одагнати бол

болне душе и засићеног ума.

Спокој меког дремежа шуња се преко мојих тешких капака;

Успавај ме мајко, успавај!

(„*Rock Me to Sleep,"* *The Family Library of Poetry and Song*, изд. William Cullen Bryant [1870. год.], стр. 190 -191; интерпункција модернизована.)

Можда је разлог што тако универзално одговарамо на љубав наших мајки тај што она симболише љубав нашег Спаситеља. Као што је председник Џозеф Ф. Смит рекао: „Љубав праве мајке је најсличнија Божјој љубави. („The Love of Mother," *Improvement Era*, јан. 1910. год., стр. 278)

Као и у свему, Спаситељ је поставио савршен пример у љубави коју је показивао према својој мајци. У последњим тренуцима свог смртничког живота - после агоније у Гетсеманији, ругла од суђења, круне од трња, тешког крста за који је зверски прикован - у том централном тренутку у свемиру, Исус је погледао доле са крста и угледао своју мајку, Марију, која је дошла да буде са својим Сином. Његов последњи чин љубави пре него што је умро био је да осигура бригу за своју мајку, рекавши свом ученику: „Ето ти матере!" И потом ју је ученик одвео у свој дом. Исус је тада знао да „се већ све сврши," и погнуо је главу и умро. (Видети Јев. по Јовану 19:27-28, 30)

Данас стојим пред вама да бих вам изнео своје сведочанство да је Исус Христ Спаситељ и Откупитељ света. Ово је Његова Црква, Црква Исуса Христа светаца последњих дана. Наш Небески Отац жели да Му се сва Његова деца врате. Знам то без сумње због сведочанства Светог Духа у мом срцу. Нисам увек знао - када сам био млађи морао сам да се ослањам на сведочанство мојих родитеља. Мајка ме је уверавала да ако останем на путу истине, чак и када изгледа врео и прашњав, чак и ако залутам, крај ће бити бољи од почетка. Вечно ћу бити захвалан што ми је мајка то рекла. У име Исуса Христа, амен.

Онима који љубе Бога све иде на добро

Од старешине Џејмса Б. Мартина,

из Седамдесеторице

Можда никада у овом животу нећемо сазнати зашто се суочавамо са оним са чим се суочавамо, али можемо бити сигурни да из тих искустава можемо расти.

Када сам био млад радовао сам се пролећу. Када би време отоплило, био сам спреман да играм бејзбол. Попут већине дечака, желео сам да постанем велики играч бејзбола. Сећам се једне приче о веома малом дечаку са сличним сновима. Са жељом да постане нови велики играч бејзбола одлучио је да иде напоље и вежба. Држао је лопту за бејзбол у једној руци, а палицу у другој, и бацао је лопту у ваздух. Са жељом да је баци лопту што даље може, јако је замахнуо али је лопта пала на земљу а да није ни додирнула палицу. Не одустајући, кренуо је поново. Док се спремао да

баци лопту у ваздух, његова одлучност је расла, а на уму му је био на снажан ударац. Али авај, резултати су били исти. Лопта је лежала на земљи. Али као што сваки добар играч зна, имате три шансе пре него што изгубите свој ред. Још више се сконцентрисао, бацио лопту у ваздух, и замахнуо је више него икад пре. Пошто је лопта поново пала на земљу, сузе су почеле да му навиру на очи. Затим се изненада осмехнуо и рекао: „Какав бацач!"

Свако од нас ће се суочити са искушењима и проверама, и као у овом једноставном примеру, то је начин на који реагујемо на оне тешкоће које ће одредити наш успех и срећу. Свако од нас ће се суочити са невољом без обзира где смо. Света писма нас подучавају да „мора бити супротности у свему."[1] Свако од нас ће се суочити са тешкоћама и питање није када ћемо се суочити са њима него како.

Апостол Павле је подучио интересантну лекцију само неколико година пре него што су свеци у Риму суочили са најжешћим прогоном у ери хришћанства. Павле је упозорио свеце да „онима који љубе Бога све иде на добро."[2] Наш Небески Отац који нас воли потпуно и савршено, дозвољава да имамо искуства која ће нам омогућити да развијемо особине које су нам потребне да бисмо били све христоликији. Наша искушења долазе у многим облицима, али ће нам свако омогућити да постанемо више налик Спаситељу када научимо да препознамо добре стране сваког искуства. Када разумемо ово учење можемо стећи веће поверење у љубав нашег Оца. Можда никада у овом животу нећемо сазнати зашто се суочавамо са оним са чим се суочавамо, али можемо бити сигурни да из тих искустава можемо расти.

Сада схватамо да је много лакше гледати уназад када је искушење прошло и видети оно што смо научили из нашег искуства, али изазов је стећи ту вечну перспективу док пролазимо кроз наше провере. Некима наша искушења можда не изгледају велика, али свима нама који пролазимо кроз та искуства, искушења су стварна и потребно је да се понизимо пред Богом и учимо од Њега.

Ове ускршње недеље сећамо се живота нашег Спаситеља. Он је особа коју желимо да имитирамо у свим нашим поступцима. Поменуо бих пет ствари које можемо научити из оних последњих часова Спаситељевог живота на земљи, које нам могу помоћи да се суочимо са својим искушењима.

Прво, Он није настојао да чини своју вољу него вољу свога Оца. Остао је посвећен својој светој мисији чак и у искушењима. Када је пао на лице у Гетсеманском врту, молио је: „Оче! Кад би хтео да пронесеш ову чашу мимо мене! али не моја него твоја воља да буде."[3] Понекад, кроз бол и жалост пролазимо да бисмо могли да напредујемо и припремимо се за могућа искушења у будућности. Постављам питање вама, мајкама: „Да ли бисте икада изазвале бол и сузе код ваше деци када нису урадила ништа погрешно?" Наравно да бисте! Када мајка води своју децу код доктора на вакцину, скоро свако дете одлази из ординације у сузама. Зашто то чините? Због тога што знате да ће их мало бола сада заштитити од могућег бола и патње у будућности. Наш Отац на Небу од почетка зна крај. Ми морамо да следимо Спаситељев пример и имамо поверење у Њега.

Друго, када се суочавамо са искушењима морамо научити да се не жалимо нити гунђамо. Нефи нам је, у великој визији о Спаситељевој помирбеној жртви рекао: „Стога Га бичују и Он то подноси, и ударају Га, и Он то подноси. Да, пљују по Њему, и Он то подноси, због нежне доброте своје и трпељивости своје према деци човечјој."[4] Морамо се увек трудити да решимо проблем и превладамо ислушење уместо да питамо: „Зашто ја?" или „Шта сам учинио да то заслужим?"

Можда питање треба да гласи: „Шта треба да учиним? Шта могу научити из овог искуства? Шта треба да променим?"

Пре доста година, док смо моја жена и ја служили у Венецуели, наш најмлађи син је непустио удобност своје средње школе да би нам се прикључио. Није се жалио, али било је очигледно да је патио када је отишао у ту земљу где је за њега све било ново. Али задивљујућим обртом догађаја, из једног искушења произашло је искуство које му је донело велики благослов у његовом животу. Постигао је то променивши сопствени став и одлучивши да успе.

Треће, када се суочавамо са нашим изазовима, морамо тражити већу помоћ од Бога. Чак је и Спаситељ свих нас имао потребу да се моли „боље" док је био у Гетсеманском врту. [5]Ако то будемо чинили можемо научити како да добијемо већу веру. Морамо запамтити да често одговори нашег Небеског Оца не уклањају искушење од нас него нам Он помаже тако што нас јача док пролазимо кроз то искушење. Као што је учинио за Алмине следбенике, Господ може „олакшати бремена која су натоварена на плећа ваша, тако да их ни осетити нећете на леђима својим."[6] У нашим искушењима немојмо постати огорчени или незаинтересовани, него следимо Спаситељев пример тако што ћемо постати ревноснији, искренији и вернији.

Четврто, научите да служите и мислите о другима чак у време сопствених искушења. Христ је био највећи пример служења. Његов живот је био испуњен помагањем и служењем другима, и Његов највећи од свих дарова био је оно што је учинио за нас. Када је рекао: „Јер гле, ја Бог претрпех то за све да не би трпели они који се покају."[7] Ми се морамо покајати а затим следити Његов пример служења. Када служимо другима заборављамо на сопствене проблеме и док радимо на олакшавању бола или немира других, јачамо себе. На нашој последњој генералној конференцији, наш вољени пророк, председник Томас С. Монсон је Они који живе само за себе коначно се смежурају и фигуративно губе своје животе, док они који губе себе у служби за друге расту и цветају - и уствари спасавају свој живот."[8]

Пето, опростите другима и не кривите их за своју ситуацију. Понекад волимо да кажемо: „Да они то нису учинили, ја не бих реаговао на тај начин?" Природан човек има тежњу да пребацује кривицу на неког другог како не би био одговоран за своје поступке. Спаситељ је погледао оне који су га приковали за крст и молио свог Оца на Небу: „Опрости им јер не знају шта чине."[9] Зар и ми не треба више да праштамо?

Док пролазимо кроз животна искушења, задржимо вечну перспективу, не жалимо се, него се више молимо, служимо другима и опраштајмо једни другима. Док то будемо чинили „онима [нама] који љубе Бога све иде на добро."[10] Он је патио, умро, и васкрсао да бисмо ми могли живети и жели да „радост имамо"[11] чак и унашим животним искушењима. Кажем то у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 2. Нефи 2:11.

2. Римљанима посл. 8:28.

3. Јев. по Луци 22:42.

4. 1. Нефи 19:9.

5. Јев. по Луци 22:44.

6. Мосија 24:14.

7. УИЗ 19:16.

8. Томас С. Монсон, „Шта сам данас учинио за неког?” *Liahona, нов.* 2009. год., стр. 85.

9. Јев. по Луци 23:34.

10. Римљанима посл. 8:28.

11. 2. Нефи 2:25.

Добро расуђивати и не осуђивати друге

Од старешине Грегорија А. Швицера,

из Седамдесеторице

Добро расуђивање је потребно не само у разумевању људи него и у суочавању са одлукама које нас често воде или према нашем Небеском Оцу или даље од Њега.

Живимо у свету у којем многе ситуације захтевају да доносимо судове који су често тешки. Ипак, Спаситељ је дао заповест да „не судимо” нашим ближњима.[1] Како то можемо учинити, а да ипак добро расуђујемо у свету пуном лукавства и искварености? Морамо добро судити када у свакој фази свог живота будемо доносили пресудне одлуке; као на пример бирање пријатеља, проналажење вечног сапутника, или избор занимања које ће нам омогућити да бринемо о својој породици и служимо Господу. Мада је Спаситељ тражио од нас да не осуђујемо друге, ипак очекује од нас да добро расуђујемо.

Често можемо открити да доносимо брзе закључке о људима, што може променити наше односе са њима. Погрешни судови се често доносе због недовољно информација, или због тога што не видимо даље од онога што нам је пред очима.

Често се илустровано приказује прича о времену када је Исус посетио дом Марије и Марте које су живеле у Витанији са својим братом Лазаром. Било је то место где је Учитељ био добродошао, где је могао да се одмори и ужива у атмосфери праведног дома. Током једне од Његових посета, Марта је била заузета припремањем хране, а Марија је изабрала да седи код Учитељевих ногу како би примила поуку.

„А Марта се беше забунила како ће га дочекати, и прикучивши се рече: Господе! Зар ти не мариш што ме сестра моја остави саму да служим?

А Исус одговарајући рече јој: Марта! Марта! Бринеш се и трудиш за много.

А само је једно потребно. Али је Марија добар део изабрала, који се неће узети од ње."[2]

Многе лекције у Недељној школи су подучаване коришћењем ове приче, која Марту ставља у подређени положај када је реч о њеној вери. Ипак, постоји још једна прича о овој великој жени Марти, која нам даје дубљи поглед на њено разумевање и сведочанство. То се догодило када је Спаситељ дошао да подигне њеног брата Лазара из мртвих. Том приликом Марта је била та која је изашла пред Исуса кад је чула да долази. При сусрету му говори да зна да „што заиште [Он] у Бога, даће [Му] Бог."

Христ је онда поделио са Мартом велико учење о васкрсењу рекавши:

„Ја сам васкрсење и живот: који верује у мене ако и умре, живеће.

И ниједан који живи и верује мене неће умрети вавијек. Верујеш ли ово?"

Она је одговорила својим моћним и сведочанством: „Да, Господе! Ја веровах да си ти Христос син Божји који је требало да дође на свет."[3]

Колико пута је Марта погрешно процењена као особа која је више бринула за послове него за Духа? Међутим, њено сведочанство у време смрти њеног брата јасно показује дубину њеног разумевања и вере.

Многе сестре су често слушале прву причу и питале су се да ли су више налик Марији или Марти, ипак истина лежи у познавању комплетне особе и у добром расуђивању. Знајући више о Марти, откривамо да је она у ствари била особа дубоког духовног карактера која је имала јасно и одважно сведочанство о Спаситељевој мисији и Његовој божанској моћи која превазилази живот. Погрешан суд о Марти можда је учинио да не сазнамо праву природу ове дивне жене.

Лично сам, као млад лекар, научио велику лекцију о доношењу исхитрених закључака. Док сам радио у ноћној смени на одељењу за хитне случајеве, дошли су један млад човек и његова супруга која је трпела тешке болове. По њиховој одећи и хигијени било је лако видети да им је живот био тежак. Његова коса је била неуредна и веома дуга. Њихова одећа дуго није била прана и утицаји неуредног живота су се огледали на њиховим лицима.

После прегледа сам сео са њим да му објасним проблем и одредим терапију. Тај човек ме је погледао са очигледном љубављу у својим очима која се ретко виђа и упитао са свом љубављу брижног супруга: „Докторе, хоће ли моја драга супруга бити добро?" У том тренутку сам осетио сведочанство Духа да је он Божје дете и у његовим очима сам видео сведочанство о Спаситељу. Овај човек је заиста зрачио љубављу према другима, а ја сам га погрешно проценио. Била је то лекција која је оставила трајан утисак.

Добро просуђивање је потребно не само у разумевању људи, него и у суочавању са одлукама које нас воде или према нашем Небеском Оцу или од Њега. Када се осврнем на сопствени живот, могу да видим многе примере када ме је мала промена правца, заснована само на лошем расуђивању, одвела далеко од места где је Господ желео да будем - одлуке попут оснивања породице за време стицања образовања, активност у свим аспектима јеванђеља, плаћање десетине и приноса када су

приходи били веома ограничени, и прихватање позива у тешким тренуцима, помогле су ми да боље разумем жртвовање. Многи благослови у животу се пропуштају јер се световно просуђивање примењује на оно што је у ствари духовна одлука.

Људе који су развили добро просуђивање красе многе особине. Изнео бих четири главна захтева потребна за развијање таквог расуђивања у доношењу важних одлука.

Прво, ваше личне стандарде ускладите са јеванђељем Исуса Христа Особа не може никада бити добар судија без јеванђеља Исуса Христа као водича. Јеванђеље садржи дуг и успешан запис о томе како људе довести до среће. Неке од световних идеја остављају човечанство да се насумице труди да одреди сопствене стандарде. Због тога чујемо изразе попут „нови морал." Тај израз је варљив! Морални стандарди су вечни и нису се променили; нити ми треба да покушавамо да откријемо њихово ново тумачење. За младе су ти стандарди написани у памфлету „За јачање омладине." Ти стандарди се јасно уклапају у јеванђеље Исуса Христа и намењени су за примену и у животу одраслих. Можда би за нас било добро да као одрасле особе проучавамо и примењујемо тај памфлет на сопствене животе.

Друго, слушајте поруке живог пророка. Колико би лоших финансијских одлука било избегнуто да смо слушали савет који су наши пророци годинама давали о избегавању ризичних спекулација и слеђењу пажљивог финансијског плана да бисмо избегли потрошачки дуг? Колико бракова би било спасено коришћењем доброг расуђивања и избегавањем медија који воде у зависност од порнографије и тугу? Сваки магазин са генералне конференције и црквени магазин садржи савете пророка, који ће нас, ако их примењујемо, водити до доброг расуђивања. Нема оправдања за њихово игнорисање.

Треће, неговати однос слушања са Светим Духом. После крштења смо примили дар Светог Духа, али тај дар често остављамо по страни, заборављајући да ће нам Он помоћи у најважнијим одлукама у нашем животу. Господ нам је дао тај дар знајући да ћемо се сусретати са тешким одлукама у животу. Слушање тог гласа је важно у развијању доброг просуђивања. Однос слушања често захтева мирну атмосферу у којој можемо одвојити време за размишљање и ослушкивање тихог тананог гласа. Та смирена атмосфера долази и споља и изнутра. Дакле, то је више од искључивања световне музике или буке медија; то је такође искључивање буке греха унутар наших душа. То ће створити комуникацију са Духом, што нам је очајнички потребно.

Христ је рекао: „Мир вам остављам, мир свој дајем вам: не дајем вам га као што свет даје, да се не плаши срце ваше, и да се не боји."[4] Мир који долази по слушању Светог Духа уклања страх од лошег расуђивања у животу.

Четврто, држите заповести. Спремност да држимо Божје заповести ставља нам на располагање многе обећане благослове. Мормонова књига, осим што је још једно сведочанство о Исусу Христу, је књига о резултатима држања и не држања заповести. Господ је рекао Нефију у другом поглављу његове прве књиге: „И уколико будеш држао заповести моје, напредоваћеш."[5]

То исто обећање поновио је скоро сваки већи пророк у Мормоновој књизи. Хиљадугодишња историја је потом забележена, а она нам износи сведочанство да су те речи истините. Та иста порука примењива је и на нас данас. Добро расуђивање се најбоље учи и спроводи унутар граница које је Господ поставио тако што нам је дао заповести.

Сведочим да када се суочавамо са нашим тешким одлукама у животу и следимо ове смернице, да пажљиво примењујемо ова начела и смернице, можемо боље знати како да судимо. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Матеју 7:1. Такође видети Јев. по Матеју 7:1, фуснота а; изJoseph Smith Translation, где нам Спаситељ заповеда да не „судимо неправедно."

2. Јев. по Луци 10:40-42.

3. Видети Јев. по Јовану 11:20-27.

4. Јев. по Јовану 14:27.

5. 1. Нефи 2:20.

Оно што спада у праведност

Од старешине Франциска Х. Вињаса,

из Седамдесеторице

Као родитељи и вође треба да бдијемо нас нашим члановима и породицама, помажући им да се клоне оних ствари које би их могле одвести у духовну смрт.

У Учењу и заветима се каже да ће после сведочанства Божјих слугу следити сведочанства земљотреса и других догађаја. „И све ће се ускомешати. И срца људи ће зацело отказати, јер ће страх обузети све људе" (УИЗ 88:91; такође видети 88-90).

Као члан Карипског обласног председништва био сам очевидац тога како су верни свеци страх заменили вером. Лекције научене на Хаитију могу се упоредити са приказима из Мормонове књиге.

Под утицајем тог ужасног уништења на ум су ми пале речи из 28. поглавља Алме: „Беше то време када се зачу велико оплакивање и јадиковање широм целе земље" (Алма 28:4).

Четрдест два члана су изгубила живот. Док њихове породице и пријатељи „оплакују губитак родбине своје, а ипак се радују и кличу у нади, и чак знају, у складу са обећањима Господњим, да су уздигнути да пребивају с десна Богу, у стању бескрајне среће" (Алма 28:12).

Црква је одмах члановима и нечлановима послала помоћ и поделила је под вођством вођа локалног свештенства и Потпорног друштва. Од својих локалних вођа нису примили само медицинску помоћ, храну, воду и друге основне потрепштине, него су примили и савет, вођство и утеху. Они

имају подршку чланова Цркве из целог света који тугују са онима који тугују и теше оне којима је утеха потребна (видети Мосија 18:9).

Различити пророци у различита времена су нас упозоравали на другу трагедију која је мање приметна али не и мање важна, а то је „страшна смрт [која] долази на опаке, јер умиру у погледу на оно што се односи на праведност, јер су нечисти, а ништа нечисто не може баштинити царство Божје" (Алма 40:26).

Нефи је овом начелу подучавао своју браћу рекавши им да они који „умру у опакости својој . . . такође морају бити одбачени по оном што је духовно, што се односи на праведност" (1. Нефи 15:33).

Пророк Самуило Ламанац је подучавао да „ ко год се покаје тај се не сече и не баца у огањ, али ко год се не покаје сече се и баца у огањ. И ево, њима поново долази духовна смрт, да друга смрт, јер се они поново искључују у погледу на оно што спада у праведност" (Хеламан 14:18).

Трагедија смрти у погледу на оно што је *духовно* има већи утицај на оног који „једном беше просветљен Духом Божјим и имаше велико познање о ономе што спада у праведност, а тада падне у грех и преступ, постаје још окорелији, и тако стање његово постаје горе него да никада није знао за то" (Алма 24:30).

Као родитељи и вође треба да надгледамо наше чланове и породице помажући им да се клоне онога што би их могло одвести у духовну смрт. Такође гледамо да спасемо оне који су сада мртви у погледу на духовне ствари и помогнемо им да „се поново роде, да, од Бога роде, измењени из свог телесног и палог стања у стање праведности, да буду од Бога откупљени, постајући Његови синови и кћери" (Мосија 27:25).

Духовно исцељење оних који су мртви у погледу на ствари које спадају у праведност остварује се преко моћи помирења, обраћења истини и привржености начелима праведности.

Подучавање наших чланова и породица о стварима које спадају у праведност је од пресудне важности у процесу достизања трајног обраћења пошто их може довести до исправног сазнања о Господњим заповестима, начелима и учењима јеванђеља и захтевима и обредима којима морамо да се повинујемо да бисмо достигли спасење у Господњем царству.

У Светим писмима има много примера који потврђују важност подучавања „онога што спада у праведност" као помоћ за стицање трајног обраћења. У извештају о Амону и његовој браћи како проповедају јеванђеље међу Ламанцима, читамо:

„И Амон проповедаше народу цара Ламонија. И догоди се да их поучаваше о свему оном што спада у праведност" (Алма 21:23).

Можемо видети резултате марљивог подучавања свега онога што спада у праведност док настављамо да читамо извештај у поглављу 23, где се каже да „сви који повероваше, или сви који беху приведени познању истине . . . обратише се Господу [и] никада не отпадоше" (Алма 23:6).

Када је старешина Алма успоставио Цркву, посветио је достојне људе за њихове свештенике и учитеље који „бдијаху над народом и неговаху код њих оно што спада у праведност" (Мосија 23:18).

Родитељи играју важну улогу помажући својој деци да раумеју ствари које спадају у праведност. У Мормоновој књизи откривамо да Алма млађи, који је био ожалошћен због безакоња, ратова и сукоба који су постојали, и тврдоће срца код народа, „нареди да се синови његови окупе заједно како би им сваком понаособ могао предати дужност *у погледу онога што спада у праведност*" (Алма 35:16; курзив додат).

Занимљиво је приметити да је он подучавао и дао дужност својој деци понаособ, прилагођавајући своју поуку сваком сину, у складу са потребама тог сина. Он је изнео сведочанство и подучио их доктрини и начелима, припремајући их да та иста начела проповедају другима.

У време када је породица нападнута силама зла и када услови у којима живимо нису много другачији од оних које је Алма доживео, Прво председништво и Веће Дванаесторице су у прогласу „Породица: Проглас свету" изнели да „родитељи имају свету дужност да своју децу подижу у љубави и праведности" (*Liahona,* окт. 2004. год., стр. 49).

У то су укључени нега, подршка и подучавање деце о свему што спада у праведност како би могла остати чврста, са бедрима опасаним истином, обучена у оклоп праведности и ногу потkованих спремношћу за јеванђеље мира" (видети УИЗ 27:16).

Баш као и у Алмино време, наше вође такође бдију над члановима Цркве и негују их *оним што спада у праведност.* Те ствари ће нам помоћи да достигнемо трајно обраћење. У документу „Смернице са обуке вођства," измењеног 10. децембра 2009. године, Прво председништво и Веће Дванаесторице траже да вође свештенства и помоћних организација „подстичу сваког члана породице, родитеље и децу, да проучавају Света писма, редовно се моле и живе по јеванђељу Исуса Христа" (Писмо Првог председништва, 15. децембар 2009. год.).

Проучавање Светих писама, редовна молитва и живот по јеванђељу Исуса Христа су дела праведности и Господ је објавио ово дивно обећање: „Онај који чини дела праведности примиће своју плату, и то мир у овом свету и вечни живот у свету који ће доћи" (УИЗ 59:23).

Да бисмо делотворније подучавали *оно што спада у праведност*, важно је разумети да, поред саопштавања информација, морамо олакшати откривење. На тај начин подучавана особа може осетити жељу да лично упозна та начела.

Господ је открио пророку Хајраму Смиту, преко његовог брата, пророка Џозефа Смита: „Даћу теби Духа свога, који ће ти просветлити ум, а то ће душу твоју испунити радошћу.

И тада ћеш знати . . . све што год зажелиш од мене, што спада у праведност, што са вером у мене поверујеш да ћеш примити" (УИЗ 11:13-14).

На крају, Света писма нас упозоравају на опасност од умирања у погледу на оно што спада у праведност и на озбиљне последице које то има за оне који, просветљени Духом Божјим, падну у грех и преступ.

Подучавање *ствари које спадају у праведност* је важан елемент у помагању људима да дођу до сазнања о истини, обрате се и остану чврсти у вери у Христа до краја.

Родитељи имају свету дужност да подучавају децу у погледу на *ствари које спадају у праведност*. Вође и учитељи могу бдети над њима и неговати чланове који су у њиховој надлежности, марљиво их подучавајући *свему што спада у праведност.*

То се може делотворније остварити ако се током процеса подучавања омогући откривење, будећи тако у људима жељу да буду просветљени Духом Божјим. Онда када они покажу веру Дух им може обзнанити *ствари које спадају у праведност*. О томе сведочим у име Исуса Христа, амен.

Причај ми приче о Исусу

Од старешине Нила Л. Андерсена,

из Већа Дванаесторице апостола

Већа лична вера у Исуса Христа припремиће вашу децу за изазове са којима ће се сасвим сигурно сусретати.

Када сте задужени да говорите на крају завршног заседања генералне конференције, слушате сваку реч, питајући се који делови вашег говора ће бити дати пре него што дође ред на вас. Нема задатих тема, нема сарадње у вези са темама. Господњи начин је наравно најбољи начин. Он узима појединца, молитве сваког говорника, и диригује духовном симфонијом пуном откривења и моћи.

Теме које се понављају, начело које надограђује начело, пророчка упозорења, уздижућа обећања - божански склад је чудо! Сведочим да смо на овој конференцији чули Господњи ум и вољу.

Председник Томас С. Монсон је описао младу генерацију као „најбољу икада"[1] и рекао је нашој омладини: „Дошли сте на ову земљу у величанствено време. Прилике пред вама су скоро бесконачне."[2] Али је такође упозорио: „Постављени смо на земљу у тешким временима."[3] Ово је време попустљивости, у коме већи део друштва редовно одбацује и крши Божје законе."[4] Окружени смо са толико тога осмишљеног да нам скрене пажњу са битних ствари. „Противник користи сва могућа средства како би нас намамио у његову мрежу обмане."[5]

Млада генерација је у нашим рукама. Дошли су на ову земљу са важним одговорностима и великим духовним потенцијалом. Не смемо олако схватити нашу дужност да их припремимо. Наш изазов као родитеља и учитеља није да створимо духовно језгро у њиховим душама, већ да распалимо ватру њиховог духовног жаришта, на коме већ тиња ватра њихове предсмртничке вере.

Овог поподнева желим да истакнем молбу детета из једне песме која се пева у Школици:

Причај ми приче о Исусу, волим да их слушам.

О ономе о чему бих желела да ми Он прича, да је овде.[6]

У нашем свету данас, сваком детету, сваком младом мушкарцу и жени потребно је да се сами обрате истини. Свакоме је потребна сопствена светлост, лична постојана и непоколебљива[7] вера у Господа Исуса Христа, независно од родитеља, вођа младих и подршке пријатеља.

Приче о Исусу могу представљати налет ветра преко жари вере у срцима наше деце. Исус је рекао: „Ја сам пут и истина и живот".[8] Приче о Исусу које се често понављају доносе веру у Господа Исуса Христа и учвршћују темељ њиховог сведочанства. Можете ли смислити вреднији дар за своје дете?

Да ли су живот и учења Исуса Христа урезани у умове и душе ваше деце? Да ли размишљају о Спаситељевом животу када се питају шта треба да учине у сопственим животима? Са годинама, то ће бити све важније и важније.

Да ли наша деца имају представу о предсмртничком већу,[9] на коме је Исус - највећи од свих - рекао: „Ево ме, мене пошаљи?[10] Да ли виде сопствену спремност да служе док следе Његов пример?

Да ли размишљају о Његовом рођењу[11] у скромним околностима? Спаситељ света „у јаслама".[12] Да ли им околности у којима се налазио помажу да боље разумеју место које треба да заузимају материјална добра?

Да ли знају да је Исус често подучавао: „Иштите, и даће вам се"?[13] Да ли Његова захвалност[14] и Његове молбе своме Оцу[15] пролазе кроз главу наше деце док клече у молитви обузети сопственим бригама?

Да ли смо им причали о љубави Исуса према деци, како их је држао у своме наручју, молио се за њих и плакао?[16] Да ли наша деца знају да Исус спремно чека „раширени руку... да [их] прими"?[17]

Да ли проналазе снагу у причама о Исусовом посту[18] - док их подучавамо закону поста?

Када се осећају усамљено, да ли наша деца знају за усамљеност коју је Спаситељ осетио када су га Његови пријатељи напустили, те је упитао своје апостоле „да нећете и ви отићи"?[19]

Да ли су наша деца осетила моћ Спаситељевих чудеса? Исус је излечио губавог,[20] дао вид слепима.[21] Нахранио је 5 000 људи,[22] смирио морске таласе и подигао Лазара из мртвих.[23] Да ли наша деца верују да „чуда се вером остварују"[25], и да ли се моле за чуда у њиховим животима?

Да ли нашу децу храбре Спаситељеве речи упућене владару синагоге: „не бој се, само веруј?"[26]

Да ли наша деца знају за Његов савршени живот, Његову несебичну службу, о томе како су Га издали и окрутно разапели?[28] Да ли смо им сведочили о сигурности Његовог васкрсења,[29] о Његовој посети Нефицима у Америци,[30] о Његовом појављивању пред Џозефом Смитом у светом шумарку?[31]

Да ли ишчекују Његов величанствени повратак, када ће се све уредити, свако колено ће се понизити и сви језици признати да Исус јесте Христ?[32]

Да ли наша деца кажу: „Испричај ми приче о Исусу, волим да их слушам"?[33]

Младима и деци: Будите верни својим важним одговорностима и великим духовним могућностима. Тежите да знате више о Христу, отворите Света писма. Могли бисте на пример да поново прочитате Јев. по Јовану и потом разговарате о њему са својим родитељима, учитељима и једни са другима.

Очевима и мајкама, декама и бакама и онима који немају своје потомство, али са пуно љубави негују децу и омладину, мој савет је да чешће разговарате о Исусу Христу. У Његовом светом имену лежи духовна моћ. „Неће [се] друго име дати нити неки други пут... по ком спасење може доћи деци човечјој, осим због и посредством Христа."[34]

Мајкама које подижу своју децу без очева у своме дому: док говорите о Исусу Христу, обећавам вам да ћете осетити како вас моћ небеса благосиља.

Након што јој је муж преминуо, сестра Стела Оукс је подигла своје троје мале деце (укључујући старешину Далина Х. Оукса[35]) као самохрана мајка. Једном је рекла: „Знала сам да ме Господ воли и да ћу бити дорасла својој мисији. Осећала сам да ме окружује љубав и знала сам ће нас Он подржати током отпора који ће се појавити."[36]

Упућујем посебну молбу очевима: Молим вас да будете важан део разговора са вашом децом о Спаситељу. Потребне су им потврдне речи вере, како ваше, тако и њихове мајке.

Иако постоје тренуци када дете не слуша свим срцем, ваше сведочанство о Исусу ће остати у његовом уму и души. Да ли се сећате приче о Алми који је одабрао погрешан пут? Враћајући се, рекао је: „Сетих се. . . Отац мој [говораше]. . . о доласку. . . Исуса Христа,. . . да помири за грехе света.

Кад ум мој прихвати ту мисао, завапих у срцу своме: О Исусе, Ти Сине Божји, смилуј се на мене."[37]

Ако дете не слуша, немојте очајавати. Време и истина су на вашој страни. У правом тренутку, ваше речи ће се вратити, и то као да долазе са самих небеса. Ваше сведочанство никада неће напустити вашу децу.

Док побожно говорите о Спаситељу, у аутомобилу, аутобусу, за трпезаријским столом, на коленима у молитви, током проучавања Светих писама, или кад причате у касне сате, Дух Господњи ће пратити ваше речи.[38]

Када дајете све од себе, сведочанство о Исусу ће се неосетно ушуњати у срца ваше деце. Потражиће свог Небеског Оца у понизној молитви и осетиће Његов утицај моћу Духа Светога. Снажна, лична вера у Исуса Христа ће их припремити за изазове са којима ће се сигурно сусрести.[39]Била Фореста и Деби Хачингс сам упознао док смо били студенти на Универзитету Бригам Јанг. Бил се вратио са мисије. Он и Деби су се заљубили и венчали у храму у Оукланду, у Калифорнији. Основали су свој дом у Меси, у Аризони, и били су благословени са петорицом синова и две кћерке. Бил и Деби су подучавали своју децу да воле Господа Исуса Христа као што су Га они волели. Њихов син, старешина Денијел Форест, који тренутно служи у мисији Мексико Оаксака, је рекао: „Свако јутро без изузетка били смо за столом пре школе, читали и проучавали Света писма."

Њихова ћерка Кара, сада удата са своје двоје мале деце, и даље се сећа, као да је било јуче, како је отац возио на ране јутарње активности у средњој школи. Рекла је: „Мој тата је уживао у меморисању цитата, стихова из Светих писама и песама [и током тих раних јутарњих вожњи] вежбали смо да их рецитујемо." Један од његових омиљених стихова из Светих писама је: „ Сетите се, сетите да морате сазидати темељ свој на стени, Откупитељу нашем који је Христ, Син Божји, да када ђаво пошаље своје снажне ветрове,. . . [он не може] имати никакве моћи над вама да вас [повуче] доле . . . , због стене на којој сте сазидани."[40]

У петак пред Ускршњу недељу, 2000. године, пре тачно десет година, Бил Форест је служио као бискуп у одељењу Estate Groves у Аризони. Док се возио до посла, удаљеног око 2 км од куће, у његова кола је ударио велики камион шљункар. Деби у деца су изашла из куће мало после Била и неочекивано наишли на трагичну сцену. Бил није преживео несрећу. Бесмртни дух овог вољеног супруга и оца изненада је однет у дом Онога који је савладао смрт, Сина Божјег, чије би величанствено васкрснуће заједно прославили те Ускршње недеље.

Како су Деби и њених седморо деце (најмлађи је имао само пет година) пронашли снагу која им је била потребна? Кара, имала је петнаест година у време очеве несреће, недавно ми је рекла: „Захвална сам [својим родитељима] на начину на који су ме подучавали [о Спаситељу]. Са мном су отварали Света писма, молили смо се заједно и били су примери [Спаситељевог] милосрђа, љубави и стрпљења. . . Ускрс је сваке године посебно време за мене, јер се тада осврћем на живот, мисију и васкрснуће нашег Спаситеља и подсећам се живота мог земаљског оца."

Старешина Денијел Форест је рекао: „Имао сам десет година када је мој отац преминуо. Био је то тежак период . . . Моја мајка је увек била пример Спаситељевих учења. Са собом носим таблицу са татиним именом са његове мисије у Шпанији. [Два] омиљена цитата мог оца [су]: 'Два човека могу учини било шта, докле год је један од њих Господ' и 'Спаситељ мора бити наш темељ. Без њега бисмо потонули.'"

Вера у Исуса Христа је испунила срца Форестове деце. Овог ускршњег викенда, десет година од како је њихов отац преминуо, страшно им недостаје, али је жаока његове смрти надвладана у Христу.[41] Знају, због неизмерног дара Спаситеља, да могу поново бити са њиховим земаљским и Небеским Оцем.

Причај ми приче о Исусу.

За који тренутак ћемо чути Божјег пророка. Када је говорио о свом пророку, Господ је рекао: „Његове речи ћете примити када да су из мојих уста."[42] Сведочим да је председник Томас С. Монсон Господњи гласник на земљи.

Сведочим да Исус јесте Христ, Спаситељ човечанства. Његов живот, Његово помирење, Његово васкрснуће, Његов очекивани повратак, сигурни су налик излазећем сунцу. Нека се заувек слави име Његово[43], у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Томас С. Монсон, „Constant Truths for Changing Times," *Liahona*, мај 2005. год., стр. 19.

2. Томас С. Монсон, „May You Have Courage," *Liahona*, мај 2009. год., стр. 123-127.

3. Томас С. Монсон, „Examples of Righteousness," *Liahona*, мај 2008. год., стр. 65-68.

4. Томас С. Монсон, „Closing Remarks," *Liahona,* новембар 2009. год., стр. 109-110.

5. Томас С. Монсон, „Until We Meet Again," *Liahona*, мај 2009. год., стр. 112-114.

6. „Tell Me the Stories of Jesus," *Children's Songbook*, стр. 57.

7. Видети Алма 1:25.

8. Јев. по Јовану 14:6.

9. Видети Аврам 3:2-28.

10. Књига Аврамова 3:27

11. Видети Јев. по Луци 2.

12. Видети Јев. по Луци 2:7.

13. Видети 3. Нефи 27:29.

14. Видети Јев. по Луци 10:21.

15. Видети Јев. по Луци 11:2--4.

16. Видети 3. Нефи 17:11-24.

17. Мормон 6:17.

18. Видети Јев. по Луци 4:1-13.

19. Јев. по Јовану. Говорећи о младима прошле године, председник Монсон је рекао: „Бићете позвани да браните оно у шта верујете. Уколико корен вашег сведочанства није чврсто засађен, биће вам тешко да се одупрете подсмеху оних који стављају вашу веру на пробу" (*Liahona,* мај 2009. год., стр. 126).

20. Видети Јев. по Марку1:40-42.

21. Видети Јев. по Луци 18:35-43.

22. Видети Јев. по Марку 6:34-44.

23. Видети Јев. по Марку 4:35-41.

24. Видети Јев. по Јовану 11:8-53.

25. Морони 7:37.

26. Јев. по Марку 5:36.

27. Видети 1. Петрова 2:21-25.

28. Видети Јев. по Луци 22:47-48; 23:32-46.

29. Видети Јев. по Јовану 20:11-23.

30. Видети 3. Нефи 11-26.

31. Видети Joseph Smith - History 1:17.

32. Видети УИЗ 88:104.

33. „Tell Me the Stories of Jesus."

34. Мосија 3:17.

35. Старешина Далин Х. Оукс једном напоменуо: „Када сам био дечак, већи вечери бих проводио читајући књиге. Једна од омиљених ми је била *Hurlbut's Story of the Bible* . . . , књига која је садржавала 168 прича из Библије. Волео сам те приче и читао сам их пуно пута" („Bible Stories and Personal Protection," *Ensign,* нов. 1992. год., стр. 37).

36. Стела Оукс, „Thy Will Be Done," из Leon R. Hartshorn, комп., *Remarkable Stories from the Lives of Latter-day Saint Women,* 2 vols. (1973-1975), 2:184.

37. Алма 36:17-18.

38. У нашем данашњем свету више него икада су нам потребне Еношеве речи about о његовом оцу да буду речи наше деце о нама: „Речи које често слушах да их отац мој говори о вечном животу. . . дубоко се усадише у срце моје. И душа ми огладне и клекох пред Творцем својим" (Енош 1:3-4).

39. Председник Монсон је обећао младима: „Када је чврсто усађен, ваше сведочанство о јеванђељу, о Спаситељу, и о нашем Небеском Оцу утицаће на све што будете чинили током вашег живота . . . ваше сведочанство, ако га будете стално неговали, чуваће вас безбеднима" (*Liahona,* мај 2009. год., стр. 126).

40. Хеламан 5:12.

41. Мосија 16:8.

42. УИЗ 21:5.

43. Видети Алма 26:12.

Завршна реч

Од председника Томаса С. Монсона

Господњи светионик шаље лако препознатљиве и никада погрешне сигнале.

Било је ово дивно завршно заседање. Ретко сам слушао тако добре проповеди подучаване са тако мало речи, какве сам чуо данас. Сви смо овде зато што волимо Господа. Желимо да Му служимо. Наш Небески Отац пази на нас. Сведочим о томе. Видим Његову руку у свему.

Један кратак стих из Светих писама:

„Уздај се у Господа свим срцем својим, а на свој разум не ослањај се.

На свим путевима својим имај га на уму, и он ће управљати стазе твоје."[1]

То је прича мог живота.

Моја драга браћо и сестре, ево дошли смо до завршетка изузетно полетне и надахнуте конференције. Пошто смо чули савет и сведочанства оних који су нам говорили, верујем да смо богато благословени и сви још одлучнији да живимо по начелима јеванђеља Исуса Христа. Било нам је корисно да будемо овде. Изражавамо своју захвалност за сваког ко нам се обратио, као и за оне који су дали молитве.

Музика је била величанствена. Подсетила ме је на стих који се налази у Учењу и заветима: „Душа, наиме, моја ужива у песми срца, да, песма праведника молитва је мени, и она ће заузврат донети благослов на главе њихове."[2]

Имајте на уму да ће поруке које смо чули током ове конференције бити штампане у мајском издању часописа Ensign и Liahona. Подстичем вас да проучавате те поруке, дубоко размишљате о њиховим учењима, а потом да их примените у свом животу.

Знам да ми се придружујете у изражавању захвалности оној браћи и сестрама који су током ове конференције разрешени. Добро су служили и значајно допринели Господњем делу. Њихова посвећеност је била потпуна. Захваљујемо им из дубине наших срца.

Затим, такође смо подржали, подигнутим рукама, браћу и сестре који су позвани на нове положаје током ове конференције. Желимо да они знају да се унапред радујемо сарадњи са њима на Учитељевом делу.

Моја браћо и сестре, док посматрамо свет око себе, суочавамо се са проблемима који су озбиљни и који нас веома брину. Чини се да је свет исклизнуо из сидришта безбедности и скренуо из луке мира.

Попустљивост, неморал, порнографија, непоштење и мноштво других зала чине да многи буду бачени у море греха и разбију се на оштре гребене изгубљених прилика, изгубљених благослова и уништених снова.

Мој савет свима нама је да гледамо према Господњем светионику. Нема те магле која је довољно густа, ноћи тако мрачне, нити морнара тако изгубљеног, да га светлост светионика не може спасити. Он показује пут кроз животне олује. Господњи светионик шаље лако препознатљиве сигнале.

Волим ове речи из Псалама: „Господе, граде мој, заклоне мој, избавитељу мој; Боже мој, камена горо, уточиште моје; . . . Призивљем Господа . . . и опраштам се непријатеља својих.”[3]

Господ нас воли, моја браћо и сестре, и благословиће нас ако Га призовемо.

Колико смо захвални за обновљено јеванђеље Исуса Христа и све добро што оно доноси у наше животе. Господ је излио на нас, као народ, Његове благослове. Износим своје сведочанство да је ово дело истинито, да наш Спаситељ живи и да води и управља својом Црквом овде на земљи. Сада, када смо дошли до последњих тренутака ове конференције, срце ми је пуно и моја осећања су ганута. Изражавам вам своју љубав и захвалност. Захваљујем вам на вашим молитвама за мене и за све Врховне власти Цркве. Господ чује ваше молитве и благосиља нас и усмерава у догађајима Његовог царства овде на земљи. За то смо дубоко захвални.

Док одлазимо са ове конференције, призивам небеске благослове на сваког од вас. Када се будете враћали својим домовима широм света, молим се да Небески Отац благослови вас и ваше породице. Нека поруке и дух ове конференције буду примењени у свему што радите - у вашим домовима, вашем послу, на вашим састанцима и у свим вашим доласцима и одласцима.

Волим вас. Молим се за вас. Нека вас Бог благослови. Нека Његов обећани мир буде са вама сада и заувек, моја је молитва, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Приче Соломунове3:5-6.
2. Учење и завети 25:12.
3. Псалам 18:2, 3.

Будите храбре

Од Ен М. Диб,

друге саветнице у Врховном председништву Младих жена

Водичи из Књиге Исуса Навина, ујединиће се да би обезбедили најмоћнији извор храбрости и снаге, а то је вера у нашег Небеског Оца и Његовог Сина, Исуса Христа.

Много пута када се Врховне власти обраћају браћи из свештенства на генералној конференцији, почињу тако што кажу да се осећају као да се обраћају ‘огромној армији’ моћних свештеничких вођа. Вечерас се ја осећам као да стојим пред ‘огромном армијом’ изабраних ћерки Божјих. Изабране сте да напредујете у праведности стојећи уз те храбре свештеничке вође у овим последњим данима. Представљате доминантан и диван призор.

Ово вече бих желела да започнем кратким прегледом историјског контекста наше теме, Књ. Исуса Навина 1:9: „Буди слободан и храбар; не бој се и не плаши се: јер је с тобом Господ Бог куда год идеш."

Мојсије је био моћан пророк који је извео децу Израелову из Египта где су били робови и где су били под притиском да славе лажне богове (видети 3. књ. Мојсијева 18:1-3). После четрдест година тешкоћа у дивљини, били су веома близу свог новог дома где су могли да буду слободни да славе правог и живог Бога. После Мојсијеве смрти, Бог је позвао Исуса Навина да буде пророк који ће привести крају ово чудесно путовање.

Исус Навин је био утицајан вођа. Библијски речник га назива „највећим примером оданог ратника" и истиче да његово име значи „Бог је помоћ" (Bible Dictionary, „Joshua").

Господ је знао да ће пророку Исусу Навину и деци Израеловој бити потребна велика храброст током тог времена. У првом поглављу књиге Исуса Навина, Господ му неколико пута каже: „Буди слободан и храбар." Реч „храброст" се дефинише као „ментална или морална снага да се истраје и одоли опасности, страху и тешкоћи" (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* 11th ed. [2003. год.], „courage"; курзив додат). Помоћу храбрости и послушности, Исус Навин и деца Израелова су могли да уђу у обећану земљу и нађу срећу у Господњим благословима.

Исус Навин и деца Израелова живели су веома давно. Али у наше време и ми се трудимо да уђемо у „обећану земљу." Наш највећи циљ је да стекнемо вечни живот са нашим Небеским Оцем. У првом поглављу књиге Исуса Навина, налазимо четири сигурна водича који ће нам помоћи да превладамо препреке, завршимо своје путовање и уживамо Господње благослове у нашој „обећаној земљи."

Први водич, у 5. стиху, Господ обећава Исусу Навину: „Нећу отступити од тебе нити ћу те оставити." У овом обећању да ће Господ увек бити ту за нас и никада нас неће оставити саме, можемо пронаћи храброст и снагу. Подучени смо да Небески Отац познаје и воли свако од своје деце. Као једна од Његових драгоцених ћерки, имате приступ Његовом обећању и вођству преко моћи молитве. У Учењу и заветима читамо: „Понизан буди, а Господ ће, Бог твој, водити тебе за руку, и услишити молитве твоје" (УИЗ 112:10).

Верујем тим речима и обећавам вам да Небески Отац чује и одговара на наше молитве. Али, док „чекамо Господа" често је потребно стрпљење (Исаија 40:31). Док чекамо, можемо почети да верујемо да нас је напустио, или да није чуо наше молитве, или да можда нисмо достојне да нам буду услишене. Волим утешне речи цара Давида: „Дуго чеках Господа, и саже се к мени, и чу вапај мој" (Псалми 40:1).

Без обзира са чим се сусрећете на свом личном путовању, први водич који се налази у књизи Исуса Навина подсећа нас да се молимо, будемо стрпљиве и сећамо се Божјег обећања: „Нећу отступити од тебе нити ћу те оставити" (Књ. Исуса Навина 1:5).

Други водич се налази у 7. стиху, где Господ говори Исусу Навину: „. . . Да држиш и твориш све по закону . . . не отступај од њега ни надесно ни налево, да би напредовао куда год пођеш." Господ подучава Исуса Навина да буде строго послушан заповестима и да не скреће са Господњег пута. Председник Хауард В. Хантер је подучавао: „Исус Навин је знао да ће његова послушност довести

до успеха, и мада није тачно знао како ће успети, веровао је у резултат ... Сигурно је да су искуства великих пророка [која се налазе у Светим писмима] забележена [и сачувана] да би нам помогла да разумемо важност бирања пута строге послушности" („Commitment to God," *Ensign*, нов. 1982. год., стр. 57, 58).

Пре месец дана посетила сам групу младих жена. Питала сам старије девојке који би савет дале новим чланицама разреда Кошнице који би им помогао да остану верне и честите у свакој ситуацији са којом се могу сусрести. Једна млада жена је рекла: „Када ходате ходницима своје школе, можда ћете крајичком ока видети нешто што ће привући вашу пажњу, нешто што није у реду. Можда ћете бити радознале и желети да погледате. Мој савет вама је овај: Не гледајте. Обећавам вам да ћете зажалити ако то учините. Верујте ми, само гледајте право испред себе.

Док сам слушала ову младу жену, знам да је послушност Господњем савету упућеном Исусу Навину, „не отступај од њега ни надесно ни налево" (Књ. Исуса Навина 1:7), примењљив на свакодневне ситуације ових последњих дана. Младе жене, избегавајте искушења која вас окружују строго следећи заповести. Гледајте напред према вашем вечном циљу. Други водич нас подсећа да ћете чинећи то бити заштићене и напредовати куда год пођете (видети Књ. Исуса Навина 1:7).

У 8. стиху налази се наш трећи водич. Овде Господ говори о „књизи закона" и каже Исусу Навину, „размишљај о њему дан и ноћ, да држиш и твориш све како је у њему записано; . . . јер ћеш тада бити срећан." Господ подучава Исуса Навина, и све нас, да читамо Света писма. Свакодневно читање Светих писама, посебно читање Мормонове књиге, успоставља чврст темељ за развијање вашег сведочанства о Исусу Христу и Његовом јеванђељу. Оно призива Духа у ваш живот. Председник Харолд Б. Ли је саветовао: „Ако не читамо Света писма сваки дан, наша сведочанства слабе, [и] наша духовност се не увећава" (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000. год., стр. 66).

На страницама Светих писма налази се безброј упутстава, обећања, решења и подсетника који ће нам помоћи на нашем путу до „обећане земље." Трећи водич нас усмерава на свакодневно читање и размишљање о Светим писмима, како бисмо могле да напредујемо и остваримо успех.

Пошто је Господ престао да говори Исусу Навину, он се обраћа деци Израеловој. На крају свог обраћања, у 16. стиху, деца Израелова одговарају на његове речи и дају нам наш четврти водич. Она одговарају: „Што си нам год заповедио чинићемо, и куда нас год пошљеш ићи ћемо."

Као чланице Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, имамо прилику да се исто тако обавежемо да ћемо следити нашег пророка, председника Томаса С. Монсона, који је овде са нама вечерас. Кроз молитву и потврду Духа, свака од нас може стећи сопствено сведочанство о живом пророку. То сведочанство расте док слушамо, придржавамо се и имамо храбрости да применимо његова учења у нашим свакодневним животима.

Слушање и послушност савету пророка омогућавају нам приступ посебним благословима. Послушајте неке од пророчких обећања које је председник Монсон дао на прошлој генералној конференцији: „Нека вас Бог благослови. Нека Његов обећани мир буде са вама сада и заувек" („Closing Remarks," *Liahona,* нов. 2009. год., стр. 110). „Велика обећања нас ишчекују ако смо одани и верни" („School Thy Feelings, O My Brother," *Liahona,* нов. 2009. год., стр. 69). „Призивам небеске благослове на сваког од вас" (*Liahona,* нов. 2009. год., стр.110).

Позивам вас да следеће недеље на генералној конференцији слушате подучавање и обећања која ће дати наш пророк и апостоли. Затим, примените ова четири водича тако што ћете се обавезати да следите савет пророка и поново потврдите да „Што нам је год [он] заповедио чинићемо, и куда нас год [он] пошаље ићи ћемо" (Књ. Исуса Навина 1:16).

У овом тренутку, ова четири водича: молитва, послушност Божјим заповестима, свакодневно проучавање Светих писама, и обавезивање на слеђење живог пророка, могу изгледати као мале и једноставне ствари. Дозволите ми да вас подсетим на овај стих из Алме: „ Гле, кажем ти да се кроз мало и једноставно остварује велико . . . " (Алма 37:6). Када их у својим свакодневним животима примењујемо, ова четири „мала и једноставна" водича из књиге Исуса Навина удружиће се да би обезбедила најмоћнији извор храбрости и снаге, а то је: вера у нашег Небеског Оца и у Његовог Сина Исуса Христа.

Небески Отац зна да наши лични путеви нису лаки. Сваки дан се суочавамо са ситуацијама за које су потребни храброст и снага. Једна прича из новог броја *Church News* потврђује ову истину: „Наставница у једној средњој школи пре неколико месеци је започела свој час тако што је замолила ученике који подржавају извесни политички став да стану на једну страну учионице, док је онима који се не слажу предложила да стану на другу страну. Пошто су ученици заузели своје стране, наставница је стала на супротстављену страну. Издвојивши једну младу жену на страни присталица, наставница је почела да напада њу и друге ученике због њихових ставова.

Ова млада жена, која је била припадница разреда Руже у њеном одељењу, поднела је напад који је био усмерен на њена уверења.

Остала је мирна на овај јавни напад усмерен од стране особе од ауторитета" („What youth need," *Church News*, 6. март 2010. год., стр. 16).

Ова млада жена је показала изузетну храброст на свом бојном пољу, које је овог пута било њена учионица. Где год да се налазите и са чиме год се можда суочавате, надам се да ћете искористити водиче који се налазе у књизи Исуса Навина како бисте могле да се уздате у Господње обећање: „Буди слободан и храбар; не бој се и не плаши се; јер је с тобом Господ Бог твој куда год идеш" (Књига Исуса Навина 1:9).

Желим да вам оставим своје сведочанство да Небески Отац познаје и воли сваку од вас. Ако Му се обратите, неће вас разочарати! Благословиће вас снагом и храброшћу које ће вам бити потребне да бисте довршиле своје путовање назад до Њега. Захвална сам за Света писма и за моћне примере попут пророка Исуса Навина. Захвална сам за председника Монсона који настоји да нас безбедно врати нашем Небеском Оцу. Молим се да, попут деце Израелове, уђемо у своју „обећану земљу" и пронађемо мир у Господњим благословима. Кажем ове ствари у име Исуса Христа, амен.

Никада, никада, никада не одустајте!

Од Мери Н. Кук,

прве саветнице у Врховном председништву Младих жена

Шта Господ жели да чините? Он жели да будете одважне и честите Божје ћерке, посвећене да свакодневно живите тако да можете бити достојне да примите благослове храма.

Прошлог августа смо водили неке од својих унучади, на једну од најпопуларнијих дестинација у Јути. Било је то прилично напорно пешачење од око 2 и по километра до пећине, али вредно труда да бисмо видели дивне спиралне пећинске украсе. Било је извесно да ће деветогодишња Рути имати мало потешкоћа, али сам се питала да ли ће шестогодишња Каролина имати снаге и издржљивости да поднесе пут.

Сви смо били веома узбуђени на почетку пута и у почетку смо брзо напредовали стазом. Прва четвртина пута је прошла брзо, али је за половину пута било потребно више времена. Каролина је почела да заостаје. Рути је напредовала и подстицала Каролину да настави. Успорили смо како би Каролина могла да нас прати. Затим је изгледало да је све кренуло наопако. Почео је да дува јак ветра и прашина ношена ветром је отежавала гледање. Било је мало застрашујуће и као да то није било довољно, набасали смо на путоказ „Станиште звечарки. Држите се стазе. Будите опрезни."

Полако смо отпешачили три четвртине пута али је још увек требало да пређемо најстрмији део планине. Уморна, уплашена и са сумњом у своје способности, Каролина је села и уплакана изјавила: „Одустајем! Не могу даље!"

Сели смо и разговарали о томе шта да радимо. Направили смо план. Одлучили смо да бројимо кораке и видимо како ћемо се осећати после сто корака. Рути и ја смо обећале Каролини да ћемо јој помоћи. Требало је да дуж пута тражимо нешто што ће нас учинити срећнима и да то поделимо. Чак смо певали неке песме из Школице.

Ствари су се промениле. Каролина је одлучила да следи план. Сто корака су немогућ задатак учинили могућим. Каролина је знала да ћемо јој помоћи и док смо тражили нешто добро око себе и певали песме, осећали смо се срећнијима.

Да ли сте се некада осећале уплашене и обесхрабрене док сте се суочавале са изазовом који вам се чинио непремостивим. Да ли сте икада желеле да одустанете?

Замислите како се вероватно осећао Исус Навин, наследник великог пророка Мојсија, знајући да треба да одведе децу Израелову у обећану земљу. С времена на време је, уверена сам, желео да одустане. Али Господ га је утешио три пута га подсетивши да буде јак и храбар (видети Књ. Исуса Навина 1:6-9). Са вером да ће Бог бити са њима, деца Израелова су се заветовала: „Што си нам год заповедио чинићемо ..." (Књ. Исуса Навина 1:16).

Света писма су пуна прича о мушкарцима и женама који су показали велику храброст да чине све што је Господ заповедио, чак и када је изгледало да је задатке немогуће обавити, па и када су можда желели да одустану.

Шта Господ жели да чините? Он жели да будете храбре и честите Божје ћерке, посвећене да свакодневно живите тако да можете бити достојне да примите благослове храма и да Му се вратите. У данашњем свету за то је потребна храброст. Имате план спасења који вам омогућава да

то учините. Морална слобода избора, способност да бирате, веома је важан део тог плана. Већ сте направиле неке добре изборе. Пре свог рођења изабрале сте да дођете на земљу, да примите тела и да се докажете. Донеле сте одлуку да се крстите, што је први обред потребан за пут према вечном животу. Сада сте у смртничком животу где и даље доносите одлуке, учите и напредујете. Склапање светих завета и примање храмских обреда је још један важан корак у том плану.

Међутим, што сте старије пут постаје стрмији, можда ћете желети да одустанете. Живот је проблематичнији, испуњен одлукама и искушењима на сваком кораку. Сотона ће послати ветрове збуњености који могу узроковати да се запитате да ли је то пут којим желите да идете. Можда ћете бити у искушењу да изаберете други пут, упркос знацима опасности. Можда сумњате у своје способности и питате се попут једне младе жене: „Да ли је заиста могуће остати честита у данашњем свету?" Моје младе пријатељице, одговор је потврдан! И мој савет вама је сличан оном који је Винстон Черчил дао током Другог светског рата: „Никада, никада, никада не одустајте!" (видети „Never Give In" [говор, Harrow School, London, England, 29. окт. 1941. год.]).

За то ће бити потребна велика храброст, али имате план! Шта ће вам помоћи да следите план и будете храбре и честите Божје ћерке? Прво, стекните јако сведочанство, корак по корак. Друго, тражите помоћ Небеског Оца, Исуса Христа, ваше породице и других који ће вас подржати у вашој одлуци да следите план. И коначно, живите достојне пратње Светог Духа.

У вези са важношћу стицања јаког сведочанства, председник Томас С. Монсон је обећао младим женама: „Ваше сведочанство, када се стално негује, чуваће вас безбеднима" („May You Have Courage," *Liahona*, мај 2009. год., стр. 126).

Ваше сведочанство „постепено јача кроз ваша искуства. Потпуно сведочанство нико не прима одједном " (*True to the Faith: A Gospel Reference* [2004. год.], стр. 179). Сетите се да смо, како бисмо се попели на највиши део планине, напредовали корак по корак. Да бисте добиле сведочанство, морате га неговати мало по мало. „Ваше сведочанство ће се увећати док доносите одлуке да држите заповести. Док подижете и јачате друге, видећете да ваше сведочанство наставља да се развија. Док будете успостављале личне навике молитве, проучавања Светих писама, послушности заповестима и служења другима, бићете благословене тренуцима надахнућа који ће ојачати ваше сведочанство" (видети *True to the Faith,* стр. 179-180)

Лични напредак вам обезбеђује диван начин за неговање вашег сведочанства, корак по корак. Искуства и пројекти везани за врлине су мали кораци који ће неговати ваше сведочанство о Исусу Христу док будете усвајале Његова учења и редовно их примењивале у свом животу. Та стална нега ће вас чувати безбеднима на путу.

Друго, тражите помоћ других због додатне снаге и подршке. Прво се кроз молитву обратите свом Небеском Оцу. Ви сте Његове ћерке. Он вас познаје и воли. Чује и одговара на ваше молитве. У Светим писмима смо безброј пута подучаване да се „увек молимо" (видети, на пример, УИЗ 90:24). Док се молите, Господ *ће* бити са вама баш као што је био са Исусом Навиним.

Свима нама потребна је Спаситељева помоћ да бисмо следиле план и вратиле се нашем Оцу на Небу. Можда сте направиле неке грешке или кренуле другим путем. „Због тога што вас Спаситељ воли и што је свој живот дао за вас, можете се покајати . . . Спаситељева помирбена жртва омогућила је да вам греси буду опроштени " (*Лични напредак Младих жена*, [брошура, 2009. год.],

стр. 71). „Што се пре покајете, пре ћете примити благослове који прате опроштај" (*За јачање омладине*, [памфлет, 2001. год.], стр. 30).

Сада одлучите да учинити све што је потребно да бисте се покајале. „Достојно узимајте причешће сваке недеље и испуните свој живот честитим активностима које ће вам донети духовну моћ. Док то чините, јачаћете у својој способности да одолите искушењу, држите заповести, и постанете више налик Исусу Христу" (*Лични напредак Младих жена*, стр. 71).

И пророци последњих дана су на земљи да би вам помогли. Пророци говоре о садашњости. Држите се њихових речи. Они ће вам дати путоказе који ће вас упозорити на опасност и безбедно вас држати на путу. Путокази намењени вама налазе се у памфлету *За јачање омладине*. „Пророка следи; он зна пут тај" (*Дечја песмарица,* „Пророка следи", стр. 110).

Један од великих благослова плана је да смо организовани у породице. Имате родитеље чија ће вам већа мудрост и искуство помоћи да досегнете свој божански потенцијал. Имајте поверења у њих. Они желе најбоље за вас.

Учите од своје мајке, баке и других праведних жена са јаким сведочанствима. Улога мајке у плану је да буде неговатељица. Мајке, нико не воли вашу ћерку попут вас. Ви сте њен најбољи вођа, ментор и пример. Надамо се да ћете прихватити позив да радите на Личном напретку са вашом ћерком. Као што сам ја научила из рада на врлини са својом мајком, ваш однос ће бити ојачан и обе ћете бити благословене међусобном љубављу, подршком и охрабрењем.

Младе жене, бирајте добре пријатеље који ће вас подржавати у вашим праведним одлукама да следите план. Попут РутиРуте која је охрабрила Каролину, ми знамо да многе од вас могу пуно урадити на јачању једни других. Пошто примите ваше Признање за Младе жене, на вама је ред да постанете „велика сестра." Добијање Почасне пчеле даће вам прилике за јачање друге младе жене вашим праведним примером и сведочанством док је будете усмеравале у њеном Личном напретку.

И коначно, живите достојне пратње Светог Духа. Када смо помогли Каролини, тражећи добро око нас, и чак певали песме из Школице, призвали смо Духа. Осетили смо љубав, радост и мир, што су плодови Духа (видети Посл. Галатима 5:22). Вама су потребни тај мир и уверење када се Сотона труди да вас збуни ветровима сумње, када сте у искушењу да кренете другим путем, или када су други нељубазни или вас исмевају због ваших уверења.

Дозволите ми да поделим са вама Џулијино искуство, младе жене која је успела да се суочи са проблемом тако што је следила подстицаје Светог Духа. Једног дана је проучавала Стари завет и на ум јој је дошла мисао: „Прочитај 5. поглавље Јеванђеља по Матеју. Прочитај 5. поглавље Јеванђеља по Матеју." Помислила је: „Зашто би ми дошла мисао да читам Нови завет?" Поступила је по том подстицају и у Јеванђељу по Матеју прочитала, „Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне" (Јев. по Матеју 5:44).

Следећег дана је имала неке тешкоће са својим пријатељима који су били нељубазни и изневерили су је. Најпре је била веома узрујана, а затим је помислила: „Припремљена сам за ово. Дух ме је подстакао да читам Јеванђеље по Матеју и ја морам волети и молити се за своје пријатеље." Мали

корак у читању Светих писама припремио ју је да одговори на христолики начин. Од тог искуства била је уверена да је Господ познаје и преко подстицаја Светог Духа знала је шта треба да чини.

Моје драге младе жене, упознала сам толико вас, које се, попут Џулије, нисте предале када сте се суочиле са тешким околностима, него сте изабрале да следите план. Молим се да ћете корак по корак наставити да јачате своје сведочанство. Тражите помоћ Небеског Оца, Исуса Христа, и других који ће вас подржати у вашој одлуци да следите план. Водите честит живот како бисте имале пратњу Светог Духа да вас безбедно води. Сведочим вам да ће, ако будете чиниле те ствари, Господ бити са вама и моћи ћете да останете на путу који води у храм и у вечни живот. „Будите јаке и храбре” (Књ. Исуса Навина 1:9) и никада, никада, никада не одустајте! У име Исуса Христа, амен.

Не заборавите ко сте!

Од Илејн С. Далтон,

врховне председнице младих жена

Нема лепшег призора од младе жене која сија светлошћу Духа, која је поуздана и храбра због своје врлине.

Ми *смо* ћерке нашег Небеског Оца. Он нас воли и ми волимо Њега.[1] Понизна сам и захвална што сам у вашем присуству. Господ ме је благословио да веома јасно разумем ко сте и зашто сте на овој земљи у ово време. Господ вас воли и знам да и ви волите Њега. То се види на вашем лицу, у вашој скромности, у вашој жељи да бирате исправно и у вашој посвећености да останете честите и чисте.

Заједно смо поделиле многе дивне духовне тренутке. Износиле смо сведочанство на камповима поред логорске ватре, у капелама и на неформалним окупљањима. Грејале смо се ватром своје вере. Пењале смо се на планине и развијале златне заставе – од Бразила до Баунтифула – показујући посвећеност дубоко у својим срцима да останемо честите и увек будемо достојне да уђемо у храм. Молиле смо се, читале Мормонову књигу и сваког дана се смејале, и заједно са нашим мајкама, бакама и вођама радимо на нашем личном напредовању. А тек смо почеле!

Ово је величанствено време за боравак на земљи и да будете младе жене. Наша визија остаје иста. Подразумева да будемо достојне за склапање и држање светих завета и за примање храмских обреда. То је наш најважнији циљ. И тако ћемо наставити да водимо свет путем повратка ка врлини – повратка ка чедности и моралној чистоћи. Наставићемо да чинимо све што можемо да бисмо помогле једна другој „да стојимо на светим местима” и да примимо, препознамо и ослонимо се на Светог Духа.

Наставићемо да разговарамо о Христу, да се радујемо у Христу, да свака од нас зна ком се извору може обратити за опрост наших греха.[3] И, да, наставићемо да чврсто стојимо, без обзира које олује могу беснети око нас, јер знамо и сведочимо да „... морате сазидати темељ свој на стени,

Откупитељу нашем, који је Христ, син Божји, темељ на коме [ми] не можемо пасти ако на њему [градимо]."[4]

Господњи савет Исусу Навину је Његов савет вама данас, „младима племенитог првородства."[5] „Буди слободан и храбар; не бој се и не плаши се, јер је с тобом Господ Бог твој куда год идеш."[6] Нисте саме! Иако можете бити једина светица последњих дана у својој школи или међу својим пријатељима или чак у својој породици, нисте саме. Можете се ослонити на силу Господњу. Као што је Исус Навин рекао Израелцима: „Освештајте се, јер ће сутра Господ учинити чудеса међу вама."[7] То је био позив Исуса Навина на повратак врлини и тај исти позив је упућен нама данас. Ми једноставно не можемо обавити дело за које смо задужене и припремљене ако немамо приступ снази и самопоуздању који долазе када живимо моралним животом.

Ви сте младе жене велике вере. Понеле сте вашу веру са собом када сте дошле на земљу. Алма нас подучава да сте у предсмртном царству сте испољиле „велику веру и добра дела."[8] Бориле сте се вашом вером и сведочанством да одбраните план који је Бог изложио. Знале сте да је план добар и знале сте да ће Спаситељ учинити оно што је рекао, јер сте га познавале! Стајале сте уз Њега и биле нестрпљиве да искористите своју прилику да дођете на земљу. Знале сте шта ће се тражити од вас. Знале сте да ће то бити тешко, а ипак сте биле уверене да можете не само остварити вашу божанску мисију, него да можете направити разлику. Ви сте одабрани духови одређени да дођу у пунини времена како бисте учествовале у полагању темеља за велико дело последњих дана, укључујући изградњу храмова и обављање обреда у њима.[9]

А сада сте овде да обавите оно за шта сте одређене и припремљене да урадите. Док вас посматрам вечерас, питам се да ли су тако изгледале девојке Хеламанових младих ратника! Није ни чудо да је Сотона увећао снагу својих напада на вашу личност и врлину. Ако вас може застрашити, обесхрабрити, збунити, успорити или вам онемогућити да будете достојне да примите вођство Светог Духа или да уђете у Господњи свети храм, он побеђује.

Младе жене Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, сетите се ко сте! Ви сте посебне. Ви сте ћерке Божје. Не можете бити генерација младих жена које су задовољне ако се „уклопе." Морате имати храбрости да „иступите"; да се издигнете и засијате, како би ваше светло било узор народима."[10] Свет би желео да поверујете како нисте важне – да сте старомодне и изван светских токова. Свет вас неумољиво позива, бучним гласовима, да „уживате," „све пробате," „експериментишете и будете срећне." Насупрот томе, Свети Дух шапће, а Господ вас позива да „ходате путевима врлине, оставите по страни световне ствари и приклонити се [вашим] заветима."[11]

Увек ми се допадала прича о сину краља Француске Луја XVI, јер је имао непоколебљиво знање о свом идентитету. Као младића су га отели зли људи који су збацили са престола његовог оца, краља. Ти људи су знали да, ако би га уништили морално, не би могао да буде наследник престола. Шест месеци су га подвргавали свакој подлости која постоји а ипак никада није попустио под притиском. То је збунило његове тамничаре и пошто су учинили све чега су се могли сетити, питали су га откуд му толика морална снага. Његов одговор је био једноставан. Рекао је: „Не могу урадити то што тражите од мене, јер сам рођен да будем краљ."[12]

Попут краљевог сина, свака од вас је краљевског порекла. Свака од вас има божанско наслеђе. „Ви сте дословне краљевске кћери нашег Оца на небу." Свака од вас је рођена да буде краљица.

Док сам похађала Универзитет Бригам Јанг, научила сам шта заиста значи бити краљица. Добила сам јединствену прилику, поред мале групе других студенткиња, да упознам пророка, председника Дејвида О. Мекеја. Речено ми је да обучем најбољу хаљину и да будем спремна да рано наредног јутра путујем до Хантсвила, у Јути, у дом пророка. Никада нећу заборавити искуство које сам имала. Чим смо ушле у кућу осетила сам духа који га је испуњавао. Седеле смо у пророковој дневној соби, око њега. Председник Мекеј је имао бело одело, а поред њега је седела његова супруга. Позвао је сваку од нас да иступи и каже му нешто о себи. Када сам иступила, испружио је своју руку и ухватио моју, и док сам му причала о свом животу и својој породици гледао је дубоко у моје очи. Пошто смо завршиле, забацио се у својој столици, ухватио руку своје супруге и рекао: „Сада бих желео да упознате *моју краљицу.*" Ту, поред њега, седела је његова супруга, Ема Реј Мекеј. Иако није носила круну од искричавих дијаманата, нити је седела на престолу, знала сам да је била истинска краљица. Њена бела коса била је њена круна а њене чисте очи блистале су попут драгуља. Док су председник и сестра Мекеј говорили о својој породици и њиховом заједничком животу, њихове испреплетане руке много су говориле о њиховој љубави. Са њихових лица је зрачила радост. Њена лепота је била она која се не може купити. Дошла је кроз године тражења најбољих дарова, стицање доброг образовања, трагање за знањем проучавањем а и вером. Дошла је кроз године напорног рада, верног истрајавања у искушењима са оптимизмом, кроз поверење, снагу и храброст. Дошла је кроз њену непоколебљиву посвећеност и оданост свом супругу, својој породици и Господу.

Тог јесењег дана у Хаунтсвилу, у Јути, сетила сам се своје божанске личности и научила о оном што сада зовем „дубока лепота" – она лепота која сија *изнутра.* То је лепота која се не може насликати, хируршки направити или купити. То је она лепота која се не спира. То је *духовна* привлачност. Дубока лепота потиче са извора врлине. То је лепота која долази од чедности и моралне чистоће. То је она лепота коју видите у очима чедних жена попут ваше мајке и баке. То је лепота која се заслужује кроз веру, покајање и поштовање завета.

Свет толико истиче физичку привлачност и жели да верујете како треба да изгледате попут недостижне манекенке са страница часописа. Господ би вам рекао да је свака од вас јединствено дивна. Када сте пуне врлине, чедне и морално чисте, ваша унутрашња лепота блиста у вашим очима и на вашем лицу. Мој деда је често говорио: „Када живите уз Бога и његову бесконачну жртву, не морате о томе да говорите, то се оцртава на вашем лицу."[14] Када сте достојне друштва Светог Духа, самоуверене сте а ваша унутарња лепота блиста. И зато врлина треба да краси наше мисли непрестано. Тада ће наше поуздање у присутност Божју порасти а Дух Свети биће наш стални пратилац.[15]

„Подучаване смо да „дар Светог Духа убрзава све умне способности, увећава, проширује и прочишћава све природне страсти и наклоности, он надахњује врлину, љубазност, доброту, нежност, благост и милосрђе. *Он развија лепоту особе, облик и црте.*"[16] То је велика тајна лепоте! То је лепота коју сам запазила у дому пророка. Тог дана сам научила да је лепота коју сам видела на сестри Мекеј једина лепота која је заиста важна и једина лепота која траје.

Алма поставља озбиљна питања свакој од нас: „Примисте ли обличје његово на лица своја?"[17]

Недавно је група младих жена посетила моју канцеларију. На крају посете једна млада жена се поверила са сузама у очима: „Никада нисам о себи мислила да сам лепа. Увек сам се осећала сасвим обичном. Али данас, док сам пролазила поред огледала у вашој канцеларији, погледала сам у њега и била сам лепа!" Била је лепа зато што је њено лице сијало Духом. Себе је видела као што је види наш Небески Отац. Примила је Његов лик на своје лице. То је „дубока лепота."

Младе жене, погледајте у огледало вечности. Сетите се ко сте. Видите себе као што вас наш Небески Отац види. Ви сте одабране. Племенитог сте порекла. Немојте правити компромисе са вашим божанским наслеђем. Рођене сте да будете краљице. Живите тако да будете достојне да уђете у храм и примите све што Отац има."[18] Развијте дубоку лепоту. Нема лепшег призора од младе жене која сија светлошћу Духа, која је поуздана и храбра због своје врлине. Запамтите да сте ћерке нашег Небеског Оца. Он вас толико воли да је послао свог Сина да вам покаже како да живите, како бисте Му се могле вратити једног дана. Сведочим да док се приближавате Спаситељу, Његово бесконачно помирење омогућава вам да се покајете, промените, будете чисте и примите Његов лик на своје лице. Његово помирење омогућиће вам да будете јаке и храбре док настављате да подижете барјак врлине. Ви сте злато. Ви сте тај барјак!

И, тако, завршавам са Господњим речима свакој од нас, драгоцених кћери Његових да смо изабране жене, које је Он позвао.[19] да ходају путевима врлине и које одбацују оно што је световно, држе се својих завета које су склопиле. Ако непрестано буду држале заповести, примиће венац праведности.[20] О томе вам сведочим у свето име нашег Спаситеља, Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети „Тема Младих жена," *Лични напредак Младих жена* (2009. год.), стр. 3.

2. Видети УИЗ 87:8.

3. Видети 2. Нефи 25:26.

4. Хеламан 5:12.

5. „Carry On" *Hymns*, бр. 255.

6. Књига Исуса Навина 1:9.

7. Књига Исуса Навина 3:5; такође видети „Guide to the Scriptures", „Sanctification," scriptures.lds.org.

8. Алма 13:3.

9. Видети УИЗ 138:53-54.

10. Видети УИЗ 115:5.

11. Видети УИЗ 25:2, 10 и 13.

12. Видети Vaughn J. Featherstone, „The King's Son," *New Era,* нов. 1975. год., стр. 35.

13. Ezra Taft Benson, “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, нов. 1986. год., стр. 85.

14. Непознати аутор; видети Илејн С. Далтон, „It Shows in Your Face,” *Liahona*, мај 2006. год., стр. 109.

15. Видети УИЗ 121:45-46.

16. Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology*, 9. изд. [1965. год.], стр. 101; курзив додат.

17. Алма 5:14.

18. Видети УИЗ 25:3, 2, 10, 13 и 15.

19. Видети УИЗ 25:3, 2, 10 и 15.

20. УИЗ 25:2, 10, 13, 15.

Видео презентација: Ја имам сврху

Следи копија видеа који је приказан током врховног састанка Младих жена одржаног 27. марта 2010. год.

Председник Томас С. Монсон: „Још једном, моје драге младе сестре, мада на свету увек има изазова, многи од оних са којима се ви суочавате јединствени су за ово време.”[1]

Илејн С. Далтон, врховна председница Младих жена „Да бисте биле и остале честите, морате бити верне свом божанском идентитету, и успоставити модел размишљања и понашања заснован на високим моралним стандардима.”[2]

Председник Хенри Б. Ајринг, први саветник у Првом председништву: „Свим срцем се молим да се ваша вера у то да сте ћерка Бога пуног љубави, увећа.”[3]

Мери Н. Кук, прва саветница у Врховном председништву Младих жена: „Моје драге младе жене, ви сте већ донеле много добрих одлука. Сада морате да осмислите моделе врлине који ће вас током вашег живота држати на овом путу.”[4]

Председник Дитер Ф. Ухдорф, други саветник у Првом председништву: „Сестре, имајте поверења и ослањајте се на Духа. Док користите уобичајене прилике вашег свакодневног живота и стварате лепоту и корисне сте, побољшавате не само свет око себе, него и свет у вама.”[5]

Ен М. Диб, друга саветница у Врховном председништву Младих жена: „Мале и једноставне ствари које одлучите да урадите данас, биће увећане до великих и славних благослова сутра.”[6]

Илејн С. Далтон, врховна председница Младих жена: „Може ли једна праведна млада жена променити свет? Одговор звучи, „Да!” . . . Свакодневне ствари које доследно чините ојачаће вас да будете вођа и пример - свакодневна молитва, свакодневно проучавање Светих писама, свакодневна послушност, свакодневно служење другима. Док то будете чиниле, прилазићете ближе Спаситељу и све више и више бити налик Њему.”[7]

Председник Томас С. Монсон: Моје младе пријатељице, будите јаке . . . Знате шта је исправно, а шта погрешно, и ниједна маска, ма колико привлачно изгледала не може то [ту истину] да

промени. Ако вас ваши такозвани пријатељи наводе да учините било шта што знате да је погрешно, *ви* будите оне које ће да заступају исправно, чак и ако сте усамљене у томе.[8]

НАПОМЕНЕ

1. Томас С. Монсон, „May You Have Courage," *Liahona*, мај 2009. год., стр. 127.

2. Илејн С. Далтон, „Come Let Us Go Up to the Mountain of the Lord," *Liahona,* мај 2009. год., стр. 121.

3. Хенри Б. Ајринг, „Walk in the Light," *Liahona,* мај 2008. год., стр. 125.

4. Мери Н. Кук, „A Virtuous Life - Step by Step," *Liahona,* мај 2009. год., стр. 117.

5. Дитер Ф. Ухдорф, „Happiness, Your Heritage," *Liahona,* нов. 2008. год., стр. 119.

6. Ен М. Диб, „Be Thou an Example of the Believers," *Liahona,* мај 2009. год., стр. 116.

7. Илејн С. Далтон, "It Shows in Your Face," *Liahona*, мај 2006. год., стр. 109.

8. Томас С. Монсон, „Examples of Righteousness," *Liahona*, мај 2008. год., стр. 65.

Заувек живети срећно

Од председника Дитера Ф. Ухдорфа,

другог саветника у Првом председништву

Небески Отац вам нуди највећи од свих дарова – вечни живот - и прилику и немерљив благослов вашег сопственог „заувек срећно."

Моје драге младе сестре широм света, захвалан сам и почаствован што сам данас са вама. Председник Томас С. Монсон и све вође Цркве вас воле. Молимо се за вас и радујемо се због ваше верности.

Током година био сам у додиру са многим дивним језицима – сваки од њих је фасцинантан и изванредан. Сваки има свој посебан шарм. Али, колико год ти језици били различити, често имају нешто заједничко. На пример, у већини језика постоји фраза подједнако чаробна и пуна обећања као можда било где у свету. Та фраза је: „Некада давно."

Нису ли то дивне речи за почетак приче? „Некада давно" обећава нешто: причу о авантури и романси, причу о принцезама и принчевима. Може садржати бајке о храбрости, нади и вечној љубави. У многим од ових прича лепо надвладава лоше, а добро побеђује зло. Али највише од свега, волим када окренемо последњу страницу и наше очи пређу преко последњих редова и видимо чаробне речи, „И живели су заувек срећно."

Није ли то оно што сви желимо: да будемо хероји и хероине сопствених прича, да победимо непријатеља, да искусимо живот у свој његовој лепоти и, на крају, да заувек живимо срећно?

Данас желим да усмерим вашу пажњу на нешто веома значајно, веома посебно. На првој страни ваше књиге Личног напретка Младих жена наћи ћете ове речи: „Ти си вољена ћерка Небеског Оца, припремљена да дођеш на земљу у ово посебно време због свете и славне сврхе."[1]

Сестре, те речи су истините! Оне нису измишљене у бајци! Није ли изванредно знати да вас наш вечни Небески Отац познаје, чује вас, пази на вас и воли вас безусловном љубављу? У ствари, Његова љубав према вама је толика да вам је доделио овај земаљски живот као драгоцени дар „Некада давно," допуњен вашом сопственом истинитом причом о авантури, искушењу и приликама за славу, узвишеност, храброст и љубав. А најважније од свега, Он вам нуди непроцењив и несхватљив дар. Небески Отац вам нуди највећи од свих дарова – вечни живот - и прилику и немерљив благослов вашег сопственог „заувек срећно."

Али такав благослов није бесплатан. Он се не даје просто зато што га желите. Он долази само кроз разумевање тога ко сте и шта морате постати како бисте биле достојне таквог дара.

Искушење је део путовања

На тренутак се сетите ваше омиљене бајке. У тој причи главни лик може бити принцеза или сељак. Може бити сирена или млекарица, владар или слуга. Открићете нешто што је заједничко за све – морају победити зло.

Пепељуга мора да истрпи своју опаку маћеху и зле полусестре. Присиљена је да поднесе дуге сате робовања и поруга.

У бајци „Лепотица и звер," Бела постаје заробљеница опасне звери како би спасла свога оца. Жртвује свој дом и породицу, све што сматра вредним, да би провела неколико месеци у замку звери.

У бајци „Цвилиндреса," сиромашни воденичар обећава краљу да његова ћерка може да из сламе испреде злато. Краљ је одмах послао по њу и закључао је у соби са гомилом сламе и преслицом. Касније у причи, она се суочава с опасношћу да изгуби своје прворођено дете ако не погоди име магичног бића које јој је помогло у овом немогућем задатку.

У свакој од ових прича, Пепељуга, Бела, и воденичарева ћерка морају да прођу тугу и искушења пре него што доживе своје „заувек срећно." Размишљајте о томе. Да ли је икада постојала особа која није морала да прође кроз своју сопствену мрачну долину искушења, тешкоће и туге?

Смештени између својих „Некада давно" и „Заувек срећно," сви су морали да доживе велику недаћу. Зашто сви морају доживети тугу и трагедију? Зашто не бисмо једноставно живели у блаженству и миру, сваког дана испуњеног чудом, радошћу и љубављу?

Стихови из Писама нам говоре: „мора бити да постоји супротност у свему,"[2] јер без ње не бисмо могли разликовати слатко од горког. Да ли би маратонка осећала тријумф у финишу трке да није осећала бол у сатима када се напрезала преко својих граница? Да ли би пијаниста осећао радост овладавања комплексном сонатом без болних сати вежбања?

У причама, као и у животу, тешкоћа нас учи стварима које другачије не можемо научити.Тешкоћа помаже да развијемо дубину карактера која не долази ни на један други начин. И тако нас је наш

брижни Небески Отац поставио у свет испуњен изазовима и искушењима да, кроз супротност, можемо научити мудрост, постати јаки и доживети радост.

Дозволите ми да са вама поделим лично искуство које сам имао као адолесцент, док је моја породица одлазила у цркву у Франкфурту, у Немачкој.

Једне недеље мисионари су довели нову породицу на наше састанке, коју пре нисам виђао. Била је то мајка са две дивне ћерке. Помислио сам да су ти мисионари радили веома, веома добар посао.

Посебно сам запазио једну од ћерки са дивном тамном косом и крупним смеђим очима. Име јој је било Харијет, и мислим да сам се заљубио у њу од првог тренутка када сам је угледао. Нажалост, чинило се да ова дивна млада жена није осећала исто за мене. Имала је много младића који су желели да је упознају и почео сам да се питам да ли ће ме икада посматрати другачије од пријатеља. Али нисам допустио да ме то уплаши. Смишљао сам начине да будем где и она. Када сам служио причест, постарао бих се да будем на правом месту како бих јој ја послужио причест.

Када смо имали посебне активности у Цркви, возио бих се бициклом до Харијетине куће и зазвонио на врата. Обично би Харијетина мајка отворила. У ствари, она би отворила врата кухињског прозора њиховог стана на четвртом спрату и питала шта желим. Питао бих да ли Харијет жели да се до Цркве вози на мом бициклу. Харијетина мајка би рекла: „Не, она ће доћи касније, али мени ће бити драго да се возим са тобом до Цркве." То није било баш оно што сам имао на уму, али како сам могао да одбијем?

И тако, возили бисмо се до Цркве. Морам признати да сам имао одличан бицикл. Харијетина мајка би села на врх штангле, баш испред мене, а ја бих се трудио да будем најелегантнији бициклиста на грубој калдрми.

Време је пролазило. Док је дивна Харијет виђала многе друге младиће, чинило се да нећу моћи направити било какав напредак са њом.

Да ли сам био разочаран? Да.

Да ли сам био побеђен? Апсолутно не!

У ствари, када се осврнем уназад схватим да уопште није лоше бити у добрим односима са мајком девојке ваших снова.

Много година касније, пошто сам завршио обуку за војног пилота у ваздушним снагама, доживео сам модерно чудо Харијетиног одговора на моје истрајно удварање. Једног дана је рекла: „Дитер, много си сазрео током ових протеклих година."

Убрзо после тога сам се преселио и после неколико месеци био сам ожењен са женом коју сам заволео чим сам је први пут видео. Процес није био лак – било је тренутака патње и очаја – али коначно моја срећа је била потпуна и још увек је, чак и више од тога.

Моје драге младе сестре, треба да знате да ћете доживети ваше сопствене недаће. Нико није изузет. Патићете, бити искушаване, и грешићете. Лично ћете научити оно што је свака хероина научила: надвладавањем изазова долазе раст и снага.

Не сама невоља него ваш одговор на невољу одређује како ће се ваша животна прича развијати.

Постоје међу вама оне које су, иако младе, већ пропатиле пуну меру жалости и туге. Моје срце је испуњено саосећањем и љубављу према вама. Колико сте вредне за Цркву. Колико вас воли ваш Небески Отац. Мада се може учинити да сте саме, анђели вас походе. Мада можете осећати да нико не разуме дубину вашег очаја, наш Спаситељ Исус Христ разуме. Он је патио више него што можемо замислити, и то је учинио за нас. Учинио је то за вас. Нисте саме.

Ако икада осетите да је ваш терет претежак за ношење, подигните своје срце ка вашем Небеском Оцу и Он ће вас подржати и благословити. Он вам говори, као што је говорио Џозефу Смиту, да ће [ваше] тешкоће и невоље кратко трајати и ако [ви] истрајете добро Бог ће [вас] узвисити у висину.[3]

Поднети тешкоће није једина ствар коју морате учинити да бисте имале срећан живот. Допустите ми да поновим, начин на који реагујете на тешкоће и искушења критични је фактор код тога да ли ћете стићи или нећете до вашег з„аувек срећно."

Останите верне ономе што знате да је исправно

Сестре, младе сестре, вољене младе сестре, останите верне ономе што знате да је исправно.

Где год да погледате данас, пронаћи ћете обећања среће. Огласи у часописима обећавају пуно блаженство ако само купите одређену гардеробу, шампон или шминку. Извесни медијски производи популаризују оне који приањају уз зло или се препуштају основним инстиктима. Ти исти људи често су приказани као модели успеха и остварености.

У свету где се зло представља као добро а добро као зло, понекад је тешко разазнати истину. На неки начин, то је попут Црвенкапине дилеме – када нисте сасвим сигурне да ли је оно што видите вољена бака или је опасни вук.

Провео сам много година у пилотској кабини авиона. Мој задатак је био да безбедно одвезем велики млазњак из било ког дела света до (нашег) жељеног одредишта. Са сигурношћу сам знао да ако желим да путујем из Њујорка за Рим треба да летим на исток. Када би ми неко рекао да треба да летим на југ, знао бих да у његовим речима нема истине. Не бих им поверовао јер сам лично знао. Никакво убеђивање, нити ласкање, подмићивање или претње не би ме могле убедити да ће ме летење на југ довести на одредиште, јер сам знао.

Сви ми трагамо за срећом и сви покушавамо да нађемо сопствено „заувек срећно."

Истина је: Бог зна како се тамо стиже! И направио је мапу за вас. Он зна пут. Он је ваш вољени Небески Отац који тражи ваше добро, вашу срећу. Он жели свом љубављу савршеног и чистог Оца да дођете до вашег одредишта горе. Мапа је доступна свима. Она даје јасна упутства шта да ради и где да иде свако ко тежи да дође Христу и „стојите као сведоци Божји у свим временима и у свему, и на свим местима."[4] Све што треба да радите је да верујете свом Небеском Оцу. Верујте Му довољно да бисте следиле Његов план.

Ипак, неће сви следити мапу. Можда ће је погледати. Могу помислити да је разумна, можда чак истинита. Али не следе божанска упутства. Многи верују да ће их сваки пут одвести до „заувек

срећно.” Неки се могу чак разбеснети када им други, који знају пут, покушају да помогну и објасне. Они сматрају да је такав савет застарео, безначајан, без додира са савременим животом.

Сестре, они греше.

Јеванђеље је пут до „заувек срећно”

Разумем да се понекад неко може упитати зашто присуствује црквеним састанцима, или зашто је толико важно редовно читати Писма, или се свакодневно молити нашем Небеском Оцу. Ево мог одговора: Те ствари чините јер су део Господњег пута за вас. А пут ће вас одвести до вашег одредишта „заувек срећно.”

„Заувек срећно” није нешто што се налази само у бајкама. Можете га имати. Доступно је и вама! Али морате следити мапу Небеског Оца.

Сестре, молим вас, пригрлите јеванђеље Исуса Христа! Научите да волите вашег Небеског Оца свим својим срцем, моћу и умом. Испуните своје душе врлином и волите оно што је добро. Увек тежите да извучете најбоље из себе и других.

Научите да прихватите и делујете према вредностима Младих жена. Живите према стандардима из брошуре *За јачање омладине.* Ти стандарди вас воде и усмеравају ка „заувек срећно.” Живот према тим стандардима припремиће вас да склопите свете завете у храму и установите сопствено наслеђе доброте у вашим личним околностима. Стојте на светим местима и не мичите се (видети УИЗ 87:8), без обзира на искушења или тешкоће. Обећавам вам да ће будуће генерације биће захвалне за вас и славиће ваше име због ваше храбрости и верности током овог критичног времена вашег живота.

Моје драге младе сестре, вама које тежите истини и праведности, вама које тражите доброту, вама које сте ушле у воде крштења и ходате путевима Господњим, наш Отац на небу је обећао да: „подижу се на крилима као орлови, трче и не сустају, ходе и не море се.”[6] Нећете бити заслепљене (видети Матеј 1:37 – превод Џозефа Смита). Бог вас „благосиља и даје вам напредак.”[8] Врата паклена неће вас надвладати и Господ ће Бог распршити моћи таме испред вас и учинити да се небеса потресу ради вашег добра и ради славе имена Његова (видети УИЗ 21:6).

Сестре, волимо вас. Молимо се за вас. Будите јаке и храбре. Ви сте истинске краљевске духовне кћери Свемогућег Бога. Ви сте принцезе, са судбином да постанете краљице. Ваша сопствена чудесна прича је већ отпочела. Ваше „некада давно” је сада.

Као апостол Господа Исуса Христа остављам свој благослов и дајем вам обећање да када прихватите да живите по вредностима и начелима обновљеног јеванђеља Исуса Христа „бићете [ви] припремљене да јачате дом и породицу, склапате и чувате свете завете, примате храмске обреде и уживате благослове узвишења.”[10] И доћи ће дан када ћете окренути последњу страницу ваше сопствене славне приче, ту ћете прочитати и доживети испуњење тих благословених и дивних речи: „и живели су заувек срећно.” О томе вам сведочим у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. *Лични напредак Младих жена: Стајати као сведок за Бога* (2009. год.), 1. гл.

2. Видети 2. Нефи 2:11, 15.

3. Видети УИЗ 121:7-8.

4. Мосија 18:9

5. Видети УИЗ 87:8.

6. Исаија 40:31.

7. Матеј 1:37 – превод Џозефа Смита.

8. Видети Мосија 2:22-24.

9. Видети УИЗ 21:6.

1. *Лични напредак Младих жена*, 3. гл.

ЦРКВА
ИСУСА ХРИСТА
СВЕТАЦА
ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Serbian 08674 202